HARRY POTTER

og

MYSTERIEKAMMERET

2

J.K. ROWLING

HARRY POTTER
og MYSTERIEKAMMERET

J.K. ROWLING

Pottermore
from J.K. Rowling

Pottermore

from J.K. Rowling

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD

Tilegnet Séan P. F. Harris,

fluktbilkjører og stormværsvenn

INNHOLD

KAPITTEL ÉN
DEN VERSTE BURSDAGEN

KAPITTEL TO
ADVARSELEN FRA NOLDUS

KAPITTEL TRE
HIET

KAPITTEL FIRE
SNIRCKEL & BLÆK

KAPITTEL FEM
PRYLEPILEN

KAPITTEL SEKS
GYLDEPRINZ GULMEDAL

KAPITTEL SJU
GRUMSER OG GRUMLINGER

KAPITTEL ÅTTE
DØDSENSDAGSSELSKAPET

KAPITTEL NI
SKRIFTEN PÅ VEGGEN

KAPITTEL TI
EN KLABB PÅ VILLE VEIER

KAPITTEL ELLEVE
DUELLKLUBBEN

KAPITTEL TOLV
POLYKSIREN

KAPITTEL TRETTEN
EN SUPERHEMMELIG DAGBOK

KAPITTEL FJORTEN
KORNELIUS BLOEUF

KAPITTEL FEMTEN
ARGARAPP

KAPITTEL SEKSTEN
MYSTERIEKAMMERET

KAPITTEL SYTTEN
SMYGARDS ARVING

KAPITTEL ATTEN
NOLDUS FÅR SIN BELØNNING

KAPITTEL ÉN

DEN VERSTE BURSDAGEN

Det var krangel ved frokostbordet i Hekkveien 4, og det var ikke første gang. Herr Wiktor Dumling var nemlig blitt vekket på morgenkvisten av høye, tutende lyder fra rommet til nevøen, Harry.

«Og det er tredje gang denne uka!» brølte han over bordet. «Hvis du ikke kan holde styr på den ugla, skal den vekk!»

Harry prøvde enda en gang å forklare.

«Hun kjeder seg bare,» sa han. «Hun er vant til å fly ute. Hvis jeg bare fikk slippe henne ut om natten, så …»

«*Ser* jeg dum ut, eller?» snerret onkel Wiktor, med en bit speilegg dinglende fra den svære barten. «Tror du ikke jeg vet hva som skjer hvis den ugla slipper ut?»

Han vekslet mørke blikk med sin kone, Petunia.

Harry prøvde å komme med flere argumenter, men ordene druknet i et langt, høyt rap fra herr og fru Dumlings sønn, Dudleif.

«Jeg vil ha mer bacon.»

«Det er mer i pannen, nuskelusk,» sa tante Petunia og sendte sin enorme sønn et henført blikk. «Du får spise godt nå som du har sjansen … jeg liker ikke helt det du forteller om maten på skolen din …»

«Tøv, Petunia. Jeg behøvde aldri å gå sulten da *jeg* var på Nauthus,» sa onkel Wiktor jovialt. «Dudleif får nok å spise, ikke sant, gutt?»

Dudleif var så diger at rompa hang utover stolen på begge sider. Han gliste bredt og snudde seg mot Harry.

«Send på stekepanna.»

«Du sa ikke det magiske ordet,» sa Harry surt.

Det var en enkel setning, men virkningen på resten av familien var utrolig: Dudleif hikstet og datt ned av stolen med et brak som fikk hele kjøkkenet til å riste, fru Dumling utstøtte et lite skrik og slo hendene for munnen, og herr Dumling spratt opp mens blodårene bulte i tinningene.

«Jeg mente 'Værsåsnill',» sa Harry fort. «Jeg mente ikke –»

«HVA ER DET JEG HAR SAGT,» tordnet onkelen så spyttdråpene fløy over bordet, «OM Å SI DET M-ORDET I VÅRT HUS?»

«Men jeg –»

«HVORDAN VÅGER DU Å TRUE DUDLEIF!» brølte onkel Wiktor og hamret i bordet med knyttneven.

«Jeg sa bare –»

«JEG HAR ADVART DEG! AT DU ER UNORMAL ER ÉN TING, MEN UNDER VÅRT TAK VIL JEG IKKE HØRE ET ORD OM DET!»

Harry stirret fra den fiolette onkelen til den likbleke tanten, som prøvde så godt hun kunne å få Dudleif på beina.

«Nei vel,» sa Harry, «*nei vel* …»

Onkel Wiktor sank ned på stolen igjen, peste som en andpustent neshorn og glodde skjevt til Harry med de små, skarpe øynene.

Helt siden Harry hadde kommet hjem på sommerferie, hadde onkel Wiktor behandlet ham som en ueksplodert bombe. For Harry *var ikke* en normal gutt. Han var så unormal som det gikk an å være.

Harry Potter var nemlig trollmann – en trollmann som akkurat var ferdig med det første året på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom. Og om Dumlingene likte dårlig å ha ham der i ferien, var det ingenting mot hvordan Harry følte det.

Som han savnet Galtvort! Det var som å ha kronisk vondt i magen. Han savnet selve borgen, med sine spøkelser og hemmelige ganger, han savnet skoletimene (men kanskje ikke Slur, eliksirlæreren), posten som kom pr. ugle, festmåltidene i Storsalen, nettene i himmelsenga på sovesalen i tårnet, besøkene i hytta til skogvokteren Gygrid ved den forbudte skogen, og spesielt savnet han rumpeldunk, trollmannsverdenens yndlingssport (seks høye målstenger, fire flyende baller og fjorten spillere på sopelimer).

Alle Harrys bøker med besvergelser, tryllestaven, kuttene, heksekjelen pluss sopelimen hans (en tipp topp Nimbus 2000) var blitt innelåst av onkel Wiktor i bøttekottet under trappen i samme sekund som Harry kom hjem. Hva brydde det Dumlingene om Harry mistet plassen på rumpeldunklaget fordi han ikke fikk trent hele sommeren? Hva gjorde det Dumlingene om Harry måtte begynne på skolen igjen uten å ha fått gjort en eneste hjemmelekse? Dumlingene var det som blant trollmenn het gomper (folk uten en dråpe magisk blod i årene), og sett med deres øyne var det å ha en trollmann i familien den største skam du kunne tenke deg. Onkel Wiktor hadde til og med satt hengelås på buret til Hedvig, Harrys ugle, så hun ikke skulle fly med meldinger til noen i trollmannsverdenen.

Harry liknet ikke på noen av de andre i familien. Onkel Wiktor var svær, uten hals, men med en diger, svart bart, tante Petunia var en knoklete dame med hestefjes, og Dudleif var blond, lyserød og liknet mest en gris. Harry derimot var liten og tynn, med glitrende grønne øyne og kullsvart hår som alltid strittet. Han hadde runde briller, og på pannen hadde han et smalt arr av form som et siksaklyn.

Det var dette arret som gjorde Harry så spesiell, selv blant trollmenn. Arret var nemlig det eneste sporet etter hans hemmelighetsfulle fortid – etter årsaken til at han var blitt lagt igjen på Dumlingenes trapp elleve år før.

Da Harry var ett år, hadde han på en eller annen merkelig måte overlevd en forbannelse fra Voldemort, den største svarte trollmann til alle tider – et navn de fleste hekser og trollmenn fremdeles ikke torde si høyt. Voldemort hadde drept foreldrene hans, men Harry hadde overlevd, bare med lyn-arret, og uvisst hvordan – ingen kunne begripe det – hadde Voldemort mistet sine svartekrefter i samme øyeblikk han mislyktes i å drepe Harry.

Så Harry hadde vokst opp hos sin døde mors søster og mannen hennes. I ti år hadde han bodd hos Dumlingene, aldri skjønt hvorfor det alltid skjedde merkelige ting rundt ham uten at han mente det, og trodd på det Dumlingene fortalte ham: at han hadde fått arret i en bilulykke som kostet foreldrene hans livet.

Og så, for nøyaktig ett år siden, var det kommet et brev til Harry fra Galtvort, og hele historien kom for en dag. Harry hadde inntatt sin plass på trollmannsskolen, hvor både han og arret var berømte … men nå var skoleåret over, og i sommerferien var han altså tilbake hos Dumlingene, som behandlet ham som en hund som hadde dratt med seg noe ekkelt inn.

De hadde ikke engang husket på at det var Harrys tolvårsdag i dag. Ikke at han hadde håpet på noe større heller; Dumlingene hadde aldri gitt ham en skikkelig presang, for ikke å snakke om en kake – men å overse det totalt, det …

Akkurat da kremtet onkel Wiktor viktig og sa: «Ja, hrm, som vi alle vet, er det en svært betydningsfull dag i dag.»

Harry så opp. Han kunne nesten ikke tro sine egne ører.

«I dag kan bli den dagen jeg gjør den beste handelen i hele min karriere,» sa onkel Wiktor.

Harry konsentrerte seg om brødskiva igjen. Så klart, tenkte han bittert, det var det dumme middagsselskapet onkel Wiktor snakket om. Han hadde jo ikke snakket om annet på to uker. En rik entreprenør og kona hans skulle komme til middag, og onkel Wiktor håpet på en svær bestilling fra mannen (onkel Wiktors firma lagde bormaskiner).

«Jeg tror vi gjennomgår tidsskjemaet en gang til,» sa onkel Wiktor. «Alle må stå klare klokka åtte. Petunia, du skal være –?»

«I stua,» svarte tante Petunia straks, «og vente på å ønske gjestene vennlig velkommen til vårt hjem.»

«Fint, fint. Og Dudleif?»

«Jeg står klar til å åpne døra.» Dudleif satte opp et ekkelt, affektert smil. «Kan jeg ta frakkene, herr og fru Murpus?»

«Å, de kommer til å synes han er så *søt*!» utbrøt tante Petunia henrykt.

«Flott, Dudleif,» sa onkel Wiktor. Så kastet han seg over Harry. «Og *du*?»

«Jeg skal være på rommet mitt, ikke lage en lyd og late som jeg ikke fins,» sa Harry tonløst.

«Nettopp,» sa onkel Wiktor ondskapsfullt. «Jeg tar dem med inn i stua, presenterer deg, Petunia, og skjenker opp en drink til dem. Klokka kvart

over åtte presis –»

«Sier jeg at middagen er servert,» sa tante Petunia.

«Og Dudleif, du sier –»

«Får jeg vise Dem inn til spisestua, fru Murpus?» sa Dudleif og bød fram en arm til en usynlig dame.

«Å, min lille ridder!» snufset tante Petunia.

«Og du?» sa onkel Wiktor sint til Harry.

«Jeg er på rommet mitt, lager ikke en lyd og later som jeg ikke fins,» sa Harry.

«Akkurat. Jaha, så gjelder det å finne på et par gode komplimenter under middagen. Petunia, har du noen ideer?»

«Wiktor forteller at De er så utrolig god i golf, herr Murpus … Å, kan De ikke fortelle meg hvor De har kjøpt den kjolen, fru Murpus …»

«Ypperlig … Dudleif?»

«Hva med: 'Vi skulle skrive stil om helten vår på skolen, herr Murpus, og jeg skrev om *Dem*.'»

Dette ble for sterkt for både tante Petunia og Harry. Tante Petunia brast i tårer og omfavnet sin sønn. Harry dukket under bordet så de ikke skulle se at han lo.

«Og du, gutt?»

Harry kjempet for å holde fjeset i ro da han kom opp igjen.

«Jeg er på rommet mitt, lager ikke en lyd og later som jeg ikke fins,» sa Harry matt.

«Det kan du ta deg pokker på at du gjør,» sa onkel Wiktor med ettertrykk. «Murpusene vet ikke at du fins, og ikke skal de få vite det heller. Når middagen er over, tar du, Petunia, med deg fru Murpus ut i stua igjen, mens jeg dreier samtalen inn på bormaskiner. Med litt flaks har jeg fått underskriften på kontrakten før Kveldsnytt. Og i morgen på denne tida går vi og kjøper feriehus på Mallorca.»

Harry kunne ikke mønstre den helt store opphisselsen over dette. Han trodde ikke Dumlingene ville sette stort større pris på ham på Mallorca enn de gjorde i Hekkveien.

«Vel … da drar jeg til byen og henter smokinger til meg og Dudleif. Og *du*,» snerret han til Harry, «du holder deg av veien for din tante mens hun rydder.»

Harry gikk ut gjennom bakdøra. Det var en nydelig solskinnsdag. Han gikk over plenen, sank ned på hagebenken og sang lavt for seg selv: «Gratulerer med da'n … gratulerer med da'n …»

Ikke et kort, ikke en presang, og kvelden skulle han tilbringe med å late som om han ikke fantes. Han stirret nedslått inn i hekken. Aldri hadde han følt seg så ensom. Mer enn noe annet på Galtvort, til og med mer enn rumpeldunk, savnet han bestevennene sine, Ronny Wiltersen og Hermine Grang. Men det virket ikke som *de* savnet *ham*. Ingen av dem hadde skrevet til ham i hele sommer, enda Ronny hadde sagt han skulle invitere Harry på besøk.

Utallige ganger hadde Harry vært på nippet til å låse Hedvig ut av buret med magi og sende henne med brev til Ronny og Hermine, men det var ikke risken verd. Mindreårige trollmenn hadde ikke lov til å bruke trolldom utenfor skolen. Det hadde ikke Harry nevnt for Dumlingene; han visste at det utelukkende var frykten for å bli forvandlet til gjødselbiller som holdt dem fra å stenge ham også inne i bøttekottet, sammen med tryllestaven og sopelimen. De første par ukene av ferien hadde Harry moret seg med å mumle tøyseord med gravrøst og se Dudleif løpe ut av rommet så fort de feite beina kunne bære ham. Men han hadde gått så lenge uten et ord fra Ronny eller Hermine at han følte seg helt avskåret fra magiens verden, så selv å erte Dudleif var ikke så morsomt lenger – og nå hadde Ronny og Hermine til og med glemt bursdagen hans.

Å, hva skulle han ikke gitt for et brev fra Galtvort nå! Fra en heks eller trollmann, samme hvem! Han kunne nesten blitt glad til for et glimt av erkefienden, Draco Malfang, bare for å være sikker på at ikke alt sammen hadde vært en drøm …

Ikke at det hadde vært *bare* moro på Galtvort det siste året. Helt på slutten av terminen hadde Harry stått ansikt til ansikt med ingen annen enn Voldemort selv. Og selv om Voldemort bare var en skygge av sitt tidligere jeg, var han fremdeles nifs og slu og besatt av å vinne tilbake sin tapte

makt. For annen gang hadde Harry unnsluppet klørne hans, men det hadde vært nære på. Selv nå, flere uker etter, våknet han om natten, badet i kaldsvette, og lurte på hvor Voldemort var akkurat nå, husket det likhvite ansiktet, de svære, stirrende øynene …

Brått skvatt han opp på benken. Han hadde sittet der og glodd tomt inn i hekken – *og hekken glodde igjen*. To svære, grønne øyne stirret på ham gjennom bladene.

Harry kom seg på beina i en fart. Men akkurat da lød en hånlig stemme.

«Jeg veit hvilken dag det er,» sa Dudleif og kom vaggende over plenen.

De svære øynene blunket og forsvant.

«Hva?» sa Harry, men tok ikke blikket fra stedet hvor øynene hadde vært.

«Jeg veit hvilken dag det er,» gjentok Dudleif og kom helt bort til ham.

«Godt gjort,» sa Harry. «Tenk at du endelig har lært ukedagene. »

«I dag er *bursdagen* din,» sa Dudleif hånlig. «Åffer har du ikke fått noen kort? Har du ingen venner på den særskolen engang?»

«Pass deg så ikke moren din hører at du snakker om skolen min,» sa Harry rolig.

Dudleif trakk opp buksa, som holdt på å gli ned over den feite rompa.

«Åffer glor du sånn på den hekken?» spurte han mistenksomt.

«Jeg prøver å bestemme meg for hvilken trylleformel som er best å tenne på den med,» sa Harry.

Dudleif vaklet baklengs, med panikk over hele det feite fjeset.

«D-du kan'ke – fattern har sagt at du får'kke gjøre noe magisk – da pælmer'n deg ut av huset – og du har'kke noe annet sted å bo – du har'kke noen *venner* å bo hos –»

«*Hokerus pokerus*!» sa Harry skingrende. «Simsa labimsa … sudderuttan …»

«MAMMMAAA!» vrælte Dudleif og snublet i sine egne føtter på sin ville fart inn i huset. «MUTTERN! Han driver med du-veit-hva!»

Harry fikk betale dyrt for det øyeblikkets moro. Hverken Dudleif eller hekken var jo skadd på noen måte, så tante Petunia visste at han ikke egentlig hadde gjort noe magisk, men hun langet likevel ut etter ham med

en stekepanne full av såpevann så han måtte dukke. Så satte hun ham i arbeid, med beskjed om at det ikke ble en matbit før han var ferdig med alt.

Mens Dudleif dro seg og så på og spiste iskrem, pusset Harry alle vinduene, vasket bilen, slo plenen, lukte i blomsterbedene, klippet og vannet rosene og malte hagebenken. Sola stekte og brente ham i nakken. Harry visste han ikke burde ha bitt på kroken, men Dudleif hadde sagt akkurat det Harry selv hadde tenkt: Kanskje han ikke hadde noen venner på Galtvort …

«Skulle ønske de kunne sett den berømte Harry Potter nå,» tenkte han sint, med verkende rygg og svetten strømmende nedover ansiktet, og skyflet gjødsel over blomsterbedene.

Klokka var blitt halv åtte om kvelden før tante Petunia omsider ropte på ham.

«Inn med deg! Og pass på å gå på avisene!»

Harry var glad til for å komme inn i skyggen på det blankskurte kjøkkenet. Oppå kjøleskapet sto kveldens dessert: en kjempehaug av pisket krem og kandiserte fioler. I stekeovnen knitret en skinkestek.

«Spis fort! Murpusene er her snart!» glefset tante Petunia og pekte på to brødskiver og en ostebit på kjøkkenbordet. Hun hadde allerede skiftet til lakserød cocktailkjole.

Harry vasket hendene og slukte den fattigslige kveldsmaten. Ikke før hadde han fått i seg den siste biten, før tante Petunia snappet tallerkenen. «Opp med deg! Litt kvikt!»

Da han gikk forbi stuedøra, fikk han et glimt av onkel Wiktor og Dudleif i tversoversløyfe og smoking. Han hadde akkurat gått opp trappen til andre da det ringte på, og onkel Wiktors sinte fjes dukket opp under ham.

«Nå husker du, gutt – én eneste lyd, så …»

Harry listet seg på tåspissene bort til rommet sitt, smøg seg inn, lukket døra bak seg og skulle til å kaste seg overende på senga.

Problemet var at det allerede satt noen på den.

KAPITTEL TO

ADVARSELEN FRA NOLDUS

Harry greide å la være å skrike høyt, men det var nære på. Den lille skapningen på senga hadde svære flaggermusører og utstående grønne øyne på størrelse med tennisballer. Han skjønte med det samme at det var det vesenet som hadde glodd på ham fra hagehekken om formiddagen.

Mens de stirret på hverandre, hørte Harry Dudleifs stemme fra gangen nede:

«Kan jeg ta frakkene, herr og fru Murpus?»

Vesenet gled ned av senga og bukket så dypt at spissen av den lange, tynne nesa skrapte mot golvteppet. Harry la merke til at det hadde på seg … et gammelt putevar? … hvor det var revet hull til armer og bein.

«Æh … hei,» sa Harry.

«Harry Potter!» sa vesenet, med en høy, skjærende stemme som Harry var sikker på kunne høres godt nede i første. «Herren aner ikke hvor lenge Noldus har ønsket å få møte herren … Å, for en ære …»

«Æh … tusen takk,» sa Harry. Han smøg seg langs veggen og sank ned på skrivebordsstolen ved sida av Hedvig, som sov i det store buret sitt. Han hadde lyst til å spørre: «Hva er du?» men det var kanskje uhøflig, så i stedet spurte han: «Hvem er du?»

«Noldus, herre. Bare Noldus. Husnissen Noldus,» sa vesenet.

«Å … jaså?» sa Harry. «Æh … ikke for å være uhøflig eller noe, men … det passer litt dårlig akkurat nå å ha en husnisse på rommet mitt.»

Nede fra stua hørtes tante Petunias høye, kunstige latter. Nissen hang med hodet.

«Ikke at det ikke er hyggelig å hilse på og sånn,» sa Harry fort, «men, æh, er det noen spesiell grunn til at du kommer?»

«Å ja, herre,» sa Noldus alvorlig. «Noldus kommer for å si til herren at … det er veldig vanskelig, herre … Noldus vet ikke hvor han skal begynne …»

«Værsgod sitt,» sa Harry høflig og pekte på senga.

Til Harrys forskrekkelse brast nissen i gråt – svært høylytt gråt.

«*S-sitt!*» jamret han. «*Aldri ... aldri noen sinne …*»

Harry syntes han hørte stemmene nedenunder nøle litt.

«Omforladels,» hvisket han, «jeg mente ikke å fornærme deg eller noe.»

«Fornærme Noldus!» hikstet nissen. «Aldri har noen trollmann spurt om Noldus vil sitte … som en *likemann* –»

Harry, som prøvde å si «*Ssssjjj*!» og samtidig se trøstende ut, fikk Noldus på plass på senga igjen, og der satt han og hikket og så ut som en uvanlig stor og stygg dokke. Endelig kom han til hektene igjen, og kjempeøynene stirret på Harry med vasstrukken tilbedelse.

«Du har visst ikke møtt mange anstendige trollmenn,» sa Harry og prøvde å muntre ham opp.

Noldus ristet på hodet. Så, uten forvarsel, fór han opp og begynte å hamre pannen mot vinduet som en gal, mens han ropte: «*Slem* Noldus! *Slem* Noldus!»

«Hei, hold opp – hva er det du gjør?» hveste Harry, spratt opp og halte Noldus tilbake til senga. Hedvig hadde våknet med et uvanlig høyt kraks og basket voldsomt med vingene mot sprinkelburet.

«Noldus måtte bare straffe seg selv, herre,» sa nissen, som var blitt litt skjeløyd. «Noldus kom nesten til å snakke stygt om familien sin …»

«Familien din?»

«Trollmannsfamilien som Noldus tjener hos, herre … Noldus er en husnisse, og bundet til å tjene ett hus og én familie til evig tid …»

«Vet de at du er her?» spurte Harry nysgjerrig.

Noldus skalv.

«Å nei, herre … nei og atter nei … Noldus må nok straffe seg selv fryktelig for at han har kommet hit, herre. For dét må nok Noldus klemme

ørene i stekeovnsdøra. Hvis de fikk vite om dette, så …»

«Men merker de ikke om du klemmer ørene i stekeovnsdøra, da?»

«Noldus tror ikke det, herre. Det er så ofte Noldus må straffe seg for noe. Så de lar bare Noldus drive på, herre. Men det hender jo de minner meg på en ekstrastraff …»

«Men hvorfor drar du ikke bare din vei? Rømmer?»

«En husnisse må bli satt fri, herre. Og familien kommer aldri til å sette Noldus fri – Noldus må tjene den familien til sin dødsdag, herre …»

Harry stirret på ham.

«Og jeg som trodde *jeg* hadde det hardt, fordi jeg måtte bli her en måned til,» sa han. «Dette får Dumlingene til å virke nesten menneskelige. Er det ingen som kan hjelpe deg, da? Kan *jeg* gjøre noe?»

Ordene var nesten ikke ute av munnen før Harry ønsket han ikke hadde sagt dem. Noldus oppløste seg på ny i takknemlige hulk.

«Vær så snill,» hvisket Harry febrilsk, «*vær så snill* å være stille! Hvis Dumlingene hører noe, hvis de får vite at du er her –»

«Harry Potter spør om han kan hjelpe Noldus … Noldus har hørt om herrens storhet, herre, men hans godhet ante ikke Noldus noe om …»

Harry var blitt temmelig het i fjeset. Han sa: «Jeg vet ikke hva du har hørt om min storhet, men noe stort tøys er det i hvert fall. Jeg er ikke engang best i klassen på Galtvort, for det er Hermine, hun –»

Men der stanset han, for tanken på Hermine gjorde vondt.

«Harry Potter er ydmyk og beskjeden,» sa Noldus ærefryktig, og kuleøynene skinte. «Harry Potter nevner ikke sin triumf over *Han-hvis-navn-må-være-unevnt*.»

«Voldemort?» sa Harry.

Noldus slo hendene for flaggermusørene og stønnet: «Å, si ikke det navnet, herre! Si ikke det navnet!»

«Omforladels,» sa Harry fort. «Jeg vet det er masse mennesker som ikke liker det – kameraten min, Ronny …»

Der tidde han igjen. Tanken på Ronny gjorde også vondt.

Noldus bøyde seg fram mot Harry med øyne som to frontlykter.

«Noldus har hørt at Harry Potter har møtt Mørkets herre på ny, for bare noen uker siden,» sa han hest. «… At Harry Potter unnslapp ham *igjen*.»

Harry nikket, og plutselig glitret Noldus' øyne av tårer.

«Å, herre,» hikstet han og gned seg i fjeset med en flik av det skitne putevaret han hadde på. «Harry Potter er sterk og tapper! Han har møtt så mange farer allerede! Men Noldus er kommet for å beskytte Harry, og advare ham, om han så skal bli nødt til å klemme ørene i stekeovnsdøra etterpå … *Harry Potter må ikke dra tilbake til Galtvort!*»

Stillheten som fulgte ble bare brutt av klirringen av gafler og kniver nedenfra og den fjerne romlingen av onkel Wiktors stemme.

«Hv-hva?» stammet Harry. «Men jeg må jo dra tilbake – terminen begynner første september. Det er det eneste jeg har å glede meg til. Du aner ikke hvordan det er her. Jeg *hører ikke til* her. Jeg hører til i din verden – på Galtvort.»

«Nei, nei, nei,» pep Noldus og ristet på hodet så hardt at ørene flagret. «Harry Potter må bli der han er trygg. Han er for stor, for god, til at vi har råd til å miste ham. Hvis Harry Potter drar tilbake til Galtvort, er han i dødsfare.»

«Åssen da?» sa Harry forbløffet.

«Det er et komplott, Harry Potter. Et komplott som vil få de forferdeligste ting til å skje på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom dette året,» hvisket Noldus, og nå skalv han over hele seg. «Noldus har visst om det i månedsvis, herre. Harry Potter må ikke utsette seg for fare. Det er han altfor viktig til, herre!»

«Hva slags forferdelige ting da?» spurte Harry straks. «Hvem er det som … komplotter?»

Det kom en rar, halvkvalt lyd fra Noldus, og så begynte han å dunke hodet hardt mot veggen.

«Nei vel!» utbrøt Harry og grep nissen i armen for å stoppe ham. «Du kan ikke si det, jeg skjønner det. Men hvorfor advarer du *meg*?» En ubehagelig tanke slo ham plutselig. «Vent litt … dette har ikke noe å gjøre med Vol – omforladels, med Han-du-vet, vel? Du kan godt bare riste eller

nikke på hodet,» la han fort til, da hodet til Noldus nærmet seg faretruende veggen igjen.

Noldus ristet langsomt på hodet.

«Ikke – ikke *Han-hvis-navn-må-være-unevnt*, herre.»

Men øynene var vidt oppsperret, og det så ut som om han prøvde å gi Harry et hint. Det hjalp ikke Harry, som var helt på jordet.

«Han har ikke en bror, vel?»

Noldus ristet på hodet, og øynene var større enn noensinne.

«Nei, da kan jeg ikke komme på noen andre som kan få forferdelige ting til å skje på Galtvort,» sa Harry. «Jeg mener, de har jo Humlesnurr der, for eksempel – du vet hvem Humlesnurr er, ikke sant?»

Noldus bøyde hodet.

«Albus Humlesnurr er den største rektoren Galtvort noensinne har hatt. Noldus vet det, herre. Noldus har hørt at Humlesnurrs krefter kan måle seg med *Ham-hvis-navn-må-være-unevnt* da han sto på høyden av sin makt. Men herre,» og her ble Noldus' stemme en lav, inntrengende hvisking, «det fins krefter som ikke Humlesnurr … som ingen anstendig trollmann …»

Og før Harry rakk å stoppe ham, bykset Noldus ned fra senga, grep Harrys bordlampe, begynte å slå seg selv i hodet og utstøtte noen øredøvende kvink.

Det ble dødsstille nedenunder. To sekunder etter hørte Harry med hamrende hjerte at onkel Wiktor kom ut i gangen og ropte: «Dudleif må visst ha latt TV'en sin stå på, den lille rakkeren!»

«Fort! Inn i garderobeskapet!» hveste Harry, stappet Noldus inn, slo døra igjen og rakk å kaste seg på senga idet dørhåndtaket ble trykket ned.

«Hva – i – huleste – er – det – du – driver – med?» sa onkel Wiktor gjennom sammenbitte tenner og stakk fjeset ekkelt tett oppi Harrys. «Du har akkurat ødelagt hele poenget i vitsen min om den japanske golfspilleren … én lyd til, så skal du få ønske at du aldri var født, gutt!»

Og så trampet han ut av rommet.

Harry var helt skjelven da han slapp Noldus ut av garderobeskapet.

«Ser du åssen det er her?» sa han. «Skjønner du hvorfor jeg må tilbake til Galtvort? Det er det eneste stedet jeg har – vel, *tror* jeg har noen venner.»

«Venner som ikke engang skriver til Harry Potter?» sa Noldus innfult.

«Å, de har vel bare … hei, vent litt,» sa Harry og rynket pannen. «Hvordan vet *du* at vennene mine ikke har skrevet til meg?»

Noldus skrapte med beina.

«Harry Potter må ikke bli sint på Noldus – Noldus mente det godt …»

«*Har du tatt* mine *brev?*»

«Noldus har dem her, herre,» sa nissen. Med et smidig byks var han utenfor rekkevidde, og der trakk han en tykk bunke konvolutter fram fra putevaret sitt. Harry kunne skjelne Hermines prydelige håndskrift, Ronnys uryddige skribling og til og med noen krøller som så ut som om de kunne komme fra skogvokteren på Galtvort, Gygrid.

Noldus blunket engstelig opp på Harry.

«Harry Potter må ikke være sint … Noldus håpet … at hvis Harry Potter trodde at vennene hans hadde glemt ham … så kanskje ikke Harry Potter fikk lyst til å dra tilbake til skolen …»

Harry hørte ikke etter. Han prøvde å snappe brevene, men Noldus hoppet bakover.

«Harry Potter skal få dem, herre, hvis han lover Noldus at han ikke drar tilbake til Galtvort. Å herre, dette er en fare som herren ikke må utsette seg for! Lov at De ikke vil dra tilbake, herre!»

«Nei,» sa Harry sint. «Gi meg brevene fra vennene mine!»

«Da har ikke Noldus noe valg,» sa nissen trist.

Og før Harry rakk å røre seg, hadde Noldus løpt bort til døra, revet den opp – og sprintet nedover trappen.

Med tørr munn og magen i opprør løp Harry etter og prøvde å gjøre det lydløst. De siste seks trinnene hoppet han, landet som en katt på golvteppet og så seg om etter Noldus. Fra spisestua hørte han onkel Wiktor: «… fortell Petunia den fryktelig morsomme historien Deres om de amerikanske rørleggerne, herr Murpus; hun har mast om å få høre den …»

Harry løp gjennom gangen, ut på kjøkkenet, og der forsvant brått magen hans helt.

Tante Petunias mesterverk av en dessert, berget av krem og kandiserte fioler, svevde oppe under taket. På toppen av kjøkkenskapet i hjørnet satt

Noldus på huk.

«Nei,» kvekket Harry. «Vær så snill … de dreper meg …»

«Harry Potter må love å ikke dra tilbake til skolen –»

«Noldus … vær så snill …»

«Si det, herre …»

«Jeg kan ikke!»

Noldus sendte ham et tragisk blikk.

«Da må Noldus gjøre det, herre, til Harry Potters eget beste.»

Desserten gikk i golvet med et brak som kunne få hjertet til å stanse. Fatet ble splintret, og kremen skvatt over vinduer og vegger. Med en lyd som et piskesmell forsvant Noldus.

Fra spisestua lød skrik, og onkel Wiktor kom dundrende inn på kjøkkenet. Den han fant, var Harry, lammet av sjokk og innsmurt fra topp til tå med tante Petunias dessert.

Til å begynne med så det ut til at onkel Wiktor skulle greie å glatte over det hele («Bare nevøen vår – alvorlig mentalt forstyrret – blir rar i hodet av å møte fremmede, så vi holder ham ovenpå …»). Han feide det fortumlede ekteparet Murpus med seg ut til spisestua igjen, forsikret Harry at han skulle flå ham så snart Murpusene var gått og rakte ham en skurekost. Tante Petunia gravde fram litt iskrem av fryseren, og Harry, som fremdeles var skjelven, begynte å skure kjøkkenet rent for krem.

Kanskje onkel Wiktor likevel kunne ha fått ordnet handelen sin – om det ikke hadde vært for ugla.

Tante Petunia bød akkurat rundt en eske myntesjokolader da en diger tårnugle dykket inn gjennom spisestuevinduet, slapp fra seg et brev i hodet på fru Murpus og suste ut igjen. Fru Murpus ulte som en brøleånd og forlot huset i sprintfart mens hun skrek om galninger. Herr Murpus ble igjen akkurat lenge nok til å fortelle Dumlingene at hans kone var livredd for fugler av alle slag og størrelser, og til å spørre om dette var vertskapets form for spøk.

Harry sto på kjøkkenet og klamret seg til kosten da onkel Wiktor kastet seg over ham, med et demonisk glimt i de ørsmå øynene.

«Les dette!» hvislet han ondt og viftet med brevet som ugla hadde levert. «Sett i gang – les!»
Harry tok imot det. Det var ikke en bursdagshilsen.

Kjære hr. Potter

Vi har mottatt melding om at en svevebesvergelse er blitt brukt i Deres bolig i kveld kl. tjueen null tolv.
Som De er klar over, er det forbudt for mindreårige trollmenn å utøve magi utenfor skolen. Ytterligere besvergelser fra Deres side kan medføre utvisning fra skolen (jfr. Forordning om rimelige restriksjoner på mindreåriges magiutøvelse av 1875, tredje avsnitt).
Vi ber Dem samtidig merke Dem at all magisk aktivitet som kan medføre oppmerksomhet fra det ikke-magiske samfunn (gomper), er et alvorlig lovbrudd, i henhold til seksjon 13 av Den internasjonale heksekonføderasjons hemmeligholdelsesstatutter.
Ha fortsatt en god ferie.

Ærbødigst
Mafalda Hopstok
Kontoret for ureglementert magiutøvelse
Magidepartementet

Harry så opp fra brevet og svelget.
«Du fortalte ikke at du ikke hadde lov å bruke magi utenfor skolen,» sa onkel Wiktor, og øynene var vanvittige. «Glemte nok å nevne det, hva … en liten hukommelsesglipp, sikkert …»
Han nærmet seg Harry som en sinnssyk bulldog, med hele tanngarden blottet. «Men nå har jeg nyheter til deg, gutt … Jeg stenger deg inne … du skal aldri tilbake til den skolen … aldri … og hvis du prøver å komme deg ut med magi … så utviser de deg!»
Og med en sinnssvak latter slepte han Harry opp på rommet.
Onkel Wiktor viste seg som galning for sitt ord. Følgende morgen leide han en håndverker til å sette sprinkler for Harrys vindu. Han installerte selv

katteluka i soveromsdøra, hvor de kunne skyve inn en liten matbit til ham tre ganger om dagen. Én gang om morgenen og én om kvelden fikk han slippe ut på badet. Ellers var han innelåst på rommet sitt døgnet rundt.

*

Tre dager senere viste Dumlingene fremdeles ingen tegn på nåde, og Harry var ute av stand til å se noen utvei. Han lå på senga og så sola gå ned utenfor sprinklene og lurte mistrøstig på hva det skulle bli av ham.

Hva skulle det være godt for å bruke magi til å komme seg fri, hvis Galtvort utviste ham hvis han gjorde det? Men samtidig hadde unektelig livet i Hekkveien nådd et absolutt lavmål. Nå som Dumlingene visste at de ikke risikerte å våkne opp som flaggermus, hadde han mistet sitt eneste våpen. Noldus hadde kanskje reddet ham fra forferdelige farer på Galtvort, men sånn som det så ut nå, kom han antakelig til å sulte i hjel i stedet.

Katteluka klapret, og tante Petunias hånd kom til syne med en bolle boksesuppe. Harry, som hadde vondt i magen av sult, hoppet ned fra senga og tok den. Suppa var iskald, men han svelget i seg halvparten i én slurk. Så gikk han bort til Hedvigs bur og helte de slappe grønsakrestene i bunnen over i matskåla hennes. Hun bruste med fjærene, og blikket hun sendte ham, uttrykte dyp avsky.

«Det hjelper ikke å snurpe med nebbet, det er alt vi har,» sa Harry mørkt.

Han satte den tomme bollen tilbake ved katteluka og la seg på senga igjen. Merkelig nok følte han seg enda sultnere enn før han hadde spist.

Om han nå fremdeles var i live om en måned, hva ville skje når han ikke dukket opp på Galtvort? Ville de sende noen for å finne ut hvorfor? Ville de greie å få Dumlingene til å la ham dra?

Rommet mørknet. Utmattet, med romlende mage og et hode hvor de samme spørsmålene trillet fram og tilbake uten svar, falt Harry i en urolig søvn.

Han drømte at han satt på utstilling i en zoologisk hage. På skiltet på buret hans sto det: «Mindreårig trollmann». Folk glodde inn på ham gjennom sprinklene der han lå på sin stråseng, utsultet og svak. Han så ansiktet til Noldus i mengden og ropte på ham, tagg om hjelp, men Noldus

ropte: «Harry Potter er trygg der, herre!» og forsvant. Så dukket Dumlingene opp, og Dudleif lo av ham og ristet i sprinklene så hele buret skranglet.

«Hold opp!» mumlet Harry, men skranglingen fortsatte til det gjorde vondt i hodet. «La meg være i fred … hold opp … jeg prøver å sove.»

Han åpnet øynene. Månen skinte inn gjennom sprinklene for vinduet. Og det var faktisk noen som glodde inn på ham gjennom dem: en fregnet, rødhåret, langneset noen.

Den som var utenfor Harrys vindu, var Ronny Wiltersen.

KAPITTEL TRE

HIET

«R*onny*!» hvisket Harry. Han listet seg til vinduet og skjøv det opp, så de kunne snakke sammen gjennom sprinklene. «Ronny, åssen har du greid – men i huleste –!»

Men så, da det gikk helt opp for ham hva han så, gapte han og fikk hakeslepp. Ronny hang ut av bakvinduet i en gammel turkisfarget bil, som var parkert – *i lufta*! I forsetet satt de to eldre tvillingbrødrene hans, Fred og Frank, og gliste bredt til Harry.

«Hei, Harry, står til?»

«Hva er'e som foregår?» sa Ronny. «Åffer har du ikke svart på brevene mine? Jeg har invitert deg hjem til oss tolv ganger omtrent, og nå kom fattern hjem og sa du hadde fått en offisiell advarsel fra Magidepartementet for å ha brukt magi mens det var gomper til stede …»

«Det var ikke meg … og hvordan visste han det, forresten?»

«Han jobber i departementet,» sa Ronny. «Du veit jo at vi ikke får bruke magi utafor skolen –»

«Og det sier *du*,» sa Harry og stirret på den svevende bilen.

«Å, denne teller ikke,» sa Ronny. «Vi bare låner'n, det er fatterns; det er'kke *vi* som har forheksa'n. Men at du dreiv med magi rett for nesa på disse gompene du bor hos …»

«Det var ikke meg, sa jeg jo – men det tar for lang tid å forklare nå. Hør, du må forklare dem på Galtvort at Dumlingene har låst meg inne og ikke vil la meg gå der mer. Og jeg kan jo ikke bruke magi for å komme meg ut, så klart, for da tror departementet at det er andre gang på tre dager jeg bruker trolldom, så –»

«Slutt å tjate sånn,» sa Ronny. «Vi er her for å ta deg med hjem.»

«Men dere kan jo heller ikke bruke magi –»

«Trenger vi vel ikke,» sa Ronny. Han nikket mot forsetet og smilte bredt. «Du glemmer hvem jeg har med meg.»

«Bind dette rundt sprinklene,» sa Fred og kastet en tauende til Harry.

«Hvis Dumlingene våkner, er det ute med meg,» sa Harry, mens han bandt tauet godt fast rundt en av sprinklene. Fred ga gass.

«Det behøver du ikke tenke på,» sa Fred. «Og gå litt unna.»

Harry trakk seg tilbake i skyggene hos Hedvig, som så ut til å ha skjønt at det foregikk noe viktig og satt stille og taus. Bilmotoren ruste igjen, sterkere og sterkere; Fred satte kurs for himmelen og ga gass, og sprinklene ble rykket rett ut av vindusrammen med en splintrende lyd. Harry løp til vinduet og så dem dingle noen meter over bakken. Ronny heiste dem pesende opp og bukserte dem inn i baksetet. Harry spisset ører nervøst, men det kom ikke en lyd fra Dumlingenes soverom.

Da Ronny hadde fått sprinklene trygt på plass, rygget Fred så nær han kunne inntil vinduet hvor Harry sto.

«Hopp inn,» sa Ronny.

«Men alle Galtvort-greiene mine … tryllestaven … sopelimen …»

«Hvor er de hen, da?»

«De er innlåst i bøttekottet under trappen, og jeg kommer ikke ut av rommet her –»

«Niks problem,» sa Frank fra passasjersetet. «Flytt deg, Harry.»

Fred og Frank klatret forsiktig gjennom vinduet inn på Harrys rom. Og de var neimen ikke smågutter heller, tenkte Harry, da Frank tok en vanlig hårnål opp av lomma og begynte å dirke opp låsen.

«Mange trollmenn syns det er bortkasta tid å lære seg sånne gompeknep,» sa Fred, «men vi syns nå det er ganske nyttig, vi, selv om det går litt seint.»

De hørte et lite klikk, og døra svingte opp.

«OK, vi henter kofferten din – imens finner du fram det du vil ha med deg fra rommet ditt og lemper det ut til Ronny,» hvisket Frank.

«Pass opp for det nederste trinnet, det knirker,» hvisket Harry idet tvillingene forsvant ut i den mørke gangen.

Harry pilte fram og tilbake, samlet sammen sakene sine og rakte dem til Ronny gjennom vinduet. Så gikk han ut og hjalp Fred og Frank med å få buksert den svære kofferten opp trappen. Han hørte et host fra onkel Wiktor.

Endelig fikk de pest seg opp trappen, bar kofferten gjennom Harrys rom og bort til vinduet. Fred klatret over i bilen for å hjelpe Ronny å ta imot, og Harry og Frank skjøv på fra soveromssida. Centimeter for centimeter gled kofferten gjennom vinduet.

Onkel Wiktor hostet igjen.

«Litt til,» peste Fred og halte og trakk fra bilsida. «En skikkelig dytt nå …»

Harry og Frank slengte seg mot kofferten, og den skled ut av vinduet og over i baksetet.

«OK, så drar vi,» hvisket Frank.

Men idet Harry klatret opp i vinduskarmen, kom det et plutselig, høyt kraks bakfra, øyeblikkelig fulgt av tordenstemmen til onkel Wiktor:

«DEN FORDØMTE UGLA!»

«Jeg glemte Hedvig!»

Harry løp det han var kar om mens lyset ble slått på i gangen, trev buret med Hedvig, styrtet tilbake til vinduet og rakte buret til Ronny. Han hadde akkurat kommet seg opp på kommoden selv da onkel Wiktor hamret på den nå ulåste døra – og den smalt opp.

Et brøkdels sekund sto onkel Wiktor innrammet av døråpningen. Så bæljet han som en sinna okse, kastet seg etter Harry og fikk tak i ankelen.

Ronny, Fred og Frank grep straks Harry i armene og trakk så hardt de kunne.

«Petunia!» brølte onkel Wiktor. «Han stikker av! HAN STIKKER AV!»

Wiltersen-guttene tok et skikkelig rykk, og onkel Wiktor mistet grepet om ankelen. Så var Harry i bilen, slo døra igjen, og Ronny hylte: «Gi bånngass, Fred!» Bilen gjorde et byks mot månen.

Harry kunne ikke tro det – han var fri! Han sveivet ned vinduet, og med vinden ruskende i håret så han seg tilbake på de raskt svinnende takene i Hekkveien, og onkel Wiktor, tante Petunia og Dudleif som hang ut av vinduet hans og stirret målløst etter dem.

«Ser dere neste sommer!» hylte Harry.

Wiltersen-guttene brølte av latter. Harry satte seg til rette i baksetet og smilte fra øre til øre.

«Slipp ut Hedvig,» sa han til Ronny. «Hun kan fly etter oss. Hun har ikke fått strekke vingene på evigheter.»

Frank rakte Ronny hårnålen, og et øyeblikk etter seilte Hedvig fornøyd ut av bilvinduet og svevde ved sida av dem som et spøkelse.

«OK, fortell nå, Harry,» sa Ronny utålmodig. «Hva er det som har foregått?»

Harry fortalte dem hele historien – om Noldus, om advarselen han hadde fått, om katastrofen med fioldesserten. Det ble en rystet pause da han var ferdig.

«Temmelig sært,» sa Fred omsider.

«Skikkelig skummelt,» samtykket Frank. «Så'n ville ikke engang fortelle deg hvem det var som sto bak dette komplottet?»

«Jeg tror ikke han kunne,» sa Harry. «Jeg sa jo at hver gang han var i nærheten av å røpe noe, så begynte han å dunke hodet mot veggen.»

Han så at Fred og Frank så på hverandre.

«Hva, tror dere han løy?» spurte han.

«Vel,» sa Fred. «Si det sånn – husnisser har sin egen temmelig sterke magi, men de kan'kke bruke den uten tillatelse fra herren sin. Jeg sku' tro gamle Noldus ble sendt ut for å hindre at du kom tilbake til Galtvort. En slags spøk, kanskje. Veit du om noen på skolen som har et horn i sida til deg?»

«Ja,» sa Harry og Ronny i munnen på hverandre.

«Draco Malfang,» forklarte Harry. «Han hater meg.»

«Draco Malfang?» sa Frank og snudde seg. «Ikke sønnen til Lucifus Malfang, vel?»

«Det er det sikkert; det er ikke noe vanlig navn akkurat,» sa Harry «Åssen det?»

«Jeg har hørt fattern snakke om'n,» sa Frank. «Han var en av de sterkeste tilhengerne til Han-du-veit.»

«Og da Han-du-veit forsvant,» sa Fred og strakte hals for å se på Harry, «kom Lucifus Malfang tilbake og sa at'n aldri hadde ment det. Bare pisspreik, så klart – fattern mener han var en av innerkretsen til Han-du-veit.»

Harry hadde hørt disse ryktene om Malfangs familie før, og de overrasket ham ikke det minste. Malfang fikk Dudleif Dumling til å virke som en snill, hensynsfull og følsom gutt.

«Jeg vet ikke om Malfangene har en husnisse …» sa han.

«Vel, de som har'n er hvertfall av gammal trollmannsslekt, og rike dessuten,» sa Fred.

«Ja, muttern gnåler støtt om at vi sku' hatt en husnisse til å ta seg av strykinga,» sa Frank. «Men vi har'kke annet enn et lusent gammalt gravgespenst på loftet og fullt av gnomer i hagen. Husnisser, de følger med svære gamle herregårder og borger og sånt, du finner ikke sånt i vårt hus, nei …»

Harry satt taus. Draco Malfang hadde jo stort sett det beste av alt, så det var høyst trolig at familien hans veltet seg i trollmannsgull, og han kunne godt se for seg Malfang spankulere rundt i et digert herskapshus. Å sende familietjeneren for å hindre at Harry dro tilbake til Galtvort, lød akkurat som noe Malfang kunne finne på. Hadde han vært dum som tok Noldus på alvor?

«Men det var hvertfall bra vi kom og henta deg,» sa Ronny. «Jeg begynte å bli nokså bekymra da du ikke svarte på noen av brevene. Først så trodde jeg det var Ulriks feil –»

«Ulrik? Hvem er det?»

«Ugla vår. Han er utgammal. Det hadde ikke vært første gangen han hadde kollapsa med posten. Og så prøvde jeg å få låne Hermes –»

«*Hvem?*»

«Ugla som muttern og fattern kjøpte til Perry da han ble prefekt,» sa Fred fra forsetet.

«Men Perry ville ikke låne meg'n,» sa Ronny. «Sa'n trengte'n sjøl.»

«Perry har oppført seg gruelig rart i sommer,» sa Frank og rynket pannen. «Og det er sant at'n har sendt masse brev og holdt seg på rommet sitt … jeg

mener, det er vel grenser for hvor mange ganger du kan pusse et prefektskilt! … Du kjører for langt vestover, Fred,» la han til og pekte på et kompass på dashbordet. Fred snurret på rattet.

«Vet faren deres at dere har lånt bilen?» spurte Harry. Han visste godt svaret.

«Æh, nei,» sa Ronny. «'N måtte jobbe i kveld. Håper vi greier å få'n på plass i garasjen igjen uten at muttern skjønner at vi har flydd med'n.»

«Hva er det faren deres gjør i Magidepartementet, forresten?»

«'N jobber i den aller kjedeligste avdelinga,» sa Ronny. «Kontoret for magisk misbruk av gompegjenstander.»

«Hvafforno-kontoret?»

«Jo, det har å gjøre med forheksing av sånne ting som er gompelagde da, skjønner du, i tilfelle de sku' havne i en gompebutikk eller et gompehjem igjen. I fjor, freksempel, var det ei gammal heks som daua, og teserviset hennes ble solgt til en antikvitetsbutikk, og så var det ei gompedame som kjøpte det. Jo, så tok'a det med hjem da og sku' servere venninnene sine. Litt av et mareritt – fattern jobba overtid i ukevis.»

«Hva skjedde, da?»

«Tepotta gikk berserk og spruta kokende te over hele, og en fyr endte på sjukhuset med ei sukkertang om nesa. Fattern holdt på å bli sprø – det er bare han og en gammal trollmann som heter Pukkel på kontoret der, og de måtte strø om seg med Misminneformler og alt mulig for å dekke over det …»

«Men faren din … og denne bilen …»

Fred lo. «Ja, fattern er helgærn etter alt som har med gomper å gjøre, vi har uthuset fullt av gompegreier. Han tar det fra hverandre, forhekser delene og skrur dem sammen igjen. Hvis han hadde hatt husundersøkelse hos oss, måtte'n arrestert seg sjøl med det samme. Det får muttern til å gå på veggene.»

«Der er hovedveien,» avbrøt Frank, som satt og myste ned gjennom frontvinduet. «Vi er der om ti minutter … og det er best, for det begynner å bli lyst …»

På østhimmelen var det kommet en svak, rosa glød.

Fred lot bilen dale litt, og Harry så et mørkt flettverk av åkrer og treklynger.

«Vi er litt utafor landsbyen,» sa Frank. «Ildering Sankt Veit.»

Lavere og lavere fløy bilen. Nå så de randen av en skinnende rød sol mellom trestammene.

«Mål!» sa Fred, da de traff bakken med et lite bump. De hadde landet utenfor en falleferdig garasje på en liten gårdsplass, og for første gang fikk Harry se Ronnys hjem.

Det så ut som det en gang hadde vært en ekstra stor grisebinge av stein, hvor det etter hvert var kommet til ekstra rom her og der, til det var flere etasjer høyt og så falleferdig at det virket som det bare var magi som holdt det oppe (og det var det sikkert også, tenkte Harry). Fire-fem piper balanserte oppå det røde taket. På et vindskeivt skilt ved innkjørselen sto det *Hiet*. Rundt ytterdøra lå et mylder av gummistøvler og en diger, rusten heksekjel. Diverse feite, brune høns gikk rundt på gårdsplassen og plukket.

«Det er ikke rare greiene,» sa Ronny.

«Det er femenalt!» sa Harry, som sammenliknet med Hekkveien.

De gikk ut av bilen.

«Nå gjelder det å gå veldig, veldig stille opp trappa,» sa Fred, «og vente på at muttern skal rope oss ner til frokost. Da er det at du, Ronny, kommer sprettende og sier: 'Du muttern, gjett hvem som dukka opp her i natt!' Da blir'a så glad for å se Harry at ingen behøver å få vite at vi lånte bilen.»

«Greit,» sa Ronny. «Kom an, Harry, jeg sover i –»

Så fikk han en merkelig grønnfarge i fjeset og stirret stivt på huset. De tre andre snurret rundt.

Fru Wiltersen kom marsjerende over gårdsplassen så hønsene skvatt. Til en kort, tykk, blid dame å være, var det forunderlig hvor godt hun greide å likne på en sabeltanntiger.

«Å,» sa Fred.

«Å søren,» sa Frank.

Fru Wiltersen stoppet foran dem, satte hendene i sidene og mønstret det ene skyldbevisste fjeset etter det andre. Hun hadde på seg et blomstret forkle. En tryllestav stakk opp av den ene lomma.

«*Jaså,*» sa hun.

«Morn, mutter,» sa Frank, i noe han åpenbart trodde var en kvikk, vinnende tone.

«Har dere noen anelse om hvor engstelig jeg har vært?» sa fru Wiltersen med en illevarslende hvisking.

«Omforladels, mutter, men du skjønner, vi var nødt –»

Alle fru Wiltersens tre sønner var høyere enn henne, men de krøp sammen da stormen brøt løs over dem.

«Tomme senger! Ingen lapp! Bilen borte … kunne ha kræsja … fra meg av engstelse … gir katten i … aldri i hele mitt liv … bare vent til far deres kommer hjem, vi hadde aldri sånne problemer med Rulle og Kalle og Perry …»

«Perfekte Perry,» mumlet Fred.

«DERE KUNNE VISST TRENGT Å LÆRE LITT VETT AV PERRY, DERE!» hylte fru Wiltersen og stakk fingeren i brystet på Fred. «Dere kunne *dødd*, dere kunne blitt *sett*, dere kunne fått far deres sparka fra *jobben* –»

Det virket som det varte i timevis. Fru Wiltersen hadde skreket seg hes før hun snudde seg mot Harry, som rygget så godt han kunne.

«Så hyggelig å se deg, vennen min,» sa hun. «Kom inn og få litt frokost.»

Hun snudde og gikk inn i huset. Harry kastet et nervøst blikk på Ronny, som nikket oppmuntrende, og fulgte etter.

Kjøkkenet var lite og nokså trangt. Midt på golvet sto et skurt trebord og stoler, og Harry satte seg – ytterst på stolen – og så seg om. Han hadde aldri vært i et trollmannshus før.

Uret på veggen hadde bare én viser og ingen tall. Rundt kanten sto det skrevet slikt som: «På tide med litt te,» «På tide å mate hønsene» og «Du er sent ute». På peishylla sto det bøker i tre lag innover; titler som *Forheks din egen ost, Bak med trolldom* og *Et festmåltid på ett minutt – ren magi!* Og om ikke Harrys ører bedro ham, hadde den gamle radioen ved oppvaskkummen akkurat sagt at neste program var «Trolldomstimen, med den populære sangheks, Celestina Sjamant.»

Fru Wiltersen klapret rundt og lagde frokost etter tilfeldighetsprinsippet og sendte sønnene svarte blikk mens hun slapp pølsene i stekepanna. Nå og da kom det en mumling fra henne av typen: «skjønner ikke hvor dere hadde tankene» og «aldri falt meg inn».

«Det er ikke din skyld, vennen min,» beroliget hun Harry og helte åtte-ti pølser på tallerkenen hans. «Arthur og jeg har vært veldig bekymra for deg, vi òg. Det er ikke lenger siden enn i går kveld at vi sa at vi ville dra og hente deg sjøl, hvis du ikke hadde svart på brevet til Ronny innen fredag. Men alvorlig talt –» her lempet hun tre speilegg ned på tallerkenen hans – «å fly med en ulovlig bil over halve landet – hvem som helst kunne sett dere –»

Hun viftet skjødesløst med tryllestaven mot oppvasken i kummen, som satte i gang å vaske seg med små klinkelyder i bakgrunnen.

«Det var jo *overskya*, jo, muttern!» sa Fred.

«Fred, du holder munnen igjen når du spiser!» glefset fru Wiltersen.

«De sulta'n jo, mutter!» sa Frank.

«Og du òg!» sa fru Wiltersen, men uttrykket ble litt mildere, og hun begynte å skjære og smøre brødskiver til Harry.

Så kom en avledning, i form av en liten, rødhåret skikkelse i lang nattkjole som plutselig dukket opp på kjøkkenet, utstøtte et lite hvin og forsvant igjen.

«Gulla,» sa Ronny lavt til Harry. «Søstera mi. Hun har snakka om deg i hele sommer.»

«Ja, hun vil nok ha autografen din, Harry,» gliste Fred, før han så morens blikk og bøyde seg taust over tallerkenen. Mer ble ikke sagt før alle tallerkenene var renspiste, og det tok overrraskende kort tid.

«Jøsses, så trøtt jeg er,» gjespet Fred og la omsider fra seg kniven og gaffelen. «Jeg tror jeg går og legger meg og –»

«Det gjør du aldeles ikke,» glefset fru Wiltersen. «Det er din egen feil at du har vært oppe hele natta. Du skal avgnome hagen for meg. Nå har de snart tatt helt overhånd igjen.»

«Å, muttern –»

«Og dere to også,» sa hun og glante på Ronny og Frank. «Du kan gå opp og legge deg, vennen min,» sa hun til Harry. «Det var ikke deg som sa de skulle fly den elendige bilen.»

Men Harry følte seg lys våken og sa fort: «Jeg blir med og hjelper Ronny, jeg har aldri sett en avgnoming –»

«Det er pent av deg, Harry, men det er langsommelig arbeid,» sa fru Wiltersen. «La oss se hva Gyldeprinz Gulmedal har å si om emnet.»

Og hun trakk fram en tung bok fra stabelen på peishylla. Frank stønnet.

«Å muttern, vi veit da vel åssen vi skal avgnome en hage.»

Harry kikket på omslaget på boka fru Wiltersen holdt. Med svære gullbokstaver over hele forsida sto det: *Gyldeprinz Gulmedals Guide til skadedyrbekjempelse*. Resten av forsida var fylt av et stort fotografi av en meget fotogen trollmann med bølget, blondt hår og skinnende blå øyne. Bildet beveget seg, som alltid i trollmannsverdenen. Trollmannen – Gyldeprinz Gulmedal, måtte det vel være – blunket skjelmsk til hver og én av dem, og fru Wiltersen formelig strålte tilbake.

«Han er altså *så* fantastisk!» sa hun. «*Han* vet det som er verdt å vite om skadedyr, det er sikkert nok. En fabelaktig bok …»

«Muttern er varm på'n,» sa Fred med en gjennomtrengende hvisking.

«Ikke vær latterlig, Fred,» sa fru Wiltersen. Kinnene var faktisk litt lyserøde. «Vel, hvis dere tror dere vet bedre enn Gulmedal, så ut med dere og sett i gang. Og nåde dere hvis det er én eneste gnom igjen i hagen når jeg kommer ut og inspiserer.»

Gjespende og mumlende subbet Wiltersen-guttene ut, med Harry i hælene. Hagen var stor, og etter Harrys mening akkurat slik en hage skulle være. Dumlingene ville neppe ha likt den – det var masser av ugress, en plen som trengte å bli slått, knudrete trær langs alle vegger, planter Harry aldri hadde sett før veltende opp fra hvert blomsterbed, og attpåtil var det en stor, grønn dam full av frosker.

«Du vet vel at gomper har hagegnomer, de òg,» sa Harry til Ronny mens de gikk over plenen.

«Pøh. De greiene de mener er gnomer?» sa Ronny. Han satte rompa i været og hodet ned i en peonbusk. «Dem har jeg sett. Lissom små, feite

julenisser med fiskestang …»

Det kom en voldsom, krafsende lyd, hele peonbusken ristet, og Ronny rettet seg opp igjen. «*Dette* er en hagegnom,» sa han dystert.

«Slepp meg!» pep gnomen.

Den liknet ikke stort på noen julenisse, nei. Den var liten og læraktig, med stor, knortete flintskalle som så akkurat ut som en potet. Ronny holdt den på armlengdes avstand mens de harde, små føttene sparket etter ham. Så tok han den i anklene og endevendte den.

«Det gjelder å gjøre det sånn,» sa han, løftet gnomen over hodet («Slepp meg!») og begynte å snurre den i svære sirkler som en lasso. Han la merke til Harrys sjokkerte uttrykk og la til: «Det gjør'ke *vondt* for dem – de må bare bli skikkelig svimle, så de ikke finner veien tilbake til gnomehullene sine.»

Og dermed slapp han taket i anklene på gnomen. Den fløy seks meter gjennom lufta og landet med et klæsj på jordet utenfor hekken.

«Ynkelig,» sa Fred. «Jeg vedder på at jeg får min bortafor stubben der.»

Harry lærte fort å slutte å synes synd på gnomene. Den første han fanget, bestemte han seg for bare å slippe ned utenfor hekken, men slik svakhet gikk ikke gnomen hus forbi: Den satte de knivskarpe tennene i fingeren hans, og han hadde sin fulle hyre med å få ristet den av seg, helt til –

«Jøsses, Harry – jeg tror jamen du greide femten meter …»

Snart var lufta svart av flyende gnomer.

«De er'ke særlig glupe, skjønner du,» sa Frank og snappet femseks gnomer på én gang. «Ikke før skjønner de at vi skal til å avgnome hagen, så tyter de opp for å se. Du sku' tro de hadde lært å holde seg i høla.»

Det ble bevegelse i gnomflokken ute på jordet. Med lutende, små skuldre begynte de å tusle av sted i en lang, ujevn rekke.

«De kommer igjen,» sa Ronny, mens de sto og så etter gnomene som forsvant inn i hekken på den andre sida. «De trivs så godt her … fattern er for bløthjerta, han syns de er morsomme …»

Da hørte de det smelle i ytterdøra.

«Han er her!» sa Frank. «Fattern er hjemme!»

De skyndte seg gjennom hagen og inn.

Herr Wiltersen hadde sunket sammen på en kjøkkenstol, tatt av seg brillene og lukket øynene. Det var en tynn mann med begynnende måne, men det lille håret han hadde igjen, var like rødt som avkommets. Den lange, grønne kutten var støvet og medtatt av lang tid på farten.

«For ei natt,» sa han og grep etter tepotta mens alle satte seg ved bordet. «Ni husundersøkelser. Ni! Og gamle Mundungus Styrfeder – tenk, jeg snudde bare ryggen til'n et øyeblikk, og tror dere ikke han prøvde å forhekse meg …»

Herr Wiltersen drakk en svær slurk te og sukket.

«Fant du noe, fatter?» spurte Fred ivrig.

«Nei, det eneste var noen nøkler som skrumpa og en tepotte som beit,» gjespet herr Wiltersen. «Det var riktignok et par ganske stygge saker, men de var'kke mitt bord. Myrdelius ble tatt inn til forhør for noen meget merkverdige ildere, men det sorterer under Komiteen for eksperimentalformler, takk og pris …»

«Åffer sku' noen gidde å få nøkler til å skrumpe?» spurte Frank.

«Bare for å erte gomper,» sukket herr Wiltersen. «Nøkkelen skrumper, ikke sant, og så finner ikke gompen den når han har bruk for'n … Men det er neimen ikke lett å få dømt sånne, for ingen gomp vil innrømme at nøklene hans skrumper – nei da, han tviholder på at det bare er fordi han ustanselig mister dem. Akk ja, gomper kan få seg til hva det skal være for å slippe å se at det fins magi, om den så biter dem i nesa … men så er det trollmannssida, da – dere aner ikke hvor mye rart de finner på å forhekse etter hvert …»

«SOM BILER, FOR EKSEMPEL?»

Plutselig var fru Wiltersen der, med en ildrake utstrakt foran seg som et sverd. Herr Wiltersen slo øynene opp og stirret skyldbevisst på sin kone.

«Æh … biler, Molly?»

«Nettopp, Arthur. Biler,» sa fru Wiltersen, og øynene skjøt lyn. «Tenk deg en trollmann som kjøper en rusten, gammel skrabb og sier til kona si at alt'n vil med'n, er å skru'n fra hverandre for å se åssen den virker, men det'n *egentlig* gjør, er å forhekse'n så'n kan fly.»

Herr Wiltersen blunket.

«Vel, vennen min, jeg tror nok du ville se at'n overhodet ikke gjorde noe ulovlig, selv om, æh, selv om det kanskje ville vært bedre om han, um, hadde sagt det som det var til kona … det er et smutthull i loven, skjønner du … så lenge han ikke hadde *til hensikt* å fly med bilen, ville ikke det faktum at den *kunne* fly, bety at –»

«Arthur Wiltersen, det var du sjøl som sørga for det smutthullet da du skreiv den loven!» ropte fru Wiltersen. «Bare for at du skulle kunne fortsette å mekke på alt gompeskrapet du har i uthuset! Og bare at du veit det, så kom Harry hit i morges i den bilen du *ikke hadde til hensikt* å fly med!»

«Harry?» sa herr Wiltersen forvirret. «Harry hvem?»

Han så seg om, fikk øye på Harry og skvatt.

«Men du godeste, det er jo Harry Potter! Veldig hyggelig å treffe deg, Ronny har fortalt oss så mye om –»

«*Dine sønner fløy den bilen hjem til Harry og tilbake igjen i natt!*» ropte fru Wiltersen. «Hva har du å si til det, ha?»

«Gjorde dere virkelig det?» spurte herr Wiltersen ivrig. «Gikk det greit? Jeg – jeg mener –» begynte han å hakke, da gnistspruten sto fra øynene til hans kone, «at det var galt av dere, gutter – veldig, veldig galt …»

«La dem drive på,» mumlet Ronny til Harry, mens fru Wiltersen svulmet opp som en oksefrosk. «Kom, så skal jeg vise deg rommet mitt.»

De snek seg ut av kjøkkenet og bort en trang gang til en skjev trapp, som gikk i siksak opp gjennom huset. Ved avsatsen i tredje sto en dør på gløtt. Harry fikk så vidt et glimt av to skinnende, brune øyne som stirret på ham før døra gikk igjen med et smell.

«Gulla,» sa Ronny. «Du aner ikke så rart det er å se'a så sky, ellers går smella på'a støtt –»

De måtte opp to trapper til før de endelig kom til en dør med flassende maling og et lite skilt hvor det sto «Ronalds rom».

Da Harry kom inn, slo han nesten hodet i skråtaket. Han blunket. Det var som å komme inn i en stekeovn: Nesten alt på Ronnys rom så ut til å være spesielt skjærende oransje – sengeteppet, veggene og til og med taket. Så gikk det opp for ham at Ronny hadde dekket nesten hver centimeter av det

gamle tapetet med plakater av de samme sju heksene og trollmennene, samtlige i skinnende oransje kutter, med sopelimer og ivrig vinkende.

«Er det rumpeldunklaget ditt?» spurte han.

«Krutly-Kanonene, ja,» sa Ronny og pekte på det oransje sengeteppet, som var påbrodert to svære, svarte K’er og en flyende kanonkule. «Niendeplass i ligaen.»

Skolebøkene til Ronny lå i en uryddig stabel i et hjørne, ved sida av en bunke tegneseriehefter som samtlige så ut til å handle om *Gunnar Grump, den gale gomp på galeien*. Ronnys tryllestav lå oppå et akvarium med rumpetroll i vinduskarmen, ved sida av den feite, grå rotta hans, Skorpus, som dormet i en solflekk.

Harry skrevde over en pakke selvstokkende spillkort på golvet og så ut av det ørlille vinduet. På jordet langt under så han en gjeng gnomer som snek seg inn igjen gjennom Wiltersen-hekken, én etter én. Han snudde seg mot Ronny, som hadde fått et nesten nervøst uttrykk, som om han ventet på å høre hva Harry syntes.

«Det er litt lite,» sa Ronny fort. «Ikke som det rommet du hadde hos gompene. Og det er rett under gravgespenstet på loftet, og han driver støtt og banker i vannrørene og stønner …»

Men Harry smilte over hele fjeset og sa: «Det er det fineste huset jeg har vært i.»

Da ble Ronny lyserød på ørene.

KAPITTEL FIRE

SNIRCKEL & BLÆK

Livet i Hiet var så annerledes enn livet i Hekkveien som det gikk an. Dumlingene ville helst ha allting pent og ordentlig, mens Wiltersen-huset var pakket til bristepunktet med alt som var rart og uventet. Harry fikk et sjokk første gangen han så seg i speilet over peisen på kjøkkenet, og det brølte: «*Stapp skjorta ned i buksa, din lurvefrans!*» Gravgespenstet på loftet ulte og klirret med vannrør hver gang han syntes det ble for stille, og små eksplosjoner fra rommet til Fred og Frank ble regnet for helt normalt. Men det som slo Harry som det aller uvanligste ved livet hos Ronny, var hverken det talende speilet eller det klirrende gespenstet. Det var det at det virket som alle der likte ham.

Fru Wiltersen var dypt opptatt av om han hadde sokker nok og prøvde å tvinge i ham en fjerde porsjon ved hvert måltid. Herr Wiltersen ville gjerne ha ham ved sida av seg ved middagsbordet, for å kunne bombardere ham med spørsmål om livet blant gomper. For eksempel ville han gjerne ha en forklaring på hvordan slikt som servantpropper og postverket fungerte.

«*Fascinerende*!» kunne han si når Harry hadde veiledet ham i hvordan en bruker en telefon. «Ganske smart, egentlig, alle de måtene gompene har funnet på for å klare seg uten magi.»

En solskinnsmorgen en ukes tid etter at han kom til Hiet, fikk Harry høre fra Galtvort. Da han og Ronny kom ned til frokost, satt herr og fru Wiltersen og Gulla allerede ved kjøkkenbordet. Ikke før fikk Gulla øye på Harry, før hun veltet grøttallerkenen i golvet med et brak. Gulla hadde det i det hele tatt med å velte ting så snart Harry kom i nærheten. Hun dukket ned under bordet for å hente tallerkenen, og da ansiktet kom opp igjen,

blusset det så rødt som en solnedgang. Harry lot som ingenting, satte seg og tok imot brødskivene fru Wiltersen rakte ham.

«Brev fra skolen,» sa herr Wiltersen og rakte dem hver sin like konvolutt i gult pergament, med adressen i grønt blekk. «Humlesnurr vet alt at du er her, Harry – det er ikke stort som går den mannen hus forbi. Det er brev til dere også,» la han til da Fred og Frank kom tuslende inn, iført pysjamas.

Det ble stille i noen minutter mens alle leste brevene sine. I Harrys sto det at han skulle ta Galtvort-ekspressen som vanlig den første september fra King's Cross stasjon. Dessuten fulgte det med en liste over skolebøkene han måtte kjøpe.

Andreklassinger vil trenge:

1. *Trylleformler for 2. klasse* av Miranda Hønshøøk
2. *Brytetak med brøleånder* av Gyldeprinz Gulmedal
3. *Graving med gespenster* av Gyldeprinz Gulmedal
4. *Huskestue med hekser* av Gyldeprinz Gulmedal
5. *Turer med troll* av Gyldeprinz Gulmedal
6. *Valfarter med vampyrer* av Gyldeprinz Gulmedal
7. *Vandringer med varulver* av Gyldeprinz Gulmedal
8. *Ytterligheter med yetier* av Gyldeprinz Gulmedal

Fred ble ferdig med sin egen liste og kikket bort på Harrys.

«Å, har du også fått beskjed om å kjøpe alle bøkene til Gulmedal!» sa han. «Den nye læreren i Forsvar mot svartekunster er opplagt en fan – jeg vedder på at det er ei heks.»

Så la han merke til morens blikk og fikk det travelt med marmeladen.

«Den haugen der blir ikke billig,» sa Frank, med et fort blikk på foreldrene. «Bøkene til Gulmedal er temmelig dyre …»

«Vel, vi får vel klare det på et vis,» sa fru Wiltersen, men hun så bekymret ut. «Mye av det Gulla skal ha, kan vi sikkert få kjøpt brukt.»

«Å, skal du begynne på Galtvort i år?» spurte Harry.

Hun nikket, rødmet helt opp til den ildrøde hårroten og satte albuen i smørskåla. Heldigvis var det ingen som så det, unntatt Harry, for akkurat da

kom Ronnys eldre bror Perry inn. Han hadde kledd på seg alt og til og med festet prefektskiltet fra Galtvort på strikkegenseren.

«Morn, alle sammen,» sa Perry friskt. «Deilig dag.»

Han satte seg på den eneste ledige stolen, men fór opp igjen med det samme og halte fram en røytende, grå fjærmopp fra stolsetet – det trodde iallfall Harry først, til han så at den pustet.

«Ulrik!» sa Ronny. Han overtok den slappe ugla fra Perry og fisket fram et brev den holdt under vingen. «*Endelig* har'n fått svar fra Hermine. Jeg skreiv og sa vi sku' prøve å redde deg fra Dumlingene.»

Han bar Ulrik bort til en vagle ved bakdøra og prøvde å få ham til å sitte på den, men Ulrik datt bare rett av igjen, så Ronny måtte legge ham på oppvaskbenken. «Bedrøvelig,» mumlet han. Så rev han opp brevet fra Hermine og leste høyt:

Kjære Ronny, og Harry hvis du er der,

Jeg håper alt gikk bra, og at Harry har det bra, og at du ikke gjorde noe ulovlig da du reddet ham, Ronny, for da får Harry også bråk, vet du. Jeg har vært ordentlig bekymret, og hvis alt er bra med Harry, så vær så snill å skrive og fortelle meg det straks. Men kanskje det er best du bruker en annen ugle, for jeg tror kanskje at en tur til tar knekken på denne her.

Jeg er travelt opptatt med skolearbeidet, selvsagt («Åssen går det an?» sa Ronny dypt forskrekket. «Vi har jo ferie!»), og *på onsdag reiser vi til London for å kjøpe bøkene jeg trenger. Kan vi ikke møtes i Diagonallmenningen?*

Skriv og fortell hva som skjer så fort du kan.

Masse hilsener fra Hermine

«Tja, det passer jo bra. Da kan vi dra og skaffe de tingene dere trenger også,» sa fru Wiltersen og begynte å rydde av bordet. «Hva slags planer har dere i dag?»

Harry, Ronny, Fred og Frank hadde tenkt seg opp bakken til den lille hestehagen Wiltersen-familien eide. Den var omgitt av trær som skjulte den for landsbyen nedenfor, så de kunne drive rumpeldunktrening der, så lenge

de passet på ikke å fly for høyt. De kunne ikke bruke ordentlige rumpeldunkballer; det ville vært vanskelig å bortforklare hvis de hadde kommet på avveier og flydd over landsbyen, så i stedet kastet de epler til hverandre. De byttet på å ri på Harrys Nimbus 2000, som opplagt var den beste sopelimen. Det hendte at Ronnys gamle Stjerneskudd ble forbikjørt av sommerfugler.

Fem minutter senere trasket de oppover bakken med limene over skulderen. De hadde spurt Perry om han ville være med, men han hadde det for travelt, sa han. Hittil hadde Harry bare sett Perry til måltidene; ellers stengte han seg inne på rommet sitt.

«Sku' ønske jeg visste hva'n dreiv med,» sa Fred og rynket pannen. «Han er'kke seg sjøl. Han fikk eksamensresultatene dagen før du kom hit – bare MMM'er – og det var så vidt han gadd å skryte.»

«Meget Mesterlig Magisk,» forklarte Frank, da han så Harrys spørrende blikk. «Rulle fikk bare MMM 'er, han òg, så hvis vi ikke passer oss, får vi en topptillitsmann til i familien. Den skamma tror jeg nesten ikke jeg kunne bære.»

Rulle var den eldste Wiltersen-broren. Han og nestemann, Kalle, var ferdige på Galtvort. Harry hadde aldri møtt noen av dem, men han visste at Kalle var i Romania og studerte drager, mens Rulle jobbet i Egypt for trollmannsbanken Flirgott.

«Ikke skjønner jeg åssen muttern og fattern skal få råd til alle skolebøkene våre i år,» sa Frank litt etter. «Fem sett Gulmedalbøker! Og Gulla trenger jo kutter og tryllestav og alt …»

Harry sa ikke noe. Han følte seg litt brydd, for i et underjordisk hvelv i Flirgott lå en liten formue som han hadde arvet etter foreldrene sine. Det var riktignok bare i trollmannsverdenen han var rik; i gompebutikker kunne du ikke betale med galleoner, sigder og fjong. Han hadde aldri nevnt Flirgott-kontoen sin for Dumlingene; han hadde en følelse av at avskyen deres for alt magisk kanskje ikke ville gjelde for en stor haug med gull.

*

Onsdagen etter vekket fru Wiltersen dem tidlig. Etter seks raske doble baconsmørbrød hver, var det bare å smette i kappene. Fru Wiltersen tok ned en blomsterpotte fra peishylla og kikket nedi.

«Det begynner å bli tynt, Arthur,» sa hun. «Vi blir nødt til å kjøpe mer i dag … ja ja, gjestene først! Etter deg, Harry!»

Og så rakte hun ham blomsterpotta.

Harry så på dem, og de på ham.

«Hv-hva skal jeg gjøre med denne?» stammet han.

«Han har jo aldri reist med flumpulver, så klart!» sa plutselig Ronny. «Beklager, Harry, det glemte jeg.»

«Aldri?» sa herr Wiltersen. «Men hvordan kom du deg til Diagonallmenningen sist du skulle kjøpe skolesaker?»

«Jeg kjørte med undergrunnsbanen –»

«Nei, er det sant?» sa herr Wiltersen ivrig. «Var det *rømletrapper* der? Nøyaktig hvordan –»

«Ikke *nå*, Arthur!» sa fru Wiltersen. «Flumpulver er mye raskere, vennen min, men du verden, hvis du ikke har brukt det før, så –»

«Det går så bra så, mutter,» sa Fred. «Harry, følg med i åssen vi gjør.»

Han tok en klype glitrende pulver fra blomsterpotta, gikk bort til peisen og kastet pulveret på ilden.

Med et brøl ble ilden smaragdgrønn og slo til værs høyere enn Fred, som gikk rett inn i den og ropte: «Diagonallmenningen!» Og borte var han.

«Det gjelder å snakke tydelig, vennen min,» sa fru Wiltersen til Harry, mens Frank dyppet hånden i blomsterpotta. «Og pass på at du går ut ved den riktige rista …»

«Den riktige hva da?» sa Harry nervøst, da ilden slo til værs og tok med seg Frank òg.

«Vel, det er mange trollmannspeiser å velge mellom, vet du, men så lenge du snakker tydelig –»

«Det går så fint så, Molly, nå må du ikke mase,» sa herr Wiltersen og forsynte seg med flumpulver.

«Men vennen min, hvis'n går seg bort, åssen skulle vi få forklart det for onkelen og tanta?»

«Å, de ville vært glad til,» beroliget Harry. «Dudleif ville synes det var kjempegøy om jeg forsvant i en skorstein, ikke tenk på det.»

«Vel vel, da … Så får du dra etter Arthur,» sa fru Wiltersen. «Altså. Når du går inn i ilden, så sier du hvor du skal –»

«Og holder albuene tett inntil sidene,» sa Ronny.

«Og øynene igjen,» sa fru Wiltersen. «Soten –»

«Ikke vri deg,» sa Ronny. «Ellers kan du dette ut i feil peis –»

«Men du må ikke få panikk og gå ut for tidlig; vent til du ser Fred og Frank.»

Harry prøvde så godt han kunne å huske alt dette, mens han tok en klype flumplulver og gikk bort til peisen. Han trakk pusten dypt, strødde pulveret på ilden og tok et skritt fram. Flammene føltes nesten som en varm bris. Han åpnet munnen og svelget øyeblikkelig en munnfull varm aske.

«D-Diago-nallmen-ningen,» gispet han.

Det kjentes som om han ble dratt ned i et kjempedigert avløpshull. Det var liksom han snurret rundt, utrolig fort … en øredøvende brøling … han prøvde å holde øynene åpne, men hvirvlingen av grønne flammer gjorde ham kvalm … noe hardt dunket ham i albuen, og han trakk den tett inntil seg, og fremdeles hvirvlet han rundt … nå var det som om kalde hender klasket ham i ansiktet … han myste gjennom brillene og så en utydelig strøm av peiser, og her og der et glimt av rommene bortenfor … baconsmørbrødene vrengte seg i magen … Han lukket øynene igjen og ønsket at det kunne bli slutt på det, og så – så falt han forlengs mot et kaldt steingolv og merket at brillene ble knust.

Svimmel, forslått og kullsvart av sot kom han seg forsiktig på beina og holdt de sprukne brillene opp foran øynene. Han var alene, men *hvor* han var, hadde han ikke anelse om. Det eneste han visste, var at han sto inne i en steinpeis i noe som så ut som en stor og svakt opplyst trollmannsbutikk – bare at det som ble solgt her, neppe noensinne ville komme på Galtvorts innkjøpslister.

I en glassmonter like ved lå en avhogd hånd på en pute, en blodstenket kortstokk og et stirrende glassøye. Grinende masker stirret ned fra veggene, på disken lå en samling menneskeknokler, og fra taket hang det rustne

redskaper med pigger på. Og hva verre var, den mørke, smale gata som Harry kunne se gjennom det skitne butikkvinduet var bestemt ikke Diagonallmenningen.

Jo før han kom seg herfra, jo bedre. Nesa sved fremdeles der den hadde vært i kontakt med steingolvet, men Harry satte kursen mot døra, fort og lydløst. Men før han rakk halvveis, dukket to mennesker opp på den andre sida av glasset – og én av dem var det siste mennesket Harry hadde lyst til å møte når han selv var på villstrå, dekket av sot og iført sprukne briller: Draco Malfang.

Harry så seg desperat om og fikk øye på et stort, svart skap til venstre, smatt inn i det og trakk døra igjen, med bare en smal sprekk han kunne kikke ut gjennom. Sekunder senere klemtet en bjelle, og Malfang kom inn i butikken.

Mannen som kom bak ham kunne ikke være andre enn faren. Han hadde det samme bleke, spisse fjeset og akkurat de samme kalde, grå øynene. Herr Malfang gikk gjennom butikken, kikket dovent på de utstilte gjenstandene og ringte på en klokke på disken. Så snudde han seg mot sønnen og sa: «Ikke rør noe her, Draco.»

Malfang, som akkurat hadde strukket hånden ut etter glassøyet, sa: «Jeg synes du sa du skulle kjøpe en presang til meg.»

«Jeg sa jeg skulle kjøpe en racerlime til deg,» sa faren og trommet med fingrene på disken.

«Hva er vitsen med det når jeg ikke er på huslaget?» sa Malfang. Han så sur og irritert ut. «Harry Potter fikk en Nimbus 2000 i fjor. Spesialtillatelse fra Humlesnurr, så han kunne spille for Griffing. Og så er han ikke særlig god engang, det er bare fordi han er *berømt* … berømt for det dumme *arret* han har i pannen …»

Malfang bøyde seg og kikket på en hylle full av hodeskaller.

«… alle synes han er så *smart*, kjekke Potter med *arret* og *sopelimen* …»

«Dette har du fortalt meg minst ti ganger før,» sa herr Malfang, med et advarende blikk på sønnen. «Jeg vil minne deg om at det ikke er … klokt … å virke mindre begeistret for Harry Potter, ikke så lenge de fleste av vårt

slag betrakter ham som helten som drev Mørkets herre på flukt – ah, herr Borgia.»

En lutrygget mann hadde dukket fram bak disken og strøk det oljeglatte håret bort fra ansiktet.

«Herr Malfang, så hyggelig å se Dem her igjen,» sa herr Borgia med en stemme som var like glatt som håret. «For en glede – og unge herr Malfang også, ja – gleder meg. Hvordan kan jeg stå til tjeneste? La meg få vise Dem noe jeg nettopp har fått inn i dag, til en meget hyggelig pris –»

«I dag er jeg ikke her for å kjøpe, Borgia, men for å selge,» sa herr Malfang.

«Selge?» Herr Borgias smil falmet litt.

«De har naturligvis hørt om at departementet gjennomfører husundersøkelser for tida,» sa herr Malfang. Han trakk fram en pergamentrull fra innerlomma og holdt den opp, så herr Borgia kunne lese. «Enkelte – ah – gjenstander jeg har hjemme kunne medføre en smule forlegenhet dersom departementet skulle komme på visitt …»

Herr Borgia satte en lorgnett på nesa og skummet gjennom lista.

«Men departementet ville da sikkert ikke bry *Dem*, sir?»

Herr Malfang trakk på munnviken.

«Jeg har ikke fått besøk *ennå*. Navnet Malfang nyter fremdeles en viss respekt, men ikke desto mindre blir departementet stadig mer brysomt. Det går rykter om en ny Lov til beskyttelse av gomper – det er selvsagt den fillefransen av en gompeelsker, den tosken Arthur Wiltersen, som står bak –»'

Harry kjente et stikk av hett sinne.

«– og De forstår sikkert at enkelte av disse giftene kunne få det til å *virke* som –»

«Jeg forstår, sir, jeg forstår utmerket,» sa herr Borgia. «La meg nå se …»

«Kan jeg få *den*?» avbrøt Draco og pekte på den avhogde hånden på puta.

«Ah, hengt manns hånd!» sa herr Borgia, la straks fra seg herr Malfangs liste og kom tassende bort til Draco. «Sett et lys i den, så lyser det bare for

den som holder den! Tyvers og røveres beste venn! Deres sønn har virkelig utsøkt smak, sir.»

«Jeg håper virkelig det skal bli noe mer av min sønn enn en tyv og røver, Borgia,» sa herr Malfang kaldt, og herr Borgia svarte straks: «Det var ikke vondt ment, sir, overhodet ikke –»

«Skjønt, hvis han ikke snart får bedre karakterer, kan det være det er alt han duger til,» sa herr Malfang, og stemmen var om mulig enda kaldere.

«Det er ikke min feil,» svarte Draco. «Lærerne smisker bare for kjæledeggene sine; hun derre Hermine Grang –»

«Synes du ikke selv det er en skam at en pike fra en komplett umagisk familie er bedre enn deg i alle fag?» glefset faren.

«Ha!» sa Harry til seg selv. Det var en fryd å se Draco stå der, skamfull og sint.

«Det er det samme overalt,» sa herr Borgia med oljestemmen sin. «Trollmannsblod teller mindre og mindre –»

«Ikke for meg!» sa herr Malfang, og de lange neseborene hvitnet.

«Nei, nei, sir, og ikke for meg heller,» sa herr Borgia med et dypt bukk.

«I så fall kunne vi kanskje komme tilbake til lista,» sa herr Malfang kort. «Jeg har det en smule travelt, Borgia. Jeg har viktige ærender annetsteds i dag.»

Og så begynte de å krangle om prisen. Harry så nervøst at Draco kom nærmere og nærmere gjemmestedet hans mens han kikket på utstillingsgjenstandene. Han stanset og så på en kveil galgetau, leste smilende kortet på et praktfullt halsbånd av opaler: «*Advarsel: Ikke rør. Forbannet – har kostet nitten gompeeiere livet til nå.*»

Draco snudde seg bort fra halsbåndet, og skapet sto rett foran ham. Han gikk mot det … han strakte hånden mot håndtaket …

«Da er det en avtale,» sa herr Malfang ved disken. «Kom, Draco!»

Harry tørket svetten av pannen mens Draco snudde seg bort.

«Adjø, herr Borgia. Da venter jeg Dem på herregården i morgen for å plukke opp tingene.»

Ikke før hadde døra lukket seg bak dem, før herr Borgia la av seg det oljeglatte vesenet.

«Adjøss selv, *herr* Malfang, og hvis ryktene snakker sant, har De ikke solgt meg halvparten av alt det De har gjemt på *herregården* Deres …»

Med mye mørk mumling forsvant herr Borgia inn på bakrommet. Harry ventet et øyeblikk, i tilfelle han kom tilbake, så gled han ut av skapet så stille han kunne, smøg seg forbi glassmontrene og ut av butikkdøra.

Der ute myste han rundt seg gjennom de sprukne brillene. Han var kommet ut i et skittent smug, hvor alle butikkene så ut til å spesialisere seg i svartekunster. Den han nettopp var kommet ut av, *Borgia & Brust*, var visst den største, men i vinduet vis-à-vis var det en ekkel utstilling med krympede hoder, og to butikker bortenfor sto et bur som myldret av kjempestore, svarte edderkopper. To lurvete trollmenn holdt øye med ham fra en mørk døråpning og mumlet seg imellom. Harry prøvde å holde brillene på nesa og følte seg ikke høy i hatten da han skrittet av gårde i et fortvilet håp om å finne veien ut.

Over en butikk som solgte giftige vokslys hang et værbitt treskilt som fortalte at han var i Spindelsmuget. Det hjalp ikke stort, siden Harry aldri hadde hørt om det. Han tenkte at med munnen full av aske hadde han vel ikke snakket tydelig nok der i Wiltersens peisild. Han prøvde så godt han kunne å bevare roen mens han lurte på hva han skulle gjøre.

«Du har vel ikke gått deg bort vel, vensen?» sa en stemme rett inn i øret på ham, så han skvatt.

Der sto en utgammel heks med et brettmednoe somliknet uhyggelig på hele menneskenegler. Hun gliste til ham med mosegrodde tenner. Harry rygget unna.

«Jeg har det bra, takk,» sa han. «Jeg bare –»

«HARRY! Å i huleste er'e du driver med inni der?»

Harrys hjerte gjorde et byks. Det samme gjorde heksa, så hele neglelasten fosset rundt føttene på henne, og hun bannet stygt. Mot dem kom en massiv skikkelse – Gygrid, skogvokteren på Galtvort. De billemørke øynene gnistret over det strittende svarte skjegget.

«Gygrid!» kvekket Harry lettet. «Jeg har gått meg bort – flumpulver …»

Gygrid trev ham etter nakken, halte ham bort fra heksa og skumpet brettet helt ut av hendene på henne underveis. De illsinte forbannelsene

fulgte dem gjennom hele det buktende smuget og ut i solskinnet utenfor. Litt lenger borte så Harry en velkjent, snøhvit marmorbygning: banken Flirgott. Gygrid hadde halt ham med rett ut i Diagonallmenningen.

«Som du ser ut!» sa Gygrid barskt og børstet sot av Harry, så grundig at han nesten veltet ham oppi en tønne dragemøkk utenfor et apotekarium. «Sett sånt, luske rundt i Spindelsmuget sånn – skummelt sted, Harry – du vil'kke at noen skal se deg valse rundt neri der –»

«Jeg skjønte da såpass,» sa Harry. Han dukket idet Gygrid ville til å børste mer. «Jeg sa jo at jeg hadde gått meg bort – men hva hadde *du* der å gjøre, forresten?»

«Sku' ha et middel mot kjøttetende snegler,» gryntet Gygrid. «Dem eter opp kålhuene på skolen. Du er'kke aleine, vel?»

«Jeg bor hos Wiltersens, men vi kom fra hverandre,» forklarte Harry. «Jeg må prøve å finne dem igjen …»

De gikk sammen bortover gata.

«Åffer har du'kke svart på breva mine?» sa Gygrid, mens Harry småløp ved sida av – han måtte ta tre skritt for hvert skritt av de digre Gygrid-støvlene. Så måtte jo Harry forklare alt om Noldus og Dumlingene.

«Herskens gomper!» knurret Gygrid. «Hvis at jeg hadde visst det –»

«Harry! Harry! Herover!»

Han så opp og fikk øye på Hermine Grang, øverst i den hvite trappen til Flirgott. Hun kom springende ned til dem så det brune håret flagret.

«Hva har du gjort med brillene dine? Hei, Gygrid – Å, så deilig å se dere begge to! … Skal du inn i Flirgott, Harry?»

«Så snart jeg har funnet Wiltersen-familien, så,» sa Harry.

«Da bøver du'kke vente lenge,» smilte Gygrid.

Harry og Hermine snudde seg, og der, i fullt firsprang mot dem langs den myldrende gata, kom Ronny, Fred, Frank, Perry og herr Wiltersen.

«Harry,» peste herr Wiltersen. «Vi håpet at du bare hadde reist én rist for langt …» Han tørket seg over den glinsende skallen. «Molly er fra seg – hun er på vei hit, hun òg.»

«Hvor kom du ut hen?» spurte Ronny.

«I Spindelsmuget,» sa Gygrid bistert.

«*Femenalt*!» sa Fred og Frank i kor.

«Vi har aldri fått lov å gå inn der,» sa Ronny misunnelig.

«Nei, takke futten for dét,» knurret Gygrid.

Nå kom fru Wiltersen galopperende, med håndveska dinglende i den ene hånden og en Gulla som så vidt greide å henge på i den andre.

«Å, Harry … å, vennen min – du kunne havna hvor som helst –»

Hun hev etter pusten, men det hindret henne ikke i å trekke opp en stor klesbørste fra veska og begynne å børste bort den soten som ikke Gygrid hadde tatt. Herr Wiltersen tok brillene av nesa til Harry, ga dem et rapp med tryllestaven og satte dem på plass igjen, så gode som nye.

«Vel, jeg får komma meg i vei,» sa Gygrid og tok til seg hånden som herr Wiltersen pumpet energisk opp og ned («Spindelsmuget! Om du ikke hadde funnet'n, Gygrid –») «Vi sees på Galtvort!» Og så strente han av sted, et hode høyere enn alle andre i den tettpakkede gata, eller kanskje to.

«Gjett hvem jeg så i *Borgia & Brust*?» sa Harry til Ronny og Hermine mens de gikk opp trappen til Flirgott. «Malfang og faren hans!»

«Lucifus Malfang? Kjøpte han noe?» spurte herr Wiltersen skarpt bakfra.

«Nei, han solgte.»

«Hm, så han er engstelig, altså,» sa herr Wiltersen med bister tilfredshet. «Å, gjett hva jeg skulle gitt for å hekte Lucifus Malfang for noe …»

«Vær forsiktig, du, Arthur,» sa fru Wiltersen like skarpt, mens en bukkende gnom ved døra viste dem inn i banken. «Den familien er reine gifta, så ikke bit av mer enn du kan tygge.»

«Å, så du tror ikke jeg kan takle Lucifus Malfang, du?» sa herr Wiltersen indignert. Men heldigvis ble han distrahert nesten med det samme ved synet av Hermines foreldre. De sto nervøst ved den lange skranken gjennom den store marmorsalen og ventet på at Hermine skulle presentere dem.

«Nei men dere er jo *gomper*!» sa herr Wiltersen gledesstrålende. «Da må vi sannelig ta oss et glass. Hva er det dere har der? Nei, skal dere veksle gompepenger – Molly, se!» Han pekte oppspilt på tipundsedlene herr Grang holdt i hånden.

«Vi sees her oppe etterpå,» sa Ronny til Hermine, og så ble familien Wiltersen og Harry geleidet ned til de underjordiske hvelvene av en ny

Flirgott-gnom.

En kom til hvelvene via små, gnomdrevne vogner som fór av gårde langs miniatyrjernbanespor i underjordiske tunneler. Harry frydet seg over den halsbrekkende turen ned til Wiltersen-hvelvet, men det var ikke før blitt åpnet, før han følte seg helt elendig, langt verre enn i Spindelsmuget. Der inne lå en svært liten haug sølvsigder og én eneste gullgalleon. Fru Wiltersen kjente etter i alle krokene før hun feide alt sammen oppi veska. Da de etterpå kom til Harrys hvelv, følte han seg enda verre. Han prøvde å skjule innholdet for dem med kroppen mens han i all hast helte noen håndfuller mynter ned i en lærpose.

Ute på marmortrappen igjen gikk de hver til sitt. Perry mumlet noe utydelig om at han trengte en ny fjærpenn. Fred og Frank hadde fått øye på kameraten sin fra Galtvort, Laffen Styx. Fru Wiltersen og Gulla skulle til en brukthandel og kjøpe kutter, og herr Wiltersen insisterte på å by Grangene på en drink på *Den lekke heksekjel*.

«Og så møtes vi alle sammen på *Snirckel & Blæk* om en time og kjøper skolebøkene,» sa fru Wiltersen før hun forsvant med Gulla. «Og ikke en tåspiss inn i Spindelsmuget!» ropte hun etter tvillingryggene idet de forsvant.

Harry, Ronny og Hermine ruslet sammen bortover den slyngende brosteinsgata. Posen med gull, sølv og bronse skranglet muntert i Harrys lomme og formelig skrek etter å bli brukt, så han kjøpte tre svære jordbær-og-peanøttsmør-iser, som de glade og fornøyde slurpet i seg mens de vandret bortover og så i alle de spennende butikkvinduene. Ronny stirret lengselsfullt på et komplett Krutly-Kanon-sett i vinduet til *Kvalitetsutstyr til Rumpeldunk*, helt til Hermine drasset dem med seg for å kjøpe blekk og pergament i nabobutikken. I morobutikken *Tummel & Trøyte* traff de Fred, Frank og Laffen Styx, som skaffet seg et lager av *Dr. Filibusters Fantastiske Våtstartende & Ildfrie Fyrverkeri*, og i en ørliten brukthandel, full av brukne tryllestaver, upålitelige messingskålvekter og kutter med rikelige eliksirflekker, fant de Perry, dypt begravd i en liten og dødsens kjedelig bok med tittelen *Perfekte prefekter*.

«*En studie av Galtvort-prefekter og deres senere karrierer,*» leste Ronny høyt fra baksida. «Låter *utrolig* spennende …»

«Kom deg unna,» glefset Perry.

«Perry er jo fryktelig ærgjerrig, da. Har planlagt hele karrieren alt … han vil bli magiminister,» betrodde Ronny Harry og Hermine lavt da de lot ham stå igjen med boka.

En time senere satte de kursen for *Snirckel og Blæk*, og det viste seg at de var på langt nær de eneste som hadde tenkt seg til bokhandelen. Da de nærmet seg, så de til sin overraskelse en større menneskemengde som prøvde å komme inn. Årsaken sto tydelig tilkjennegitt i et digert oppslag som hang over vinduene i andre etasje:

GYLDEPRINZ GULMEDAL
signerer eksemplarer av sin selvbiografi
«*MAGISKE MEG*»
i dag kl. 12:30 - 16:30

«Nææ, vi kan faktisk møte ham selv!» hvinte Hermine. «Jeg mener, han som har skrevet nesten hele pensumlista vår!»

Mengden besto hovedsakelig av hekser på fru Wiltersens alder. En forkavet trollmann sto i døra og ropte: «Rolig, mine damer … ikke dytt, vær så snill … pass på bøkene …»

Harry, Ronny og Hermine greide å trenge seg inn. En lang kø strakte seg gjennom hele butikken til den innerste kroken, hvor Gyldeprinz Gulmedal satt og signerte bøkene sine. Alle tre grep hvert sitt eksemplar av *Brytetak med brøleånder* og snek seg fram langs køen til resten av Wiltersen-familien og herr og fru Grang.

«Å, der har vi dere. Bra,» sa fru Wiltersen. Hun lød liksom litt åndeløs og sto hele tida og glattet på håret. «Nå er det straks vår tur til å få se'n …»

Og gradvis kom Gyldeprinz Gulmedal til syne. Han satt bak et bord, omgitt av store fotografier av sitt eget fjes, som blunket og smilte til mengden så de skinnende hvite tennene gnistret. Den virkelige Gulmedal var iført kutte i nøyaktig samme forglemmegei-blått som øynene, og den spisse trollmannshatten satt flott på snei over det bølgende håret.

En kortvokst mann som så nokså grinete ut, danset rundt og tok bilder med et stort, svart kamera. Det utstøtte en sky av purpurfarget røyk for hvert blendende lysglimt.

«Unna der,» snerret han til Ronny og rygget baklengs for å få et bedre utsnitt. «Det er fra *Aftenprofeten.*»

«Svære greier, gitt,» sa Ronny og gned seg på foten, der fotografen hadde trampet på den.

Gyldeprinz Gulmedal hørte ham. Han så opp, så Ronny – og så fikk han øye på Harry. Han stirret. Så spratt han opp og ropte høyt: «Det kan vel ikke være Harry Potter!»

Mengden trengte seg til side, og det ble opphisset hvisking. Gulmedal stupte fram, grep Harry i armen og halte ham med seg tilbake til bordet. Mengden begynte å klappe. Harry ble ildrød i fjeset mens Gulmedal pumpet hånden hans opp og ned for fotografen, som knipset som en gal, og røyken la seg som en tåke over Wiltersenene.

«Et stort, fint smil nå, Harry,» sa Gulmedal mellom de skinnende tennene. «Du og jeg sammen – det skulle holde til førstesida. »

Da han omsider slapp hånden hans, var det så vidt Harry hadde følelse i fingrene. Han prøvde å snike seg tilbake til Wiltersens, men Gulmedal slo armen om skulderen hans og klemte ham tett inntil seg.

«Mine damer og herrer,» sa han høyt og vinket for å få ro. «Hvilket utrolig øyeblikk er ikke dette! Det perfekte øyeblikk til å komme med en kunngjøring jeg har sittet på en stund!

Da unge Harry her kom inn i *Snirckel & Blæk* i dag, var det bare for å kjøpe min selvbiografi – som det skal være meg en glede herved å overrekke ham, aldeles gratis –» Mengden applauderte igjen – «Han hadde ikke *anelse,*» fortsatte Gulmedal og ristet litt i Harry, så brillene gled ned på nesetippen – «om at han snart skulle få noe langt, langt mer enn min bok, *Magiske meg*. Han og hans skolekamerater skal faktisk få hele den *virkelige*, magiske meg. Ja, mine damer og herrer, det er med stor glede og stolthet jeg kan meddele at jeg i september i år vil overta stillingen som lærer i Forsvar mot svartekunster på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom!»

Mengden klappet og ropte, og Harry fikk overrakt samtlige verker av Gyldeprinz Gulmedal. Så smått sjanglende under vekten greide han å snike seg ut av rampelyset og bort til veggen, hvor Gulla sto med sin nye heksekjel.

«Ta disse, du,» mumlet Harry og slapp bøkene fra seg i kjelen. «Jeg kjøper mine egne –»

«Vedder på at du likte deg nå, hva, Potter?» sa en stemme Harry overhodet ikke hadde problemer med å kjenne igjen. Han rettet seg opp og sto ansikt til ansikt med Draco Malfang, som var iført sin vanlige geip.

«Den *berømte* Harry Potter,» sa Malfang. «Kan ikke gå inn i en bokhandel engang uten å komme i avisen.»

«La'n være i fred, det var slettes ikke han som ville det!» sa Gulla. Det var første gang hun hadde sagt noe som helst mens Harry hørte det. Nå sto hun og glodde sint på Malfang.

«Neimen Potter, har du fått deg en *kjæreste?*» sa Malfang slepende. Gulla ble sprutrød. Imens kjempet Ronny og Hermine seg vei mot dem, hver med favnen full av Gulmedals bøker.

«Å, er det deg,» sa Ronny. Han så på Malfang som om det var noe ulekkert han hadde fått på skosålen. «Tenker du er overraska over å se Harry her, hva?»

«Ikke så overrasket som jeg er over å se deg i en butikk, Wiltersen,» svarte Malfang. «Nå må vel foreldrene dine sulte en måned, for å betale for de greiene der.»

Ronny ble like rød som Gulla. Han slapp bøkene oppi den samme kjelen og skulle til å gå løs på Malfang, men Harry og Hermine holdt ham igjen etter jakka.

«Ronny!» sa herr Wiltersen, som hadde bant seg vei sammen med Fred og Frank. «Hva er det du driver med? Det er det rene kaos her inne; kom, så går vi ut.»

«Vel, vel, vel – er det ikke Arthur Wiltersen.»

Det var herr Malfang. Han la hånden på skulderen til Draco og sto der med akkurat den samme geipen.

«Lucifus,» sa herr Wiltersen og nikket kjølig.

«Travle dager i departementet, hører jeg,» sa herr Malfang. «Alle disse husundersøkelsene … jeg håper du får overtidsbetaling?»

Han stakk hånden ned i Gullas kjele og plukket opp, fra langt nede i haugen av glinsende Gulmedal-bøker, et svært gammelt og medtatt eksemplar av *Din første håndbok i transfigurasjon*.

«Åpenbart ikke,» sa han. «Uff da, hva er poenget ved å være en skam for trollmannsstanden hvis de ikke engang *betaler* en skikkelig for det?»

Det viste seg at herr Wiltersen kunne bli mye mørkerødere enn både Ronny og Gulla.

«Vi har svært forskjellig syn på hva som er en skam for trollmannsstanden, Malfang,» sa han.

«Åpenbart,» sa herr Malfang. De lyse øynene streifet herr og fru Grang, som engstelig betraktet opptrinnet. «Se hva du menger deg med … og jeg som trodde familien din ikke kunne synke dypere –»

Det kom et metallisk smell idet kjelen til Gulla trillet veggimellom. Herr Wiltersen hadde bykset løs på herr Malfang så han ramlet baklengs inn i en bokhylle, og dusiner av tunge besvergelsesbøker tordnet ned i hodene på dem alle. Noen – Fred eller Frank – ropte: «Ta'n, fattern!» mens fru Wiltersen skrek: «Nei, Arthur, nei!» Mengden trengte seg bakover og veltet flere bokhyller; bokhandlermedhjelperen ropte: «Mine herrer – vær så snill!» og deretter, høyere enn samtlige: «Gi dere med det der, folkens – nå straks –»

Gygrid kom vassende mot dem gjennom et hav av bøker. På et blunk hadde han nappet herr Wiltersen og herr Malfang fra hverandre. Wiltersen hadde en sprukken overleppe, og Malfang hadde fått en *Oppslagsbok over giftsopper* i øyet. Han holdt fremdeles Gullas gamle transfigurasjonsbok i hånden, og nå stakk han den i fjeset på henne mens øynene lyste av ondskap.

«Her – ta boka di, jente – noe bedre får du visst aldri av din far –»

Han rev seg løs fra Gygrids grep, vinket til seg Draco og marsjerte ut av butikken.

«Du sku' bare oversett'n, Arthur,» sa Gygrid. Han løftet herr Wiltersen nesten helt opp i lufta og børstet over kutten hans. «Råtten til margen, hele

den slekta der, det veit alle. Det fins ikke en Malfang det er verdt å høre på. Dårlig blod, det er det det er. Kom igjen, så kommer vi vårs ut herifra.»

Bokhandleren så ut som om han ville holde dem tilbake, men han nådde ikke Gygrid lenger enn til livet, og det virket som han ombestemte seg. De skyndte seg bortover gata. Grangene skalv av skrekk, fru Wiltersen av raseri.

«Litt av et eksempel for dine barn … offentlig slagsmål … hva må ikke Gyldeprinz Gulmedal tro …»

«*Han var* helfornøyd,» sa Fred. «Hørte dere'n ikke da vi gikk? Han spørte han fyren fra *Aftenprofeten* om'n ikke kunne få med slagsmålet i artikkelen sin – det var finfin PR, sa'n.»

Men det var en molefonken klynge som satte kursen tilbake til peisen i *Den lekke heksekjel*, hvor Harry, Wiltersen-familien og alt de hadde handlet skulle begynne på flumpulver-turen tilbake til Hiet. De sa adjø til Grangene, som skulle ut av puben og over på gompesida av gata. Herr Wiltersen ville til å spørre dem ut om hvordan busstoppesteder fungerte, men tidde fort da han så uttrykket i sin kones ansikt.

Harry tok av seg brillene og la dem trygt i en lomme før han forsynte seg med flumpulver. Dette var definitivt ikke den reisemåten han likte best.

KAPITTEL FEM

PRYLEPILEN

Sommerferien sluttet altfor fort for Harry. Visst gledet han seg til å komme tilbake til Galtvort, men den måneden han hadde bodd i Hiet, hadde vært den lykkeligste i hans liv. Det var vanskelig ikke å være misunnelig på Ronny når han tenkte på Dumlingene, og hva slags velkommen han kunne vente seg neste gang han dukket opp i Hekkveien.

Den siste kvelden disket fru Wiltersen opp med en fantastisk middag, som omfattet alt det Harry likte best og endte med en sirupspudding som fikk tennene til å løpe i vann. Fred og Frank avrundet kvelden med en oppvisning av Filibusterfyrverkeri, hvor de fylte kjøkkenet med røde og blå stjerner som spratt fra golv til tak i minst en halvtime. Og deretter sto det ikke annet igjen enn en kopp varm sjokolade og senga.

Det tok sin tid å komme i gang morgenen etter. De var oppe ved hanegal, men det sto overraskende mye igjen å gjøre. Fru Wiltersen var i dårlig humør og løp rundt etter ekstra sokker og fjærpenner, halvpåkledde folk med et smørbrød i hånden skumpet stadig borti hverandre i trappen, og herr Wiltersen brakk nesten nakken da han stupte over en pilende høne på gårdsplassen, på vei til bilen med Gullas koffert.

Harry kunne ikke fatte hvordan åtte mennesker, seks kolossale kofferter, to ugler og en rotte skulle få plass i én liten Ford Anglia. Men da hadde han jo ikke regnet med de spesielle finessene som herr Wiltersen hadde utstyrt den med.

«Ikke et ord til Molly,» hvisket han til Harry idet han åpnet koffertlokket og viste at bagasjerommet var utvidet med magi slik at alle koffertene fikk plass.

Da alle omsider satt i bilen, kikket fru Wiltersen over i baksetet, hvor Harry, Ronny, Fred, Frank og Perry satt side om side med romslig plass. Hun sa: «Gomper kan faktisk mer enn vi ofte tror, hva?» Hun og Gulla satte seg i forsetet, som var blitt så bredt at det minnet om en parkbenk. «Jeg mener, fra utsida skulle neimen ingen trodd det var så god plass her inne.»

Herr Wiltersen startet motoren, og de trillet ut fra gårdsplassen. Harry snudde seg for å få et siste glimt av huset. Han rakk så vidt å lure på når han skulle få se det neste gang, før de var tilbake: Frank hadde glemt esken med Filibuster-fyrverkeri. Fem minutter senere skrenset de inn på gårdsplassen på ny, så Fred kunne løpe inn og hente sopelimen. De var nesten på motorveien da Gulla hylte at hun hadde lagt igjen dagboka. Innen hun var tilbake i bilen, var de *svært* seint ute, og humøret var tynnslitt hos samtlige.

Herr Wiltersen kikket på klokka og deretter på sin kone.

«Æh, du Molly –»

«*Nei*, Arthur.»

«Men ingen ville se det. Den lille knappen der – det er en usynlighetsforsterker jeg har installert – sånn kommer vi oss opp usett, og så flyr vi resten over skydekket. Da er vi der om ti minutter, og ingen får vite om det …»

«Jeg sa *nei*, Arthur. Ikke i fullt dagslys.»

Da de var framme ved King's Cross, var klokka blitt kvart på elleve. Herr Wiltersen firsprang over veien for å hente trillevogner til koffertene, og alle løp inn på stasjonen.

Harry hadde tatt Galtvort-ekspressen året før også. Det eneste som var litt problematisk, var å komme seg inn på plattform ni og tre kvart, som var usynlig for gompeøyne. Poenget var å gå rett på den tilsynelatende solide sperrebommen mellom plattform ni og ti. Det gjorde ikke vondt, men du måtte være forsiktig, så ingen gomper la merke til at du forsvant.

«Først Perry,» sa fru Wiltersen og kikket nervøst på stasjonsuret. De hadde bare fem minutter på seg til å forsvinne ubemerket gjennom bommen.

Perry marsjerte raskt fram og ble borte. Den neste var herr Wiltersen, og deretter Fred og Frank.

«Jeg tar Gulla, og dere følger rett etter meg,» sa fru Wiltersen til Harry og Ronny. Hun tok Gulla i hånden og la i vei. De rakk ikke å blunke engang, så var hun borte.

«Vi går sammen; vi har bare et minutt igjen,» sa Ronny.

Harry passet på at Hedvigs bur sto trygt plassert på toppen av kofferten og dreide tralla i stilling foran sperringen. Han var helt rolig; dette var ikke i nærheten av å være like ubehagelig som å reise med flumpulver. Begge guttene la seg på trallehåndtaket og skjøv fra mot bommen, fikk opp farten, noen skritt fra begynte de å løpe og –

KRÆSJ.

Begge trallene traff bommen og spratt tilbake. Ronnys koffert falt av med et brak. Harry ble slått overende, buret til Hedvig datt ned på det blanke golvet og trillet bortover mens hun skrek indignert. Folk rundt dem glodde, og en vakt i nærheten brølte: «Hva i huleste er det dere tror dere driver med?»

«Mistet kontrollen over tralla,» gispet Harry og holdt seg for ribbeina mens han karet seg opp. Ronny løp etter Hedvig, som lagde sånt rabalder at folk omkring begynte å mumle om dyremishandling.

«Hvorfor kommer vi ikke igjennom?» hveste Harry til Ronny.

«Har'kke peiling –»

Ronny så seg desperat om. Fremdeles sto ganske mange og glodde nysgjerrig på dem.

«Vi kommer for seint til toget!» hvisket Ronny. «Jeg begriper ikke hvorfor åpningen har stengt seg …»

Harry så opp på det store stasjonsuretmed en kvalmende følelse i magen. Ti sekunder … ni sekunder …

Han skjøv tralla forsiktig fram til den sto helt inntil sperringen. Så skjøv han fra av all kraft. Bommen var like solid.

Tre sekunder … to sekunder … ett sekund …

«Nå er det gått,» sa Ronny. Han lød som om han var halvt i svime. «Toget er gått. Hva om ikke muttern og fattern kan komme igjennom den andre veien? Har du noen gompepenger?»

Harry lo hult. «Jeg har ikke fått lommepenger av Dumlingene på de siste seks årene.»

Ronny la øret mot den kalde bommen.

«Kan'ke høre noe,» sa han. «Hva skal vi gjøre? Ikke veit jeg hvor lenge det tar før muttern og fattern kommer tilbake.»

De så seg om. Folk holdt fremdeles øye med dem, først og fremst på grunn av skrikene til Hedvig.

«Jeg tror det er best vi går og venter ved bilen,» sa Harry. «Her får vi altfor mye oppmerks –»

«Harry!» sa Ronny, og øynene skinte. «Bilen!»

«Hva med den?»

«Vi kan ta bilen og *fly* til Galtvort!»

«Men jeg trodde –»

«Her står vi, hæ? Og vi er nødt til å komme oss til skolen, hæ? Og selv mindreårige trollmenn har lov å bruke magi hvis det er en nødssituasjon, det står i seksjon nitten eller hva det er av Restriksjoner på hva det heter …»

Harrys panikk ble brått forvandlet til opphisselse.

«Kan du fly den?»

«Niks problem,» sa Ronny og dreide tralla rundt med front mot utgangen. «Kom, så går vi. Hvis vi skynder oss, kan vi holde følge med Galtvort-ekspressen.»

Og dermed marsjerte de gjennom mengden av nysgjerrige gomper, ut av stasjonen og over sidegata hvor den gamle Angliaen sto parkert.

Ronny låste opp det digre bagasjerommet med en serie lette slag med tryllestaven. De veltet koffertene oppi, satte Hedvig i baksetet og seg selv i forsetene.

«Sjekk at ingen ser oss,» sa Ronny og startet motoren med en ny serie tryllestavslag. Harry stakk hodet ut av vinduet; trafikken brølte forbi på hovedgata foran, men det var ikke en sjel å se i gata hvor de sto.

«Klar bane,» sa han.

Ronny trykket inn en liten sølvknapp på dashbordet. Bilen de satt i forsvant – og det samme gjorde de. Harry kjente vibrasjonene i setet under seg, hørte motoren, kjente sine egne hender på knærne og brillene på nesa,

men ut fra hva han kunne se, var det ikke annet igjen av ham enn et par øyeepler som svevde fritt en meter over bakken i en snusket gate full av parkerte biler.

«Så drar vi,» sa Ronnys stemme fra høyre.

Bakken og de skitne husene på hver side sank bort under dem og forsvant, etter som bilen vant høyde. På noen sekunder lå hele London rykende og glitrende under dem.

De hørte en plopp-lyd, og bilen, Harry og Ronny kom til syne igjen.

«Au da,» sa Ronny og strakte seg mot usynlighetsforsterkeren. «Det er feil på –»

Begge to dæljet til knappen. Bilen forsvant. Så flimret den fram igjen.

«Hold deg fast!» skrek Ronny og tråkket klampen i bånn. De skjøt rett opp i lave, dynete skyer, og allting ble matt og uklart.

«Hva nå?» sa Harry og blunket mot den tunge tåka som presset inn mot dem.

«Vi må se toget for å vite hvilken vei vi skal,» sa Ronny.

«Dukk ned igjen da – men bare et øyeblikk –»

De dykket ned under skylaget, vred seg rundt i setene og myste mot bakken –

«Jeg ser det!» hylte Harry. «Rett forut – der!»

Galtvort-ekspressen pilte fram under dem som en ildrød slange.

«Rett nordover,» sa Ronny, da han hadde sjekket kompasset på dashbordet. «OK, da får vi bare sjekke hver halvtime eller sånn. Hold deg fast …» Og opp gjennom skyene bar det igjen. Et minutt etter skjøt de opp i gnistrende solskinn.

Det var en annen verden. Bilhjulene streifet bølgene av myke skyer, og himmelen var endeløst blå under den blendende, hvite sola.

«Det eneste vi må passe oss for nå, er fly,» sa Ronny.

De så på hverandre og begynte å le, og det gikk lenge, lenge før de greide å holde opp.

Det var som å være kastet ut i en utrolig drøm. Dette var den rette reisemåten, det var sikkert, tenkte Harry: forbi spir og hvirvler av snøhvite skyer, i en bil full av hett, hvitt solskinn, med en stor sjokoladepose i

hanskerommet, og med forventningen om å se Fred og Franks misunnelige fjes når de landet elegant og imponerende på den vide plenen foran Galtvort-borgen.

De fløy nordover og lenger nordover og sjekket toget med jevne mellomrom. Hver gang de dykket ned under skyene, var det noe nytt å se. London lå snart langt bakut og ble erstattet av prydelige, grønne jorder, som i sin tur ble til vidstrakte, fiolette heder, landsbyer med ørsmå leketøyskirker, og deretter en stor by hvor bilene myldret som mangefargede maur.

Men flere begivenhetsløse timer senere måtte Harry innrømme at litt av moroa hadde begynt å falme. Sjokoladene hadde gjort dem forferdelig tørste, og de hadde ingenting å drikke. Han og Ronny hadde dratt av seg genserne, men Harrys T-skjorte klebet seg til seteryggen, og brillene skled ustanselig ned på den svette nesetippen. Han la ikke lenger merke til de fantastiske skyformasjonene og tenkte lengselsfullt på togturen under dem, hvor du kunne kjøpe iskald gresskarsaft av en trinn heks med trillevogn. *Hvorfor* hadde de ikke greid å komme seg ut på plattform ni og tre kvart?

«Det kan'kke være stort lenger nå, hva?» kvekket Ronny enda flere timer senere, mens sola langsomt sank i skygolvet og farget det dyprosa. «Klar for en togsjekk igjen?»

Og der var det, stadig rett under dem, på sin buktende vei rundt et snødekket fjell. Under skydekket var det mye mørkere.

Ronny satte foten på gassen og svingte oppover igjen – men i det samme begynte motoren å hvine.

Harry og Ronny vekslet nervøse blikk.

«'N er sikkert bare trøtt,» sa Ronny. «'N har aldri vært så langt før –»

Begge lot som om de ikke merket at hviningen ble sterkere og sterkere, mens himmelen ble mørkere og mørkere. Mørket begynte å blomstre av stjerner. Harry tok på seg genseren igjen og prøvde å la være å legge merke til at vindusviskerne veivet svakt, som i protest.

«Ikke langt igjen,» sa Ronny, mer til bilen enn til Harry, «ikke langt igjen nå.» Han klappet nervøst på dashbordet.

Da de dykket ned under skyene neste gang, måtte de finkjemme mørket etter et kjent landemerke.
«*Der!*» skrek Harry, så både Ronny og Hedvig skvatt. «Rett forut!»
I silhuett mot den svarte horisonten, høyt oppe på fjellet over sjøen, sto Galtvort-borgen med sine tinder og tårn.
Men bilen hadde begynt å fuske og mistet fart.
«Kom igjen,» sa Ronny inntrengende og ristet litt i rattet, «nå er vi nesten der, *kom igjen –*»
Motoren stønnet. Det sto små dampstråler ut fra motorpanseret. Harry merket at han knuget hardt om setekanten mens de fløy mot sjøen.
Et øyeblikk fikk bilen en vemmelig sjangling. Da Harry kikket ut av vinduet, så han den stille, svarte, glassaktige vannflaten langt under dem. Knokene til Ronny hvitnet om rattet. Bilen sjanglet igjen.
«*Kom igjen!*» mumlet Ronny.
De var over sjøen … borgen lå rett forut … Ronny tråkket inn gassen …
De hørte et høyt klank, en spraking – og så døde motoren helt.
«Å nei,» sa Ronny i den plutselige stillheten.
Fronten på bilen vippet nedover. De falt, farten økte, de hadde kurs rett mot borgmuren …
«*Neeeeiii*!» hylte Ronny og dreide desperat på rattet, og med noen centimeters klaring unngikk de den mørke steinmuren. Bilen svingte i en svær bue, de fór over de mørke drivhusene, over grønnsakåkeren, ut over de mørke plenene, og hele tida mistet de høyde.
Ronny slapp rattet helt og halte tryllestaven opp av baklomma.
«STOPP! STOPP!» vrælte han og hamret på dashbordet og frontruta, men nei, de raste nedover, bakken kom flyende mot dem …
«PASS FOR TREET!» brølte Harry og kastet seg etter rattet, men for sent –
KRØNSJ.
Med et øredøvende brak av metall mot tre traff de den tykke trestammen, og bilen smalt tungt i bakken. Dampen bølget opp fra det sammenkrøllede motorpanseret. Hedvig skrek i redsel fra baksetet, en kul så stor som en

golfball hamret i hodet på Harry der det hadde truffet frontruta, og fra høyre hørte han et lavt, fortvilet stønn fra Ronny.

«Er du OK?» sa Harry redd.

«Tryllestaven min,» sa Ronny med skjelvende stemme. «Se på tryllestaven min.»

Den hadde brukket tvert av, og tippen dinglet løst i noen få trevler.

Harry åpnet munnen og skulle til å si at de sikkert kunne få reparert den oppe på skolen, men han rakk ikke å få fram en lyd. Akkurat da traff noe bilen på den sida han satt med samme kraft som en illsint okse. Han ble slengt sidelengs mot Ronny, i samme øyeblikk som et like kraftig slag traff biltaket.

«Hva er det som –?»

Det kom et hikst fra Ronny da han så ut gjennom frontruta, og Harry fikk snudd seg akkurat tidsnok til å se en grein så tykk som en pytonslange smelle inn i ruta. Det var treet de hadde truffet – det gikk løs på dem! Stammen hadde bøyd seg nesten tvikroket, og de knudrete greinene hamret og slo mot hver centimeter av bilen de nådde.

«Uææææhh!» sa Ronny, da en ny forvridd grein dengte en svær bulk i døra på hans side. Frontruta dirret under en haglskur av slag fra knokeaktige kvister, og en grein så tykk som en rambukk hamret rasende mot taket, det var visst like før det ble slått inn –

«Løp for livet!» ropte Ronny og kastet seg med full tyngde mot døra, men ble slått baklengs i fanget på Harry av et solid svingslag fra en ny grein.

Biltaket ga etter. «Det er ute med oss!» stønnet Ronny, men brått vibrerte det i bilgolvet – motoren hadde startet igjen!

«*Rygg!*» hylte Harry, og bilen skjøt bakover. Treet fektet fortsatt etter dem; de kunne høre knirkingen i røttene mens det nesten rev seg løs av jorda for å nå dem – mens de fór ut av rekkevidde.

«Det,» sa Ronny, «var nære på. Godt levert, bil.»

Men bilen hadde fått nok. Med to skarpe klikk sprang dørene opp, Harry merket at setet hans tippet sidelengs, og så visste han ikke ordet av det før han lå langflat på den fuktige bakken. Høye dunk fortalte at bilen kastet ut

koffertene deres fra bagasjerommet. Buret med Hedvig seilte gjennom lufta og gikk opp, og hun flakset til værs med et høyt, sint kraks og forsvant i retning borgen, uten så mye som et blikk på dem. Og så romlet bilen sin vei ut i mørket, forslått og dampende, med baklys som glødet rasende.

«Kom tilbake!» skrek Ronny etter den og veivet med den brukne tryllestaven. «Fattern dreper meg!»

Men med et siste snøft fra eksosrøret forsvant bilen av syne.

«Har du sett sånn uflaks?» sa Ronny mørkt. Han bøyde seg og plukket opp rotta Skorpus. «Av alle de trea vi kunne treft, så måtte det bli et som slo igjen.»

Han så seg tilbake over skulderen på det eldgamle treet, som fortsatte å fekte truende med greinene.

«Kom igjen,» sa Harry trett. «Vi får komme oss opp til skolen.»

Det ble ikke akkurat den triumf-ankomsten de hadde tenkt seg. Stive, forfrosne og forslåtte grep de koffertene og begynte å drasse dem oppover gressbakken mot de svære eikedørene.

«Jeg tror festen har begynt alt,» sa Ronny. Han slapp kofferten ved foten av trappen og listet seg bort for å kikke inn av et opplyst vindu. «Hei, Harry, kom og se – de holder på med valget!»

Harry skyndte seg bort, og han og Ronny sto side om side og så inn i Storsalen.

Utallige vokslys svevde i lufta over de fire proppfulle langbordene og fikk gulltallerkenene og -krusene til å glitre. Over dem var det forheksede taket som alltid avspeilet himmelen utenfor; nå glitret det av stjerner.

Gjennom skogen av spisse, svarte Galtvort-hatter så Harry en lang rekke av forskremte førsteklassinger komme inn i salen. En av dem var Gulla; hun var lett å kjenne på det flammende Wiltersen-håret. I mellomtida var professor McSnurp, en bebrillet heks som alltid gikk med håret i en stram knute, i ferd med å sette fram Galtvorts berømte Valghatt på en krakk foran nykomlingene.

Hvert år valgte denne eldgamle hatten, lappet, slitt og skitten som den var, hvilke nye elever som skulle havne i hvilket av Galtvorts fire hus – Griffing, Håsblås, Ravnklo eller Smygard. Harry husket godt da han selv

hadde fått den på seg, for akkurat ett år siden, og ventet livredd på avgjørelsen mens den mumlet i øret på ham. I noen forferdelige sekunder hadde han vært redd for at den skulle plassere ham i Smygard, som hadde huset flere svarte hekser og trollmenn enn noen av de tre andre – men han hadde endt i Griffing, sammen med Ronny, Hermine og resten av Wiltersenene. I vårterminen i fjor hadde Harry vært med på å vinne husmesterskapet for Griffing, da de slo Smygard for første gang på sju år.

En knøttliten gutt med musefarget hår var blitt kalt fram for å få hatten på hodet. Harry lot øynene gli fra ham til rektor Humlesnurr, som fulgte med på valgseremonien fra lærerbordet. Det lange sølvskjegget og halvmånebrillene glimtet i lyset fra alle kjertene. Noen stoler bortenfor satt Gyldeprinz Gulmedal, nå i akvamarinfarget kutte. Og ved bordenden satt Gygrid, svær og hårete, og drakk dypt av kruset sitt.

«Du, se der …» mumlet Harry til Ronny. «Det er en tom stol ved lærerbordet. Hvor er Slur?»

Professor Severus Slur var den læreren Harry likte minst. Tilfeldigvis var Harry den eleven Slur likte minst også. Slur var læreren deres i eliksirer – grusom, sarkastisk og mislikt av alle andre enn dem fra hans eget hus, Smygard.

«Kanskje han er sjuk!» sa Ronny forhåpningsfullt.

«Kanskje han har *sluttet!*» sa Harry. «Fordi han ikke fikk Forsvar mot svartekunst-jobben denne gangen *heller!*»

«Eller kanskje han har fått *sparken!*» sa Ronny begeistret. «Jeg mener, det er jo ingen som liker'n –»

«Eller kanskje,» sa en iskald stemme bak ryggen på dem, «han venter på en forklaring på hvorfor dere to ikke kom med skoletoget.»

Harry snurret rundt. Der sto Severus Slur, i en svart kutte som bølget i den kalde brisen. Det var en tynn mann med gusten hud, haukenese og fett, skulderlangt svart hår. I dette øyeblikk smilte han så bredt til Harry og Ronny at de forsto at de satt i klisteret til halsen.

«Følg med,» sa Slur.

Harry og Ronny våget ikke engang å se på hverandre mens de fulgte etter ham opp trappen og inn i den svære, gungrende inngangshallen, som var

opplyst av flammende fakler. Det kom deilige matdufter drivende fra Storsalen, men Slur førte dem bort fra varmen og lyset og ned den smale steintrappen til fangehullene.

Han åpnet en dør halvveis i den kalde gangen og pekte. «Inn!» sa han.

De kom skjelvende inn på kontoret hans. I skyggene langs veggene sto det hyllevis med store glasskrukker, hvor det svømte motbydelige ting som Harry ikke egentlig hadde lyst til å få vite navnet på akkurat nå. Peisen var mørk og tom. Slur lukket døra og snudde seg og så på dem.

«Jaså,» sa han lavt, «toget er ikke bra nok for den berømte Harry Potter og hans trofaste følgesvenn Wiltersen. Man ville heller gjøre en *brakentré*, hva, gutter?»

«Nei, sir, det var bommen på stasjonen, den –»

«Stille!» sa Slur kaldt. «Hva har dere gjort med bilen?»

Ronny svelget. Det var ikke første gangen Harry hadde hatt på følelsen at Slur kunne lese folks tanker. Men forklaringen fulgte et øyeblikk etter, da Slur rullet ut dagens utgave av *Aftenprofeten*.

«Dere ble sett,» hvislet han og viste dem overskriften: FLYENDE FORD FIKK GOMPER TIL Å GAPE. Så begynte han å lese høyt: «To gomper i London er overbevist om at de så en gammel bil fly over Posttårnet … ved lunsjtid i Norfolk, mens fru Hetty Bump hengte ut vasketøyet … herr Angus McAngus fra Glasgow meldte fra til politiet … seks-sju gomper i alt. Hvis jeg ikke tar feil, arbeider din far i Kontoret for magisk misbruk av gompegjenstander?» sa han og så opp på Ronny. Nå smilte han enda bredere. «Nei å nei … tenk, hans egen sønn …»

Harry følte det som om han hadde fått seg en kilevink i magen av en av de største greinene på det rasende treet. Hvis noen oppdaget at herr Wiltersen hadde forhekset den bilen … det hadde han ikke tenkt på.

«Da jeg inspiserte parken, la jeg merke til at det var gjort store skader på vår meget verdifulle Prylepil,» fortsatte Slur.

«Det treet gjorde større skade på oss enn vi på –» brast det ut av Ronny.

«*Stille!*» glefset Slur igjen. «Beklageligvis tilhører dere ikke mitt hus, og avgjørelsen om utvisning sorterer altså ikke under meg. Nå går jeg og henter dem som er så heldige å *ha* myndighet til det. Dere venter her.»

Harry og Ronny stirret på hverandre, hvite i ansiktet. Harry følte seg ikke sulten lenger. Han følte seg faktisk svært kvalm. Han prøvde å la være å se på noe stort og slimete som svømte i grønn væske på hylla bak Slurs skrivebord. Hvis Slur var gått for å hente professor McSnurp, som var husstyrer i Griffing, var det neppe noen hjelp. Hun var riktignok rettferdigere enn Slur, men hun var dessuten utrolig streng.

Ti minutter etter kom Slur tilbake, og jo da, det var professor McSnurp som kom bak ham. Harry hadde sett professor McSnurp sint ved flere anledninger, men enten hadde han glemt akkurat hvor stram munnen hennes kunne bli, eller så hadde han ikke sett henne *så* sint før. Ikke før var hun kommet inn på kontoret, før hun løftet tryllestaven. Både Harry og Ronny rykket tilbake, men hun pekte bare mot den tomme peisen, hvor det straks slo opp et bål.

« Sitt ned,» sa hun. Begge guttene rygget bort til stoler ved peisen.

«Forklar dere,» sa hun. Brillene glitret illevarslende.

Ronny satte i gang med hele historien, og begynte med bommen på stasjonen som ikke ville slippe dem igjennom.

«… så vi hadde ikke noe valg, professor; vi kom jo ikke inn på toget.»

«Hvorfor sendte dere ikke et brev hit pr. ugle? Så vidt jeg vet har *du* en ugle?» sa professor McSnurp kaldt til Harry.

Harry så på henne med åpen munn. Nå som hun sa det, virket det jo opplagt at det var det de burde gjort.

«Jeg – jeg tenkte ikke–»

«Det er tydelig,» sa professor McSnurp.

Det banket på døra, og Slur, som så mer fornøyd ut enn noensinne, åpnet den. Utenfor sto rektor Humlesnurr.

Harry ble nummen over hele kroppen. Humlesnurr så uvanlig alvorlig ut. Han stirret ned på dem langs den meget skjeve nesa, og Harry ønsket plutselig at han og Ronny heller hadde vært i skogen og blitt banket opp av Prylepilen fremdeles.

Det ble stille, lenge. Så sa Humlesnurr: «Vær snill og forklar hvorfor dere gjorde dette.»

Det hadde vært bedre om han hadde skreket. For Harry var skuffelsen i stemmen hans forferdelig. Av en eller annen grunn greide han ikke å se Humlesnurr i øynene, så i stedet snakket han til knærne hans. Han fortalte Humlesnurr alt, unntatt at det var herr Wiltersen som eide bilen, og fikk det til å låte som om han og Ronny tilfeldigvis hadde snublet over en flyende bil utenfor stasjonen. Han skjønte at Humlesnurr ville gjennomskue dette med det samme, men Humlesnurr hadde ingen spørsmål om bilen. Da Harry var ferdig, fortsatte rektor å betrakte dem gjennom brilleglassene.

«Vi skal gå og hente sakene våre,» sa Ronny med mistrøstig stemme.

«Hva er det du vrøvler om, Wiltersen?» bjeffet professor McSnurp.

«Vel – vi blir jo utvist, ikke sant?»

«Ikke i dag, unge Wiltersen,» sa Humlesnurr. «Men jeg må innskjerpe for dere begge alvoret i det dere har gjort. Jeg kommer til å skrive til begges familier i kveld. Dessuten må jeg advare dere: Hvis dere gjør noe liknende igjen, har jeg ikke annet valg enn å utvise dere.»

Slur så ut som om noen nettopp hadde avlyst julaften. Han kremtet og sa: «Rektor Humlesnurr, disse guttene har opptrådd klart i strid med Restriksjonene på mindreåriges magiutøvelse og gjort alvorlig hærverk på et verdifullt gammelt tre … den slags oppførsel må da …»

«Det er opp til professor McSnurp å avgjøre hvilken straff guttene skal få, Severus,» sa Humlesnurr rolig. «De er i hennes hus, og derfor hennes ansvar.» Han snudde seg mot professor McSnurp. «Jeg må gå tilbake til festen, Minerva; jeg har noen kunngjøringer å komme med. Bli med meg, Severus, det er en lekker vaniljepudding jeg har lyst til å smake på.»

Slur sendte Harry og Ronny et giftig blikk, men fant seg i å bli dratt med ut fra kontoret sitt. Så satt de igjen med professor McSnurp, som fortsatt spiddet dem med et vaktsomt ørneblikk.

«Det er best du kommer deg til sykestua, Wiltersen. Du blør.»

«Ikke noe særlig,» sa Ronny og brukte ermet til å tørke bort blodet fra kuttet over øyet. «Professor, jeg ville så gjerne se søstera mi bli valgt –»

«Utvalgsseremonien er over,» sa professor McSnurp. «Din søster er også havnet i Griffing.»

«Å ja. Fint,» sa Ronny.

«Og siden vi snakker om Griffing –» sa professor McSnurp skarpt, men Harry avbrøt: «Professor, da vi tok bilen, hadde ikke terminen begynt ennå, så – så Griffing burde ikke egentlig tape noen poeng på det, vel?» Og han stirret engstelig på henne.

Professor McSnurp sendte ham et gjennomborende blikk, men han var sikker på at hun nesten hadde smilt. I hvert fall så munnen ikke fullt så stram ut.

«Jeg skal ikke idømme Griffing noen straffepoeng,» sa hun, og hjertet til Harry gjorde et betraktelig hopp. «Men begge to får arrest.»

Det var bedre enn Harry hadde ventet. Og det med at Humlesnurr skulle skrive til Dumlingene, det var vel ingenting. Harry visste utmerket godt at det eneste de kom til å bli skuffet over, var at ikke Prylepilen hadde slått ham til plukkfisk.

Professor McSnurp hevet tryllestaven igjen og pekte på Slurs skrivebord. Et stort fat med smørbrød, to sølvkrus og en mugge gresskarsaft med isbiter i kom til syne med et plopp.

«Dere spiser her inne og går deretter rett opp på sovesalen,» sa hun. «Jeg må også tilbake til festen.»

Da døra hadde gått igjen bak henne, kom det en lang, lav plystring fra Ronny.

«Nå trodde jeg det var slutt, gitt,» sa han og grep et smørbrød.

«Jeg òg,» sa Harry og tok et.

«Men har du sett makan til uflaks?» sa Ronny utydelig gjennom en munnfull kylling og skinke. «Fred og Frank må ha flydd med den bilen fem-seks ganger minst, og det er aldri noen gomp som har sett *dem.*» Han svelget og tok en ny kjempebit. «*Hvorfor* kom vi ikke gjennom bommen?»

Harry trakk på skuldrene. «Men vi må passe oss godt heretter,» sa han og tok en dyp, takknemlig slurk gresskarsaft. «Skulle ønske vi kunne fått vært med på festen …»

«Hun ville ikke at vi skulle kjekke oss,» sa Ronny. «Hun vil'kke at folk skal byne å syns det er stas å fly hit med bil.»

Da de hadde spist så mange smørbrød de orket (for det kom stadig nye på fatet), reiste de seg og gikk ut og opp den velkjente veien til Griffing-tårnet.

Borgen var stille; det virket som festen var over. De gikk forbi mumlende portretter og knirkende rustninger, oppover smale steintrapper og kom omsider til gangen der den hemmelige inngangen til Griffing-tårnet var, bak et maleri av en svært lubben dame i rosa silkekjole.

«Passord?» sa hun da de nærmet seg.

«Æh –» sa Harry.

De visste jo ikke årets passord, siden de ikke hadde møtt noen Griffing-prefekt ennå. Men hjelpen kom nesten øyeblikkelig. De hørte forte skritt bak seg, og da de snudde seg, var det Hermine som kom løpende mot dem.

«Der er dere jo! Hvor har dere vært? Det har gått de latterligste rykter – noen sa dere var blitt utvist for å ha kræsjet med en flyende bil!»

«Vel – vi er ikke utvist,» beroliget Harry.

«Dere har ikke tenkt å fortelle meg at dere virkelig fløy hit?» sa Hermine. Hun lød nesten like streng som professor McSnurp.

«Hopp over prekenen,» sa Ronny utålmodig, «og fortell oss heller det nye passordet.»

«Det er 'kjøttlappfugl',» sa Hermine like utålmodig, «men det er ikke det som er poenget, for –»

Men der ble hun avbrutt, for portrettet av den lubne damen svingte opp, og innenfra brøt det løs en storm av klapping. Det virket som hele Griffing var våkne og hadde stuet seg sammen i det runde oppholdsrommet, oppå de skjeve bordene og de nedsittede lenestolene og ventet på at de skulle komme. Armer strakte seg ut gjennom portretthullet og trakk dem inn – det vil si, Harry og Ronny; Hermine fikk kravle seg inn selv.

«Femenalt!» hylte Laffen Styx. «For en entré! En inspirasjon for oss alle! Å fly en bil rett inn i Prylepilen – folk kommer til å snakke om det i årevis!»

«Godt gjort,» sa en femteklassing Harry aldri hadde snakket med, og en eller annen klasket ham på ryggen, som om han nettopp hadde vunnet en maraton. Fred og Frank skubbet seg vei gjennom mylderet og sa i kor: «Hvorfor kunne dere ikke ropt oss tilbake, hæ?» Ronny var ildrød i fjeset og gliste brydd, men Harry kunne se én person som aldeles ikke så begeistret ut. Over hodene på noen oppspilte førsteklassinger skimtet han

Perry, og det virket som han prøvde å bane seg vei mot dem for å skjelle dem ut. Harry stakk albuen i sida på Ronny og nikket mot Perry. Ronny oppfattet poenget med det samme.

«Må komme oss i seng – litt slitne,» sa han, og så begynte begge å trenge seg fram mot døra på den andre sida, som førte ut til vindeltrappen og sovesalene.

«Natt'a,» ropte Harry over skulderen til Hermine, som hadde akkurat de samme nyvene i pannen som Perry.

De greide å komme seg gjennom trengselen, stadig med nye klask på ryggen, og kom ut i stillheten i vindeltrappen. De skyndte seg opp, helt til topps, og kom omsider til døra til sin gamle sovesal. Nå var det kommet et skilt på den hvor det sto *Andreklassinger*. De kom inn i det kjente, runde rommet med de fem himmelsengene med røde fløyelsforheng og de høye, smale vinduene. Koffertene var blitt fraktet opp for dem og satt for enden av sengene.

Ronny smilte bredt og skyldbevisst til Harry.

«Jeg vet godt at jeg ikke burde likt det og sånn, men –»

Døra smalt opp, og inn kom de andre andreklassingene i Griffing: Jokum Finniman, Tommy Ding og Nilus Langballe.

«*Utrulig!*» strålte Jokum.

«Kult,» sa Tommy.

«Fullstendig fantastisk,» sa Nilus ærefryktig.

Harry kunne ikke for det. Han storsmilte, han òg.

KAPITTEL SEKS

GYLDEPRINZ GULMEDAL

Men dagen etter var det så vidt Harry smilte en eneste gang. Helt fra frokosten i Storsalen begynte dagen å gå nedoverbakke. Under det forheksede taket (i dag: overskyet grått) var de fire langbordene oppdekket med grøtterriner, sildefat, berg av ristet brød og fat med egg og bacon. Harry og Ronny satte seg ved Griffing-bordet ved sida av Hermine, som hadde sin *Valfarter med vampyrer* oppslått mot en melkemugge. Tonen var en antydning stiv da hun sa «God morgen», så Harry skjønte at hun fortsatt var sur over ankomstmåten deres. Nilus Langballe derimot hilste begeistret. Nilus var en trinn liten ulykkesfugl med den dårligste hukommelsen Harry noen gang hadde opplevd.

«Posten kommer når som helst – jeg tror bestemor har sendt noen ting jeg glemte.»

Harry hadde så vidt fått begynt på grøten da det ganske riktig kom flaksende lyder ovenfra, og et hundretalls ugler kom flyende inn, kretset rundt i salen og slapp brev og pakker ned i den pludrende forsamlingen. En stor, bulende pakke skrenset av på hodet til Nilus, og sekundet etter falt noe stort og grått ned i melkemugga til Hermine så samtlige rundt ble oversprøytet med melk og fjær.

«*Ulrik!*» sa Ronny og trakk den pjuskete ugla opp etter føttene. Ulrik sank bevisstløs sammen på bordet med beina i været og en våt, rød konvolutt i nebbet.

«Å nei –» gispet Ronny.

«Ta det med ro, han er i live,» sa Hermine og dyttet forsiktig borti Ulrik med fingertuppen.

«Det er'kke det – det er *det.*»

Det var den røde konvolutten Ronny pekte på. Den så helt vanlig ut, syntes Harry, men både Ronny og Nilus stirret på den som om de ventet at den skulle eksplodere.

«Hva er det?» spurte Harry.

«Hun – hun har sendt meg en brøler,» sa Ronny med svak røst.

«Best du åpner den, Ronny,» sa Nilus med en beklemt liten hvisking. «Det blir bare verre hvis du venter. Bestemor sendte meg en en gang, og så glemte jeg den, og –» Han svelget. «– det var helt fælt.»

Harry så fra de lamslåtte ansiktene til den røde konvolutten.

«Hva er en brøler for noe?» spurte han.

Men Ronny hadde ikke oppmerksomhet til overs for annet enn brevet. Det hadde begynt å sive ut røyk fra hjørnene.

«Ta den opp,» sa Nilus inntrengende. «Så er det over om noen minutter …»

Ronny strakte ut en skjelvende hånd, lirket konvolutten ut av nebbet på Ulrik og rev den opp. Nilus stoppet fingrene i ørene. Et brøkdels sekund etter forsto Harry hvorfor. Et øyeblikk trodde han den *hadde* eksplodert, for hele salen ble fylt av et brøl så kolossalt at det ristet støv ned fra taket.

«*… STJELE BILEN, JEG SKULLE IKKE BLITT OVERRASKA HVIS DE UTVISTE DEG, BARE VENT TIL JEG FÅR KLOA I DEG, DU TENKTE VEL IKKE ET ØYEBLIKK PÅ HVA FAR DIN OG JEG GJENNOMGIKK DA VI SÅ AT DEN VAR VEKK …*»

Fru Wiltersens hyl var hundre ganger høyere enn normalt. Det fikk tallerkener og skjeer til å skrangle på bordene og ga gjallende gjenlyd fra steinveggene. Folk i hele salen snurret rundt for å se hvem det var som hadde fått brøleren, og Ronny sank så dypt ned i stolen at det eneste du så, var den sprutrøde pannen.

«*… BREV FRA HUMLESNURR I GÅR KVELD, JEG TRODDE FAR DIN SKULLE DØ AV SKAM, DET ER IKKE SLIKT VI HAR OPPDRATT DEG TIL, BÅDE DU OG HARRY KUNNE DØDD …*»

Harry hadde lurt på når hans navn kom til å dukke opp. Han prøvde å se ut som om han ikke kunne høre stemmen som fikk trommehinnene til å blafre.

«… ALDELES RASENDE, FAR DIN RISIKERER EN GRANSKNING PÅ JOBBEN, ALT SAMMEN ER DIN FEIL OG HVIS DU SETTER SÅ MYE SOM EI TÅ OVER STREKEN FRA NÅ AV, SÅ HENTER VI DEG RETT HJEM!»

Det ble en rungende stillhet. Den røde konvolutten, som hadde falt ut av hånden på Ronny, spyttet flammer og krøllet seg sammen til et askeflak. Harry og Ronny satt lamslått som om det var en tidevannsbølge som hadde rammet dem. Noen få gutter lo, og gradvis begynte det å summe av stemmer igjen.

Hermine lukket *Valfarter med vampyrer* og så ned i hårroten på Ronny.

«Ja, ikke vet jeg hva du hadde ventet, Ronny, men du –»

«Ikke fortell meg at jeg har fortjent det,» glefset Ronny.

Harry skjøv grøten fra seg. Hele magen brant av skyldfølelse. Herr Wiltersen risikerte granskning på jobben. Og så etter alt det herr og fru Wiltersen hadde gjort for ham i sommer …

Men det var ikke tid til å tenke mer på det; professor McSnurp kom bortover langs Griffing-bordet og delte ut timeplaner. Harry tok imot en og så at det første de hadde, var en dobbelttime i urtologi sammen med håsblåsingene.

Harry, Ronny og Hermine gikk sammen ut, gjennom grønnsaksåkeren og bortover mot drivhusene hvor de magiske plantene var. Brøleren hadde i hvert fall gjort *noe* godt: Det virket som Hermine syntes de hadde fått straff nok, så hun var like blid som før.

Da de nærmet seg drivhusene, sto resten av klassen allerede utenfor og ventet på professor Stikling. Harry, Ronny og Hermine kom akkurat bort til dem da professoren kom travende over plenen sammen med Gyldeprinz Gulmedal. Begge armene hennes var bandasjert – og dermed fikk Harry et nytt stikk av skyldbevisssthet, for et stykke bortenfor sto Prylepilen, og han så at flere av greinene var spjelket.

Professor Stikling var en firskåren liten heks med en lappet hatt over det tjafsede håret; hun hadde som regel en god del jord på klærne, og neglene ville fått tante Petunia til å besvime. Men Gyldeprinz Gulmedal var som

alltid plettfri, nå i flagrende, turkise gevanter, og gullhåret skinte under en perfekt balansert turkis hatt med gullbånd.

«Hallo der!» ropte Gulmedal og strålte mot flokken av elever. «Jeg har nettopp vist professor Stikling hvordan man helbreder en Prylepil! Men nå må dere ikke straks tro at jeg er så veldig mye bedre enn henne i urtologi, altså! Jeg har bare tilfeldigvis kommet borti ganske mange eksotiske planter på reisene mine –»

«Drivhus nummer tre i dag, folkens!» sa professor Stikling. Hun virket nokså bisk, slett ikke sitt vanlige muntre jeg.

Elevene mumlet interessert. Før hadde de bare vært i Drivhus 1 – det var i Drivhus 3 de spennende og farlige plantene var. Professor Stikling tok en stor nøkkel fra beltet og låste opp. Harry kjente en eim av fuktig jord og gjødsel, blandet med tung parfymeduft fra noen kolossale, parasollformede blomster som hang under taket. Han skulle til å følge etter Ronny og Hermine inn da hånden til Gulmedal plutselig grep tak i ham.

«Harry! Det var deg jeg ville snakke med – det gjør vel ikke noe om han kommer et par minutter for sent, professor Stikling?»

Etter professor Stiklings blikk å dømme, gjorde det en hel del, men Gulmedal sa: «Sånn skal det være,» og lukket drivhusdøra rett i nesa på henne.

«Harry!» sa Gulmedal og ristet på hodet så de store, hvite tennene glimtet i solskinnet. «Harry, Harry, Harry.»

Harry, som ikke skjønte noen ting, sa ikke noe heller.

«Da jeg hørte om det – ja, det var jo min feil, det er klart. Jeg kunne gitt meg selv et skikkelig spark.»

Harry ante ikke hva mannen snakket om, og det skulle han til å si, da Gulmedal fortsatte: «Jeg tror sannelig aldri jeg har fått et verre sjokk. Tenk å fly i bil til Galtvort! Men jeg forsto jo selvfølgelig straks hvorfor du hadde gjort det. Hvem som helst måtte jo se det. Harry, Harry, *Harry*!»

Det var ganske rart hvordan han greide å vise fram hver eneste én av de gnistrende tennene selv når han ikke snakket.

«Jeg ga deg smaken på PR, hva?» sa Gulmedal. «Smittet deg, kan man si. Du kom på førstesida av avisen sammen med meg, og så kunne du ikke

vente med å gjøre det en gang til.»

«Å – nei, professor, De skjønner –»

«Harry, Harry, Harry,» sa Gulmedal og la hånden på skulderen hans. «Jeg *forstår* deg. Helt naturlig at du vil ha mer når du først har fått smaken på det – og det er min skyld at du fikk den, for det er klart det måtte gå til hodet på deg. Men alvorlig talt, unge mann, du kan ikke bare begynne å fly rundt i biler og bli lagt merke til. Bare ta det litt rolig, hva? Massevis av tid til alt det der når du blir eldre. Ja da, ja da, jeg vet nok hva du tenker! 'Lett for *ham* å si, det, som allerede *er* en internasjonalt berømt trollmann!' Men da jeg var tolv, var jeg et like stort null som du er nå. Ja, faktisk et enda større null! Jeg mener, én og annen har jo hørt om deg, ikke sant? Han-hvis-navn-vi-ikke-må-nevne og de greiene der.» Han kikket på arret på pannen til Harry. «Jeg skjønner jo godt at det er ikke helt det samme som å vinne Mest-sjarmerende-smil-prisen i *Heks og hør* fem ganger på rad, sånn som jeg – men det er en *begynnelse*, Harry, det er en *begynnelse!*»

Han blunket jovialt til Harry og snudde og gikk. Harry ble stående målløs i noen sekunder. Så kom han på hvor han skulle ha vært, åpnet døra til drivhuset og smatt inn.

Professor Stikling sto bak et bord på bukker midt i drivhuset. På bordet lå det rundt tjue ørevarmere i forskjellige farger. Da Harry hadde tatt plass mellom Ronny og Hermine, sa hun: «I dag skal vi ompotte alruner. Er det noen av dere som kan fortelle noe om alrunen?»

Det overrasket ingen at Hermines hånd var den første som skjøt i været.

«Alrune eller mandragora er et kraftig opplivende middel,» sa Hermine og lød som vanlig som om hun hadde svelget hele læreboka. «Den brukes til å tilbakeføre folk som er blitt transfigurert eller forhekset til sin opprinnelse tilstand.»

«Utmerket. Ti poeng til Griffing,» sa professor Stikling. «Alrunen er en viktig ingrediens i de fleste motgifter. Men den er også farlig. Hvem kan fortelle hvorfor?»

Det var så vidt Hermines hånd ikke tok med seg Harrys briller da den skjøt opp igjen.

«Alrunens skrik er dødelig for enhver som hører det,» sa hun straks.

«Akkurat. Ti poeng til til Griffing,» sa professor Stikling. «Vel. De alrunene vi har her, er fremdeles svært unge.»

Mens hun snakket, pekte hun på en rad med dype brett, og alle trengte seg fram for å se bedre. Rundt hundre små kvastplanter, purpur og grønne av farge, vokste i rader på brettene. De så temmelig alminnelige ut, syntes Harry, som ikke hadde anelse om hva Hermine mente med «alrunens skrik».

«Alle forsyner seg med ørevarmere,» sa professor Stikling.

Det ble oppløp, mens alle prøvde å sikre seg en ørevarmer som ikke var lyserød og nusselig.

«Når jeg sier dere skal ta dem på, pass godt på at ørene er *helt* dekket,» sa professor Stikling. «Når det er trygt å ta dem av, gir jeg tegn – tommelen opp. OK – alle sammen: ørevarmere *på!*»

Harry trakk ørevarmeren over hodet. Den stengte all lyd ute. Professor Stikling tok på seg en av de lyserøde, nusselige, rullet opp kutteermene, tok et fast grep om en av kvastplantene og rykket til.

Det kom et overrasket hikst fra Harry, som ingen hørte.

Istedenfor røtter var det en liten, møkkete og inderlig stygg baby som kom opp av jorda. Kvasten av blader vokste rett opp av hodet. Huden var grønnspraglet, og det var tydelig at han skrek av full hals.

Professor Stikling fant en stor blomsterpotte under bordet, stappet alrunen oppi og begravde ham i mørk, fuktig gjødsel til bare bladene stakk opp. Så børstet hun av seg på hendene, ga dem tommeltegnet og tok av seg ørevarmeren.

«Ettersom våre alruner bare er stiklinger, kan ikke skrikene drepe ennå,» sa hun, så rolig som om hun ikke hadde gjort noe mer spennende enn å vanne en begonia. «Men de kan slå dere ut i timevis, og siden jeg er sikker på at ingen vil gå glipp av sin første dag her i år, pass på at ørevarmerne sitter godt på plass under arbeidet. Jeg gir tegn når det er på tide å avslutte.»

«Fire stykker per brett – der nede står det nok av blomstepotter – gjødsel finner dere i sekkene der borte – og pass dere for toxotentaculataen, den holder på å få tenner.»

Straks hun hadde sagt det, langet hun ut et klaps etter en piggete, mørkerød plante, og den trakk til seg de lange følerne som hadde listet fram over skulderen hennes.

Harry, Ronny og Hermine fikk selskap ved brettet sitt av en håsblåsing med krøller som Harry hadde lagt merke til før, men aldri snakket med.

«Julius Finkenfjær,» sa han muntert og tok Harry i hånden. «Vet jo hvem du er, så klart, den berømte Harry Potter … og du er Hermine Grang, som alltid er best i alt …» Hermine strålte som om hun også hadde fått et håndtrykk, «og Ronny Wiltersen. Var det ikke du som hadde den flyende bilen?»

Ronny smilte ikke. Det var tydelig at han ikke hadde kommet over brøleren ennå.

«Han Gulmedal er litt av en fyr, hva?» sa Julius fornøyd mens de begynte å fylle pottene sine med dragemøkk. «Utrolig modig. Har dere lest bøkene hans? Skal si *jeg* hadde dødd av redsel hvis jeg hadde stått i en telefonboks med en varulv utenfor, men han var helt iskald, og så – *zap*! Fantastisk.

Jeg skulle egentlig gått på Eton, skal jeg si dere; dere aner ikke hvor glad jeg er for at jeg kom hit isteden. Mor var jo litt skuffet, da, men siden jeg ga henne Gulmedals bøker, tror jeg det har begynt å gå opp for henne hvor praktisk det er med en ferdigutdannet trollmann i familien …»

Deretter fikk de ikke anledning til å si stort. Ørevarmerne kom på igjen, og de måtte konsentrere seg om alrunene. Slik professor Stikling hadde gjort det, hadde det virket lett, men det var det ikke. Alrunene likte slett ikke å bli dratt opp av jorda, men ikke ville de tilbake i den heller, øyensynlig. De vred seg, sparket, slo med de harde små knyttnevene og skar tenner. Det tok Harry hele ti minutter å få en spesielt tykk en ned i blomsterpotta.

Før timen var over var han, som alle de andre, svett, øm i hele kroppen og svart av jord. De travet tilbake til borgen for å få vasket seg litt, og så måtte griffingene skynde seg til timen i transfigurasjon.

Professor McSnurps timer betydde alltid hardt arbeid, men i dag var den spesielt krevende. Harry syntes det virket som alt han hadde lært skoleåret før, hadde lekket ut av hodet i løpet av sommeren. Oppgaven var å

forvandle en bille til en knapp, men samme hva han gjorde, fikk han ikke til annet enn å gi billen en masse mosjon, der den pilte fram og tilbake på pulten for å unngå tryllestaven hans.

Men Ronny hadde det mye verre. Han hadde lappet sammen tryllestaven sin med litt lånt limbånd, men skaden så ut til å være hinsides reparasjon. Rett som det var, sprakte den og slo gnister, og hver gang Ronny prøvde å forvandle billen sin, ble han innhyllet i tett, grå røyk som luktet råttent egg. Og siden Ronny dermed ikke kunne se hva han gjorde, kom han til å knuse billen med albuen og måtte be om en ny. Professor McSnurp var ikke blid.

Det var en lettelse å høre lunsjklokka. Hodet til Harry føltes som en oppvridd svamp. Alle toget ut av klasserommet, unntatt han og Ronny, som sto og dengte tryllestaven sin rasende i bordet.

«Idiotiske … ubrukelige … *dings* …»

«Skriv hjem og be om en ny en,» foreslo Harry, da tryllestaven plutselig smatret i vei som en serie knallbonboner.

«Å ja, og få en ny brøler?» sa Ronny og stappet staven (som nå hvislet) ned i veska. «*Det er din egen feil at staven er knekt –*»

De gikk ned til lunsj. Ronnys humør ble ikke bedre av at Hermine viste ham en håndfull perfekte kåpeknapper hun hadde lagd i transfigurasjonstimen.

«Hva har vi i ettermiddag?» sa Harry og skiftet fort samtaleemne.

«Forsvar mot svartekunster,» sa Hermine straks.

«Si meg,» sa Ronny og snappet timeplanen hennes, «hvorfor har du tegnet små hjerter rundt alle timene til Gulmedal?»

Hermine brårødmet og rev timeplanen til seg igjen.

De ble ferdige med lunsjen og gikk en tur ut i gråværet i borggården. Hermine satte seg på et trappetrinn og fordypet seg på ny i *Valfarter med vampyrer*. Harry og Ronny sto i flere minutter og pratet om rumpeldunk, til det gikk opp for Harry at noen stirret på ham. Han så opp og fikk øye på den knøttlille gutten med musehåret som han hadde sett ta på seg Valghatten kvelden før – nå stirret han på Harry som forhekset. I hånden knuget han noe som så ut som et vanlig gompekamera, og i samme øyeblikk som Harry så på ham, ble han sprutrød.

«Hei, Harry! Jeg – jeg heter Frodrik Fromm,» sa han åndeløst og kom et forsiktig skritt fram. «Jeg er også i Griffing. Tror du – er det i orden om – kan jeg få lov å ta et bilde av deg?» sa han og løftet kameraet forhåpningsfullt.

«Et bilde?» sa Harry uforstående.

«For å bevise at jeg har møtt deg,» sa Frodrik Fromm ivrig og nærmet seg noen centimeter til. «Jeg vet masse om deg. Alle har fortalt så mye. Om at du overlevde at han-du-vet prøvde å drepe deg og at han forsvant etterpå og at du fremdeles har et siksakarr på pannen,» øynene gransket Harrys hårfeste, «og en gutt på sovesalen min sa at hvis jeg framkaller bildene i den riktige blandingen, så *rører* de på seg.» Frodrik sukket dypt og oppspilt og fortsatte: «Det er helt femenalt her, ikke sant? Jeg visste ikke at alt det rare jeg gjorde var magi til jeg fikk brevet fra Galtvort. Faren min er melkemann, han trodde det ikke han heller. Så nå tar jeg masse bilder og sender hjem til ham. Og det hadde vært ordentlig flott å ha et av deg –» han så bønnfallende på Harry, «kanskje kameraten din kunne ta det, og så står jeg ved sida av deg? Og etterpå, om du kan skrive navnet ditt på det?»

«*Signerte fotografier?* Nææ, har du begynt å gi bort *signerte fotografier*, Potter?»

En høy, hånlig stemme ga gjenlyd i borggården. Den tilhørte Draco Malfang. Han hadde stanset rett bak Frodrik, og som alltid når han var på Galtvort, var han flankert av sine to digre bøllekompiser, Krabbe og Gurgel.

«Still dere på rekke her!» brølte Malfang til alle. «Harry Potter gir bort signerte fotografier!»

«Det gjør jeg aldeles ikke,» sa Harry sint og knyttet nevene. «Hold snavla, Malfang.»

«Du er bare misunnelig, du,» pep Frodrik, som var omtrent like bred over skuldrene som Krabbe om halsen.

«*Misunnelig?*» sa Malfang. Han behøvde ikke å brøle mer; hele borggården hørte etter. «På hva da? Tror du *jeg* vil ha et stygt arr over hele pannen, kanskje? Nei takk. Jeg synes faktisk ikke at man blir så spesiell av å få hull i hodet, jeg for min del.»

Krabbe og Gurgel flirte dumt.

«Dra til Bloksberg, Malfang!» sa Ronny sint. Krabbe holdt opp å le og begynte å gni seg truende over noen knoker så store som hestekastanjer.

«Forsiktig nå, Wiltersen,» geipet Malfang. «Du bør helst ikke lage noe krøll nå, ellers må mamma komme og hente deg hjem fra skolen.» Han gjorde stemmen tynn og skingrende. «*Hvis du setter så mye som en tå over streken, så –*»

En klynge femteklassinger fra Smygard lo høyt av dette.

«Wiltersen vil sikkert ha et signert foto, Potter,» smilte Malfang fett. «Det er jo verdt mer enn hele huset hans.»

Ronny trev tryllestaven, med limbånd og alt, men Hermine lukket *Valfarter med vampyrer* med et smell og hvisket: «Pass opp!»

«Nå, hva er dette, hva er dette?» Det var Gyldeprinz Gulmedal som kom spankulerende mot dem så de turkise gevantene flagret. «Hvem er det som gir bort signerte fotos?»

Harry skulle til å svare, men rakk det ikke, for Gulmedal slo armen om skulderen på ham og tordnet jovialt: «Jeg behøvde vel ikke spørre! Se så, Harry, vi møtes igjen!»

Og der sto Harry, klemt inntil Gulmedal, het av ydmykelse, og så Malfang smette smilende bort i mengden.

«Vel vel, unge Fromm,» sa Gulmedal og strålte mot Frodrik. «Et dobbeltportrett, det må vel være tingen, og så kan vi signere det for deg *begge to.*»

Frodrik fikk fomlet fram kameraet og tok bildet idet klokka bak dem ringte inn til ettermiddagstimene.

«Av sted med dere, kom dere i vei der,» ropte Gulmedal til alle omkring. Selv marsjerte han mot borginngangen, fremdeles med Harry, som bare ønsket han kunne en god forsvinningsformel, klemt inntil seg.

«Bare et lite vink, Harry,» sa Gulmedal faderlig mens de gikk inn. «Jeg ordnet opp for deg med unge Fromm der ute – hvis han tok bilde av meg også, vil ikke skolekameratene dine synes du stikker deg så mye fram …»

Gulmedal vendte det døve øret til Harrys stammende protester og feide ham med seg videre, bortover en gang som var full av stirrende elever og opp en trapp.

«La meg bare si det slik, Harry: Å dele ut signerte fotos på dette stadiet av karrieren din er ikke lurt – det kan virke en tanke innbilsk, for å si det rett ut. Den tid kan nok komme da du, som jeg, blir nødt til å ha med deg en stabel hvor du enn er, men –» han klukket muntert, «jeg tror ikke du er helt der ennå.»

De var kommet til Gulmedals klasserom, og omsider slapp han Harry fri. Harry rettet på kutten sin med et rykk og satte kursen for bakerste pult. Der begynte han å stable opp alle sju av Gulmedals bøker foran seg, så han slapp å se på den ekte.

Resten av klassen kom skramlende inn, og Ronny og Hermine satte seg på hver sin side av Harry.

«Du kunne stekt egg på det fjeset ditt,» sa Ronny. «Du får bare håpe at ikke Fromm treffer Gulla, ellers starter de vel en Harry Potter fanklubb.»

«Hold tåta,» snerret Harry. Det siste han trengte akkurat nå, var at Gulmedal hørte uttrykket «Harry Potter fanklubb».

Da hele klassen hadde satt seg, kremtet Gulmedal høyt, og det ble stille. Han bøyde seg fram, plukket opp Nilus Langballes eksemplar av *Turer med troll*, holdt den i været og viste fram det blunkende portrettet av ham selv på forsida.

«Meg,» sa han, pekte på det – og blunket, han òg. «Gyldeprinz Gulmedal, Merlin-ordnenen av tredje klasse, æresmedlem av Forsvarsforbundet mot svartekunster og femdobbelt vinner av Mest-sjarmerende-smil-prisen i *Heks og hør* – men det er ikke noe jeg snakker om. Det var ikke med et *smil* jeg vant over brøleånden fra Bandon!»

Han ventet på en latter. Noen få av dem smilte fåret.

«Jeg ser at alle har kjøpt et fullt sett av bøkene mine – glimrende. I dag tenkte jeg vi skulle begynne med en liten prøve. Ingenting å være redd for – bare for å sjekke hvor godt dere har lest dem, hvor mye dere har forstått …»

Da han hadde levert ut prøvearket, gikk han fram til kateteret igjen og sa: «Dere har en halv time på dere. Begynn – *nå!*»

Harry så ned på papiret sitt, og der sto det:

1. *Hva er Gyldeprinz Gulmedals yndlingsfarge?*

2. *Hva er Gyldeprinz Gulmedals hemmelige drøm?*
3. *Hva er (etter din mening) Gyldeprinz Gulmedals største bedrift hittil?*

Og så videre og så videre, tre fulle sider, og helt til slutt:

54. *Når er Gyldeprinz Gulmedals fødselsdag, og hva ville være den ideelle gaven til ham?*

En halv time senere samlet Gulmedal inn besvarelsene og bladde raskt gjennom dem på kateteret.

«Tsk, tsk, tsk – tenk, nesten ingen av dere husket at yndlingsfargen min er lilla. Det står jo svart på hvitt i *Ytterligheter med yetier*. Og et par av dere trenger å lese *Vandringer med varulver* litt grundigere – jeg skriver klart og tydelig i kapittel tolv at min ideelle fødselsdagsgave ville være harmoni mellom alle magiske og umagiske folk – ikke at jeg skulle sagt nei takk til en stor flaske MacMunters Fiin gammel ildwhisky heller!»

Han sendte dem et nytt skjelmsk blunk. Ronny satt etter hvert og glodde på ham med et vantro uttrykk i ansiktet, mens Jokum Finniman og Tommy Ding, som satt foran, ristet av innvendig latter. Hermine derimot lyttet til Gulmedal med henført oppmerksomhet og skvatt da han sa navnet hennes.

«… men frøken Hermine Grang kjente min hemmelige drøm om å befri verden fra det onde pluss å markedsføre mitt eget hårpleiemerke … flink pike! Ja, faktisk –» Han snudde arket, «toppkarakter! Hvor har vi frøken Hermine Grang?»

Hermine holdt en skjelvende hånd i været.

«Glimrende!» strålte Gulmedal, «aldeles glimrende! Ti poeng til Griffing for dét! Og så – til alvoret …»

Han bøyde seg ned bak kateteret og løftet fram et stort, overdekket bur.

«Jeg må komme med en advarsel! Det er min oppgave å væpne dere mot de nifseste vesener trollmannsarten kjenner! I dette rommet vil dere møte deres egne dypeste redsler. Men vær forvisset om at intet ondt kan skje dere så lenge jeg er her. Jeg ber bare om én ting: at dere ikke mister roen.»

Mot sin vilje måtte Harry strekke seg rundt bokstabelen for å se buret. Gulmedal la en hånd på overdekslet. Tommy og Jokum hadde sluttet å le.

Nilus krøp sammen bak pulten på første rad.

«Jeg må be dere la være å skrike,» sa Gulmedal med gravrøst. «Det kan provosere dem.»

Mens hele klassen holdt pusten, trakk han dekslet bort med et rykk.

«Ja,» sa han dramatisk. «*Nyfangede feer fra Cornwall!*»

Jokum Finniman greide ikke å holde seg. Det kom et latterhikst fra ham som selv ikke Gulmedal kunne ta for et redselsskrik.

«Ja?» smilte han til Jokum.

«Vel, dom er itte – er itte veldig – *falige*, er'om vel?» sa Jokum halvkvalt.

«Ikke vær for sikker!» sa Gulmedal og hyttet med en masete pekefinger mot Jokum. «Pokker så slue små rakkere iblant, disse her.»

Feene var neonblå og omtrent tjue centimeter høye, med spisse fjes og stemmer så tynne at det var som å høre en krangel mellom en flokk undulater. Ikke før var dekslet borte, før de begynte å kvitre og sprette rundt, riste i sprinklene og skjære merkelige grimaser til dem som satt nærmest.

«Ja vel,» sa Gulmedal høyt. «La oss se hvordan dere takler disse!» Og så åpnet han buret.

Det ble fullkomment kaos. Feene skjøt i alle retninger som raketter. To av dem grep Nilus i ørene og løftet ham opp i lufta. En hel gjeng fløy rett gjennom vinduet så glassbitene sprutet over dem på bakerste rad. Resten satte i gang å demontere klasserommet mer effektivt enn et rasende neshorn. De grep blekkflasker og skvettet over alle i klassen, spjæret bøker og papirer til konfetti, rev bilder ned fra veggene, endevendte papirkurven, trev vesker og bøker og slengte dem ut av det knuste vinduet – det gikk bare minutter før halve klassen gjemte seg under pultene, mens Nilus dinglet fra lysekrona.

«Kom igjen, fang dem nå, fang dem, det er bare feer …» ropte Gulmedal.

Han brettet opp ermene, svingte med tryllestaven og bæljet: «*Fælefeum fyttiflatium!*»

Det var totalt virkningsløst. En av feene snappet tryllestaven hans og kastet den også ut av vinduet. Gulmedal svelget og stupte inn under

kateteret, hvor han så vidt unngikk å bli klemt flat av Nilus, som falt ned sekundet etter da lysekrona raste ned.

Det ringte ut, og det ble alminnelig kappløp mot døra. I den relative stillheten som fulgte, krabbet Gulmedal fram igjen og reiste seg, fikk øye på Harry, Ronny og Hermine, som nesten var ved døra, og sa: «Jaha, da skal jeg be dere tre fange inn resten og sette dem i buret der.» Og dermed feide han forbi dem og lukket døra fort bak seg.

«Fyren er'kke til å tro!» brølte Ronny idet en av de siste feene beit ham i øret.

«Han vil bare at vi skal få litt praktisk erfaring,» sa Hermine. Hun stivnet to feer samtidig med en lur liten Frysformel og stappet dem tilbake i buret.

«*Praktisk?*» sa Harry, som prøvde å få tak i en fe som danset rett utenfor rekkevidde og rakte tunge. «Hermine, mannen hadde ikke peiling på hva han gjorde.»

«Tøys,» sa Hermine. «Du har da vel lest bøkene hans – bare se på alle de fantastiske tingene han har gjort …»

«*Sier'n* har gjort, ja,» mumlet Ronny.

KAPITTEL SJU

GRUMSER OG GRUMLINGER

For Harry gikk de neste par dagene for en stor del med til å stikke av hver gang han så Gyldeprinz Gulmedal i gangen. Da var det verre å unngå Frodrik Fromm, som så ut til å ha lært seg Harrys timeplan utenat. Høydepunktet i Frodriks liv var visst å kunne si: «Hei, Harry?» seks-sju ganger om dagen og høre «Å, hei, Frodrik» igjen, samme hvor oppgitt Harry låt når han sa det.

Hedvig var fremdeles like sinna på Harry etter den katastrofale bilturen, og tryllestaven til Ronny var fremdeles like ødelagt. På fredagen overgikk den seg selv. I formeltimen skjøt den ut av hånden på ham og traff ørlille professor Pirrevimp midt mellom øynene, så det ble en svær, bankende, grønn blemme der. Så alt i alt var det ganske deilig at det omsider ble helg. Lørdag formiddag hadde Harry, Ronny og Hermine avtalt å besøke Gygrid. Men adskillige timer før Harry satte helt pris på det, ble han vekket av at noen ristet i ham. Det var Oliver Qvist, kapteinen på Griffings rumpeldunklag.

«Hvæffno?» sa Harry halvt i svime.

«Trening!» sa Qvist. «Opp og hopp!»

Harry myste mot vinduet. Over den gullrosa himmelen hang en tynn dis. Nå som han var våken, kunne han ikke begripe hvordan han hadde greid å sove gjennom spetaklet fra fuglene utenfor.

«Oliver,» kvekket Harry, «det er grytidlig.»

«Nettopp,» sa Qvist. Han var en stor, kraftig sjetteklassing, og akkurat nå skinte øynene av sinnssyk begeistring. «Det er et ledd i det nye treningsprogrammet vårt. Kom igjen, få med deg sopelimen, så går vi,» sa

Qvist muntert. «Ingen av de andre lagene har begynt med treningen ennå, så i år får vi et forsprang …»

Harry gjespet. Litt morgenskjelven kom han seg opp av senga og prøvde å finne rumpeldunkkutten.

«Fine greier,» sa Qvist. «Ser deg på banen om et kvarter blank.»

Da Harry hadde fått på seg den skarlagensrøde laguniformen og slengt kappen over for å holde varmen, skrev han en lapp til Ronny om hvor han skulle og gikk ned vindeltrappen til oppholdsstua med sin Nimbus 2000 over skulderen. Han var akkurat kommet bort til portretthullet da han hørte en skramling bak seg, og der kom Frodrik From farende ned trappen etter ham, med kameraet hoppende rundt halsen og et eller annet knuget i den ene neven.

«Jeg hørte noen si navnet ditt i trappen, Harry! Se hva jeg har her! Jeg har fått framkalt det, jeg må vise deg det –»

Harry så forvirret på fotoet Frodrik viftet med under nesa på ham.

En svart-hvit Gulmedal var i full gang med å hale i en arm som Harry dro kjensel på som sin egen. Det gledet ham å se at foto-versjonen av ham satte seg kraftig til motverge og nektet å bli dratt med på bildet. Til slutt ga Gulmedal opp og lente seg andpustent mot den hvite bildekanten.

«Vil du signere det?» sa Frodrik ivrig.

«Nei!» sa Harry tvert og så seg om for å sjekke at det virkelig ikke var noen i rommet. «Beklager, Frodrik, jeg har det travelt – rumpeldunktrening.»

Han klatret ut gjennom portretthullet.

«Å jøsses! Vent på meg! Jeg har aldri sett en rumpeldunkkamp før!»

Og Frodrik kom kravlende ut etter ham.

«Det blir temmelig kjedelig,» sa Harry fort, men Frodrik hørte ikke etter. Ansiktet strålte av opphisselse.

«Du var den yngste lagspilleren på hundre år, ikke sant du var det, Harry? Ikke sant?» sa Frodrik og travet av gårde ved sida av ham. «Du må være fryktelig god. Jeg har aldri flydd, jeg. Er det lett? Er det der din egen sopelime? Er det den beste som er?»

Harry visste ikke hvordan han skulle bli kvitt ham. Det var som å ha en forferdelig pratsom skygge.

«Jeg tror ikke jeg skjønner rumpeldunk helt,» sa Frodrik andpustent. «Er det sant at det er fire baller? Og to av dem flyr rundt og prøver å slå folk ned av sopelimene?»

«Ja,» sa Harry tungt og fant seg i å forklare rumpeldunkens innviklede regler. «De kalles klabber. På hvert lag er det to knakkere med køller som skal holde klabbene unna laget sitt. Fred og Frank Wiltersen er knakkerne på Griffing-laget.»

«Hva er de andre ballene til, da?» spurte Frodrik og snublet i et par trappetrinn, fordi han var så opptatt av å stirre tilbedende på Harry.

«Vel, sluffen – det er den ganske store, røde – er den du skårer mål med. Tre jagere på hvert lag kaster sluffen til hverandre og prøver å treffe målstengene i enden av banen – det er tre lange stenger med en ring øverst.»

«Og den fjerde ballen –»

«– er gullsnoppen,» sa Harry. «Den er veldig liten, veldig rask og veldig vanskelig å få tak i. Men det er det som er speidernes jobb, for en rumpeldunkkamp er ikke slutt før snoppen er tatt. Og det laget hvor speideren får tak i snoppen, vinner hundre og femti ekstrapoeng.»

«Og du er speider for Griffing, ikke sant?» sa Frodrik ærbødig.

«Ja,» sa Harry. De kom ut av borgen og gikk over det doggvåte gresset. «Og så er det målmannen, da. Det er han som vokter målstengene. Og mer er det vel ikke.»

Men Frodrik fortsatte å spørre ham ut hele veien nedover gressbakken til rumpeldunkbanen, og Harry fikk ikke ristet ham av seg før han unnslapp til garderoben. Da ropte Frodrik etter ham med pipestemmen sin: «Jeg går og finner meg en god plass, Harry!» og forsvant mot tribunene.

Resten av Griffing-laget var der alt. Qvist var den eneste som så helt våken ut. Fred og Frank Wiltersen, med søvn i øynene og strittende hår, satt ved sida av fjerdeklassingen Alliken Spunt, som satt lent mot veggen og duppet. De andre jagerne, Katti Bull og Angelika Johnson, gjespet i kor på den andre benken.

«Nå, der er du, Harry. Hvor ble det av deg?» sa Qvist energisk. «Hør her, jeg ville ha en liten prat med hele gjengen før vi går ut på banen, for jeg har brukt sommeren på å utvikle et helt nytt treningsprogram, som jeg er sikker på skal gjøre hele forskjellen …»

Qvist holdt opp et stort diagram av en rumpeldunkbane, hvor det var tegnet et virvar av streker, piler og kryss med blekk i forskjellige farger. Han tok fram tryllestaven og slo lett på tegningen, og pilene begynte å krype rundt på diagrammet som små larver. Mens Qvist gikk i gang med talen om sin nye taktikk, sank Fred Wiltersens hode ned på skulderen til Alliken Spunt, og han begynte å snorke.

Det første diagrammet krevde nesten tjue minutters forklaring, men det var et nytt et under det, og enda et under det igjen. Harry sank inn i en døs mens Qvist durte i vei.

«OK,» sa Qvist omsider, og Harry bråvåknet av en lengselsfull dagdrøm om hva han i dette øyeblikk kunne ha spist til frokost oppe i borgen. «Er alt helt klart nå? Noen spørsmål?»

«Jeg har et spørsmål, Oliver,» sa Frank, som også hadde våknet. «Hvorfor kunne du ikke fortalt oss alt dette i går, da vi var våkne?»

Det likte ikke Qvist.

«Nei, hør her,» sa han og så morskt på hele bølingen. «Vi burde ha vunnet rumpeldunkpokalen i fjor. Det er ikke tvil om at vi er det beste laget. Men dessverre, på grunn av diverse omstendigheter …»

Harry vred skyldbevisst på seg på benken. Under den siste kampen året før hadde han ligget bevisstløs på sykestua, og dermed hadde griffingene manglet én spiller og lidd sitt verste tap på tre hundre år.

Qvist tidde et øyeblikk for å greie å beherske seg. Det var tydelig at nederlaget plagde ham fremdeles.

«Så i år er det bare å trene mer enn noensinne … OK, da går vi ut og omsetter alle de nye teoriene til praksis!» ropte han, grep sopelimen og førte an ut fra garderoben. Stivbeinte og gjespende fulgte laget etter.

De hadde sittet så lenge i garderoben at sola hadde rukket å stå helt opp, men det hang fremdeles noen tåkestrimer igjen over gresset. Da Harry kom ut på banen, så han at Ronny og Hermine satt på tribunen.

«Er dere ikke ferdige ennå?» ropte Ronny vantro.

«Har ikke begynt engang,» svarte Harry og så misunnelig på marmeladeskivene Ronny og Hermine hadde hatt med seg ut fra Storsalen. «Qvist har vist oss noen nye taktikker.»

Han satte seg overskrevs på sopelimen, sparket fra og skjøt opp i lufta. Den kjølige morgenvinden pisket mot ansiktet og vekket ham adskillig mer effektivt enn Qvists lange tale. Det føltes vidunderlig å være på rumpeldunkbanen igjen. Han seilte en runde rundt banen i toppfart og kappfløy med Fred og Frank.

«Hva er den rare klikkelyden for noe?» ropte Fred mens de rundet svingen.

Harry kikket ned på tribunen. Frodrik satt på en av de høyeste benkene med kameraet i været og tok bilde etter bilde. Lyden ble merkelig forstørret på den folketomme banen.

«Se hitover, Harry! Denne veien!» ropte han skingrende.

«Hvem er det?» sa Fred.

«Har'kke anelse,» løy Harry og satte farten opp for å komme lengst mulig vekk fra Frodrik.

«Hva er det som foregår?» spurte Qvist morskt; han kom susende mot dem. «Hvorfor driver den førsteklassingen og tar bilder? Jeg liker det ikke. Han kan være spion for Smygard. Kanskje de prøver å få snusen i det nye treningsprogrammet vårt.»

«Han er i Griffing,» sa Harry fort.

«Og smygardingene trenger ingen spion, Oliver,» sa Frank.

«Hvordan kan du vite det?» sa Qvist irritert.

«Fordi de er her sjøl,» sa Frank og pekte.

En gruppe i grønne kutter kom ut på banen med hver sin sopelime.

«Det er ikke mulig!» sa Qvist sint. «Jeg hadde jo bestilt banen i dag! Dette skal vi se på!»

Han stupte ned mot bakken, og sinnet fikk ham til å lande litt hardere enn han hadde tenkt, så han holdt på å snuble da han gikk av limen. Harry, Fred og Frank fulgte etter.

«Flint!» brølte Qvist til Smygard-kapteinen. «Dette er vår treningstid! Vi stoopp spesielt for det! Så dere kan bare forsvinne.»

Markus Flint var enda større enn Qvist. Ansiktet var fullt av trollfulhet da han svarte: «Nok plass til alle her, Qvist.»

Angelika, Alliken og Katti kom også bort. Det var ingen jenter på Smygard-laget, som nå sto der skulder ved skulder og hånflirte til griffingene.

«Men jeg hadde jo bestilt banen!» sa Qvist og nesten spyttet av raseri. «Jeg har reservert den!»

«Tja,» sa Flint, «men jeg har en lapp her, egenhendig underskrevet av professor Slur. *Jeg, professor S. Slur, gir herved Smygard-laget tillatelse til å trene på rumpeldunkbanen i dag, da de har behov for å lære opp sin nye speider.*»

«Har dere fått ny speider?» sa Qvist og glemte hovedsaken. «Hvor da?»

Fram bakom de seks svære kroppene foran dem kom en sjuende, mindre gutt, med et fett flir over hele det bleke, spisse fjeset. Det var Draco Malfang.

«Er'kke du sønnen til Lucifus Malfang?» sa Fred og stirret på Malfang med tydelig motvilje.

«Pussig at du skulle nevne Dracos far,» sa Flint, mens alle smygardingene gliste enda bredere. «Jeg må nesten få vise dere hvor gavmild han har vært mot hele Smygard-laget.»

Alle sju holdt fram sopelimene sine. Sju høyglanspolerte, splitter nye skaft og sju sett gullbokstaver som dannet merket *Nimbus 2001* glitret for nesa på griffingene i morgensola.

«Aller siste modell. Kom på markedet for en måned siden,» sa Flint skjødesløst og børstet et støvkorn fra tippen på sin. «Skal visst gå adskillig fortere enn den gamle 2000-serien, hører jeg. Og hva de gamle Feifortene angår,» han smilte ondskapsfullt til Fred og Frank, som knuget hver sin Feifort 5, «så blir de feid *bort*, helt av banen.»

Det var ikke én på Griffing-laget som kunne komme på noe å si. Malfang smilte så bredt at de kalde øynene ble bare sprekker.

«Nei, se,» sa Flint. «Bikkjer i bakken.»

Ronny og Hermine var på vei over gresset for å se hva som foregikk.
«Hva skjer?» spurte Ronny Harry. «Hvorfor speller dere ikke? Og hva gjør *han* her?»
Det var Malfang han så på, og den grønne rumpeldunkkutten han hadde på seg.
«Jeg er den nye Smygard-speideren, Wiltersen,» sa Malfang selvtilfreds. «Vi står bare her og beundrer de nye limene faren min har kjøpt til oss.»
Ronny stirret med åpen munn på de sju topp-limene foran seg.
«Bra, hva?» sa Malfang glatt. «Men kanskje Griffing-laget greier å skrape sammen litt gull og få nye limer, de òg. Dere kan jo auksjonere bort de Feifortene, jeg tipper et museum ville by på dem.»
Smygardingene hylte av latter.
«På Griffings lag er det iallfall ingen som må *kjøpe* seg inn,» sa Hermine skarpt. «Der er det bare *talentet* som avgjør.»
Det selvtilfredse uttrykket til Malfang glapp litt.
«Det er ingen som har spurt om din mening, din fordømte grums,» spyttet han ut.
Harry skjønte med det samme at Malfang hadde sagt noe virkelig stygt, for det ble straks et forferdelig oppstyr. Flint måtte kaste seg foran Malfang for at ikke Fred og Frank skulle gå løs på ham. Alliken hylte: «Hvordan *våger* du!» og Ronny stakk hånden inn i kutten, trakk fram tryllestaven og skrek: «Den skal du få svi for, Malfang!» og pekte rasende på Malfangs fjes under armen på Flint.
Det kom et kraftig smell som ga gjenlyd rundt hele banen, og en stråle av grønt lys skjøt ut fra den gale enden av tryllestaven. Den traff Ronny i magen, og han fór baklengs og gikk overende på gresset.
«Ronny! Ronny! Gikk det bra med deg?» hvinte Hermine.
Ronny åpnet munnen for å svare, men det kom ikke et ord. I stedet slapp det ut av ham et kolossalt rap, og en rad snegler kom dettende ut av munnen og ned i fanget.
Smygard-laget var lammet av latter. Flint sto tvikroket og måtte holde seg fast i sopelimen. Malfang lå på alle fire og hamret i bakken med knyttneven. Griffingene stimet sammen rundt Ronny, som fortsatte å rape

opp svære, glinsende snegler. Det var visst ingen som hadde lyst til å ta på ham.

«Best vi får ham bort til Gygrid, det er nærmest,» sa Harry til Hermine, som nikket tappert. Sammen fikk de løftet Ronny opp etter armene.

«Hva var det som skjedde, Harry? Hva skjedde? Er han syk? Men du kan gjøre ham frisk igjen, ikke sant, Harry?» Frodrik hadde kommet løpende ned fra tribunen og danset rundt dem mens de forlot banen. Ronny brakk seg voldsomt, og flere snegler kom dryppende ned over kuttebrystet.

«Åååååh,» sa Frodrik fascinert og løftet kameraet. «Kan du holde ham stille, Harry?»

«Kom deg vekk, Frodrik!» sa Harry sint. Han og Hermine støttet Ronny videre over gressbakken mot skogkanten.

«Nesten framme, Ronny,» sa Hermine, da skogvokterhytta kom til syne. «Et øyeblikk nå, så ordner det seg … nesten framme nå …»

De var bare noen meter fra Gygrids hytte da ytterdøra gikk opp, men den som kom strenende ut, var ikke Gygrid. Det var Gyldeprinz Gulmedal, i dag iført gevanter i lilla pastell.

«Fort, bak her!» hveste Harry og nappet Ronny med seg bakom nærmeste busk. Hermine fulgte etter, litt nølende.

«Det er meget enkelt, så lenge du vet hva du gjør!» sa han til Gygrid med høy røst. «Og trenger du hjelp, så vet du hvor du finner meg! Jeg skal gi deg et eksemplar av boka mi – rart du ikke har den alt, forresten. Jeg signerer en i kveld og sender den bort. Vel, adjø da!» Og så forsvant han med raske skritt mot borgen.

Harry ventet til han var ute av syne, før de halte Ronny ut av buskene igjen og bort til døra. De banket hardt på.

Gygrid kom straks ut. Han så nokså hissig ut, men lysnet da han så hvem det var.

«Lurte nok på når dere sku' komme på besøk, ja – kom inn, kom inn – trudde kanskje det var han professor Gulmedal igjen.»

Harry og Hermine støttet Ronny over terskelen og inn i det eneste rommet i hytta. I det ene hjørnet sto en kolossal seng, i det andre knitret det muntert på peisen. Det virket ikke som Gygrid tok snegleproblemet så

tungt, da Harry i all hast fikk forklart det mens han hjalp Ronny ned i en stol.

«Bedre utafor enn inni, Ronny,» sa han muntert og klasket en svært kopperbolle ned foran ham. «Bare få dem opp.»

«Jeg tror ikke det er annet å gjøre enn å vente til det stopper,» sa Hermine bekymret, mens Ronny krøket seg sammen over bollen. «Det der er en ytterst vanskelig forbannelse uansett, men med en brukket tryllestav –»

Gygrid begynte å lage te. Villsvinhunden hans, Hogg, slafset imens over hele Harry.

«Hva var det Gulmedal ville her, Gygrid?» spurte Harry og klødde Hogg bak øret.

«Han sku' gi meg råd om å renske brønnen for nøkker,» knurret Gygrid. Han fjernet en halvribbet hane fra bordet og erstattet den med tepotta. «Som jeg lissom ikke visste dét. Og så dreiv'n og kverna om en brøleånd'n hadde fordrivi. Hvis at det var ett sant ord i alt samma, så skal jeg ete kjelen min.»

Det var høyst ulikt Gygrid å kritisere en Galtvort-lærer, og Harry så forbløffet på ham. Men Hermine sa, i en tone som lå litt høyere enn vanlig: «Nå synes jeg du er litt urettferdig. Rektor Humlesnurr syntes åpenbart han var den beste kandidaten til jobben –»

«Han var den *eneste* kan'daten,» sa Gygrid. Han bød fram et fat med sirupsnugat, mens Ronny fortsatte å brekke seg skvalpende oppi bollen sin. «Apslutt eneste. Byner å bli temlig vanskelig å finne folk til den svartekunst-jobben. Folk er'kke så gira på å ta'n, nemlig. Dem har bynt å tro at'n er forheksa. Det er lenge sia noen har holdt ut lenge med'n. Men si meg,» sa Gygrid og nikket i retning Ronny, «hvem var det enklig'n prøvde å forbanne?»

«Det var noe Malfang kalte Hermine. Det må ha vært noe ordentlig ille, for alle ble rasende.»

«Det *var* ille,» kom det hest fra Ronny. Han dukket fram over bordkanten; ansiktet var svett og blekt. «Malfang kalte henne en grums, Gygrid –»

Og så forsvant han av syne igjen for å kvitte seg med en ny ladning snegler. Gygrid så rasende ut.

«Det er'kke sant!» knurret han til Hermine.

«Jo da,» sa hun. «Men jeg visste ikke hva det betydde. Jeg skjønte jo at det var noe veldig stygt, men …»

«Det er omtrent den verste fornærmelsen han kunne finni på,» gispet Ronny og dukket fram igjen. «Grums er et innmari stygt ord for en som er født gomp – altså, som ikke har magiske foreldre. Det er noen trollmenn – sånne som slekta til Malfang– som tror de er bedre enn alle andre, for det de er det de kaller fullblods.» Det kom et nytt lite rap, og en enkelt snegle falt ned i den åpne hånden. Han kastet den i bollen og fortsatte: «Jeg mener, vi andre veit jo at sånt speller slettes ingen rolle. Se på Nilus Langballe – *han* er fullblods, og han kan jo nesten ikke finne ut hvilken side av kjelen som skal ned.»

«Og den formel'n er'kke finni opp som ikke Hermine kan få til,» sa Gygrid stolt. Hermine fikk en skjærende syklamenfarge i fjeset.

«Det er noe av det ekleste du kan kalle noen,» sa Ronny og tørket svetten av pannen med en skjelvende hånd. «Skittent blod, ikke sant. Underklasseblod. Det er helt sprøtt. De fleste trollmenn i dag er jo halvblods uansett. Om vi ikke hadde gifta oss med gomper, hadde vi dødd ut.»

Han brakk seg og forsvant av syne igjen.

«Vel, det er'kke no å si på at du prøvde å forbanne'n, Ronny,» sa Gygrid. Han måtte heve stemmen for å overdøve klaskene av flere snegler som slo ned i bollen. «Men kanskje det var like greit at staven din slo bakut. Jeg tenker Lucifus Malfang sku' kommi marsjerendes inn på skolen her hvis at du hadde forheksa sønn' hanses. Nå slapp du å havne i trøbbel, hvertfall.»

Harry ville påpeke at han ikke kunne tenke seg stort verre trøbbel enn å ha snegler fossende ut av munnen, men han fikk ikke gjort det; Gygrids nugater hadde limt kjevene sammen.

«Harry,» sa Gygrid plutselig, som om han hadde kommet på noe, «jeg har ei høne å plukke med deg. Jeg har hørt at du har delt ut signerte fotografier. Åffer har'kke jeg fått et?»

Raseriet var en hjelp til å få vrengt kjevene fra hverandre.

«Jeg har aldeles ikke delt ut signerte fotografier,» sa Harry innett. «Hvis Gulmedal fremdeles driver og sier sånt –»

Men så så han at Gygrid satt og lo.

«Det var jo bare spøk,» sa han og klapset Harry vennlig på ryggen, så han slo ansiktet i bordet. «Jeg visste da vel at du ikke hadde det. Jeg sa til Gulmedal at du trengte ikke sånt. Du er mye berømtere enn han uten å bøve å prøve engang.»

«Det vedder jeg på at han likte,» sa Harry, mens han kom seg opp igjen og gned haken.

«Trur'kke det, gitt,» sa Gygrid med et glimt i øyet. «Og så fortalte jeg'n at jeg aldri hadde lest noen av bøkenes hanses, og det var da'n gikk. Litt sirupsnugat, Ronny?» la han til da Ronny stakk hodet opp igjen.

«Nei takk,» sa Ronny med svak stemme. «Best å ikke risikere noe.»

«Kom og se på åkeren min,» sa Gygrid, da Harry og Hermine var ferdige med teen.

På den lille grønnsakåkeren bak Gygrids hytte vokste tolv av de største gresskar Harry i sitt liv hadde sett, samtlige på størrelse med en liten kampestein.

«Fine, hva?» sa Gygrid fornøyd. «Til allehelgenskvelden … dem sku' bli store nok til da.»

«Hva har du gjødslet dem med?» spurte Harry.

Gygrid så seg over skulderen for å være sikker på at de var alene.

«Vel, jeg har jo – æh, altså – hjælpt til litt,» sa han.

Harry la merke til at Gygrids digre, blomstrete paraply sto lent opp mot bakveggen av hytta. Han hadde tidligere hatt grunn til å tro at denne paraplyen var litt mer enn den så ut til – for å si det som det er, hadde han en sterk mistanke om at Gygrid hadde kamuflert den gamle skoletryllestaven sin inni den. Og Gygrid hadde ikke lov til å bruke magi, ettersom han var blitt utvist fra Galtvort i tredje klasse. Harry hadde aldri funnet ut hvorfor. Det var nok å nevne det, så kom det alltid en høylytt kremting fra Gygrid, hvorpå han ble stokk døv inntil samtaleemnet var skiftet.

«En Blåsoppformel, kan jeg tenke meg?» sa Hermine, halvveis mellom misbilligelse og morskap. «Vel, du har iallfall gjort en god jobb.»

«Det var det lillesøstera di sa også,» sa Gygrid og nikket til Ronny. «Traff'a i går, først.» Han skottet skrått bort på Harry, og det rykket litt i skjegget. «Sa at'a bare så seg litt om, men jeg lurer nå på om'a ikke håpa på at'a sku' treffe *noen* inne hos meg.» Han blunket til Harry. «Spør du meg, så sku' jeg'kke tru at *hu* ville hatt no imot et signert –»

«Å, hold snavla,» sa Harry. Det kom et snøft av latter fra Ronny, og området rundt fikk en dusj av snegler.

«Pass opp!» brølte Gygrid og halte Ronny vekk fra de dyrebare gresskarene.

Det var nesten blitt lunsjtid, og Harry hadde ikke smakt annet enn en bit sirupsnugat siden han våknet, så han ville gjerne tilbake til skolen og spise. De sa adjø til Gygrid og gikk oppover til borgen igjen. Nå og da hikket Ronny, men det kom ikke opp mer enn to små snegler.

De hadde ikke før satt foten i den kjølige inngangshallen før de hørte en skarp stemme: «Så der er dere, Potter og Wiltersen.» Professor McSnurp kom mot dem med strengt oppsyn. «Dere har en arrest å sone i kveld.»

«Hva skal vi gjøre, professor?» sa Ronny og holdt nervøst tilbake et rap.

«*Du* skal pusse sølv i troférommet med herr Nask,» sa professor McSnurp. «Og ingen magibruk, Wiltersen – naturlig slit.»

Ronny svelget. Argus Nask, vaktmesteren, var hatet av samtlige elever på skolen.

«Og du, Potter, skal hjelpe professor Gulmedal å svare på fanbrevene sine,» sa professor McSnurp.

«Å nei – kan ikke jeg også få være med på troférommet?» sa Harry desperat.

«Langt ifra,» sa professor McSnurp og hevet øyebrynene. «Professor Gulmedal ba spesielt om deg. Klokka åtte presis, begge to.»

Harry og Ronny lusket inn i Storsalen i dypeste mismot. Bak dem kom Hermine, iført sitt beste *husk-dere-brøt-jo-skoleregle-mentet*-uttrykk. Harry var ikke så sulten på kjøttpaien sin som han hadde trodd. Både han og Ronny syntes hver især hadde fått den verste jobben.

«Nask kommer til å holde meg der hele natta,» sa Ronny tungt. «Og så ingen magi! Det må være over hundre pokaler der inne. Jeg er'kke noe flink til å pusse på gompemåten.»

«Jeg skulle gladelig byttet med deg,» sa Harry dystert. «Jeg har massevis av trening fra Dumlingene. Men svare på Gulmedals fanbrev … det blir jo et mareritt …»

Det virket som om lørdagsettermiddagen bare smeltet bort, og på null niks var klokka blitt fem på åtte, og Harry slepte seg av gårde bortover gangen i andre til Gulmedals kontor. Han bet tennene sammen og banket på.

Døra fløy opp, og der sto Gulmedal og strålte ned mot ham.

«Så her har vi lømmelen vår!» sa han. «Kom inn, Harry, kom inn.»

Rommet glitret av vokslys, som skinte i utallige innrammede fotografier av Gulmedal rundt alle veggene. Han hadde til og med signert noen av dem. På skrivebordet lå en svær stabel til.

«Du kan få skrive adressene på konvoluttene,» sa Gulmedal, som om dette var et kjempetilbud. «Den første skal til Agna Fjolles, velsigne henne – en av mine aller største fans.»

Minuttene sneglet seg forbi. Harry lot bare Gulmedals stemme skylle over seg og svarte innimellom: «Mmm» og «Mjo» og «Mja.» Nå og da oppfattet han en setning, for eksempel «Berømmelsen er en utro venn, Harry,» og «Berømmelse er som berømmelse gjør, husk det.»

Lysene brant lavere og lavere, og det flakkende skjæret danset over alle de blunkende Gulmedal-fjesene som stirret ned på ham. Med verkende hånd skrev Harry Veronika Flatlands adresse på det som sikkert måtte være den tusende konvolutten. Snart måtte de da være ferdige, tenkte Harry fortvilet. Vær så snill å la det være ferdig snart –

Da hørte han noe – noe helt annet enn hvislingen fra de nesten nedbrente lysene og Gulmedals babling om fansene sine.

Det var en stemme, en stemme som fikk margen til å isne, en stemme fylt av en gift så iskald at det tok pusten fra ham.

«*Kom … kom til meg … la meg flerre deg … la meg spjære deg … la meg drepe deg …*»

Harry skvatt himmelhøyt, og en svær, lilla blekkflekk spredde seg ut over Veronika Flatlands adresse.

«*Hva?*» sa han høyt.

«Jo visst!» sa Gulmedal. «Seks samfulle måneder øverst på bestselgerlista! Brøt alle rekorder!»

«Nei,» sa Harry opphisset. «Den stemmen!»

«Hva?» sa Gulmedal og så spørrende på ham. «Hvilken stemme?»

«Den – den stemmen som sa – hørte De den ikke?»

Gulmedal glodde forbløffet på Harry.

«Hva er det du snakker om, Harry? Holder du på å sovne? Men du verden – er klokka blitt så mange? Vi har vært her i nesten fire timer! Det skulle jeg aldri ha trodd – skal si tida har flydd, hva?»

Harry svarte ikke. Han anspente ørene til det ytterste for å høre stemmen igjen, men nå var det ikke en lyd, bortsett fra Gulmedal, som sa at han ikke måtte vente slik særbehandling hver gang han fikk arrest. Dypt fortumlet fikk Harry endelig gå.

Det var blitt så sent at Griffingstua nesten var tom. Harry gikk rett opp på sovesalen. Ronny var ikke tilbake ennå. Harry tok på seg pysjamasen, la seg i senga og ventet. En halvtime senere kom Ronny. Han gned høyre arm og spredde en sterk duft av pussemiddel over det mørke rommet.

«Jeg har krampe i hver muskel,» stønnet han da han sank ned på senga. «Fjorten ganger tvang'n meg til å blanke den rumpeldunkpokalen før'n var fornøyd. Og på toppen fikk jeg et snegleanfall over en Spesialpris for særlige tjenester for skolen. Tok meg en evighet å få bort alt slimet. Åssen gikk det hos Gulmedal?»

Og Harry fortalte Ronny – lavt, for ikke å vekke Nilus, Tommy og Jokum – nøyaktig hva han hadde hørt.

«Og Gulmedal sa at'n ikke hørte det?» sa Ronny. I månelyset så Harry at han rynket pannen. «Tror du'n løy? Men jeg skjønner ikke – selv en usynlig måtte jo ha åpna døra først.»

«Jeg vet det,» sa Harry. Han la seg tilbake i himmelsenga og stirret opp i himlingen. «Jeg skjønner det ikke, jeg heller.»

KAPITTEL ÅTTE

DØDSENSDAGSSELSKAPET

Oktober kom med fuktig kulde, både inni borgen og utenfor. Madam Pomfrit, sykesøsteren, fikk det travelt med å kurere forkjølelser blant lærere og elever. Hun hadde en mikstur, Kvikkopperpepper, som virket øyeblikkelig, men fikk det til å ryke av ørene på den som drakk den i timevis etterpå. Perry Wiltersen tvang en porsjon i Gulla, som hadde hanglet litt, og dampen som freste ut under det ildrøde håret, fikk det til å se ut som om hele hodet sto i brann.

Regndråper på størrelse med pistolkuler drønnet mot borgvinduene i dager i trekk. Det ble flom i sjøen, blomsterbedene ble forvandlet til sølebekker, og Gygrids gresskar svulmet til de ble store som redskapsskur. Men Oliver Qvists begeistring for regelmessige treningsøkter var ustoppelig, og det var grunnen til at Harry, sent en stormfull lørdags ettermiddag noen dager før allehelgensaften, kom tilbake til Griffingtårnet våt til skinnet og dryppende av søle.

Selv bortsett fra regn og blåst hadde det ikke vært noen vellykket trening. Fred og Frank hadde spionert på Smygard-laget og med egne øyne sett hastigheten på disse nye Nimbus 2001'ene. De rapporterte at de ikke hadde sett annet av smygardingene enn sju grønne flekker som skjøt gjennom lufta som jetfly.

Mens Harry klasket bortover den folketomme gangen, møtte han en som så like tankefull ut som ham selv. Nesten hodeløse Nikk, husspøkelset i Griffingtårnet, sto og stirret dystert ut av et vindu og mumlet framfor seg: «… fyller ikke kravene … bare en centimeter, om det er så mye …»

«Hei, Nikk,» sa Harry.

Nesten hodeløse Nikk skvatt høyt. «Hallo, hallo,» sa han og snudde seg. Over det lange, krøllete håret hadde han en staselig hatt med fjærbusk, og ellers en vams med pipekrage som skjulte halsen, og ikke minst at den var hogd nesten tvers av. Han så ut som tynn tåke, og Harry kunne se den mørke himmelen og styrtregnet utenfor rett gjennom ham.

«Du ser bekymret ut, unge Potter,» sa Nikk. Mens han snakket, brettet han sammen et gjennomsiktig brev og stakk det innenfor vamsen.

«Du òg,» sa Harry.

«Ah,» Nikk viftet med en elegant hånd, «ingenting verdt å nevne … hvis jeg virkelig hadde ønsket å bli medlem, så kanskje … Tenkte jeg kunne jo alltids søke, men nei, det viser seg at jeg ikke 'fyller kravene'.»

Tross den lette tonen var ansiktsuttrykket bittert.

«Men oppriktig talt,» eksploderte han plutselig og trakk fram brevet igjen, «å få førtifem hogg i halsen med en sløv øks – man skulle faktisk trodd at det kvalifiserte til medlemskap i Hodeløst Jaktselskap, eller hva?»

«Å – ja visst,» sa Harry, som skjønte at enighet var på sin plass.

«Jeg mener, ingen ønsker mer enn jeg at alt hadde gått skikkelig for seg, at jeg var blitt halshogd fort og greit og ferdig med dét – jeg mener, det ville jo spart meg en masse spott og smerter. Men altså …» Og Nesten hodeløse Nikk ristet rasende med brevet til det åpnet seg, og leste høyt:

«*Vi kan utelukkende godta Venstere hvis hode har skilt lag med kroppen for godt. De forstår sikkert at det ellers ville være umulig for medlemmene å delta i fellesaktiviteter som ridende hodesjonglering og hodepolo. Det er derfor med den største beklagelse jeg må meddele at De ikke fyller våre opptakskrav. Med de beste ønsker, Deres ærbødige sir Parsifal Halleskum-Hestenfies.*»

Skummende stakk Nesten hodeløse Nikk brevet bort igjen.

«Én centimeter hud og sener er alt som holder hodet mitt på plass, Harry! De fleste ville sagt at det er å være ganske grundig hodeløs, men nei da, det er ikke nok for sir Perfekt-Halshogd-Hestefjes.»

Nikk trakk pusten dypt flere ganger i trekk. Så sa han, mye roligere: «Og hva er det som plager deg, da? Er det noe jeg kan gjøre?»

«Nei,» sa Harry. «Ikke hvis du ikke vet hvor vi kan få tak i sju gratis Nimbus 2001 til kampen mot Smy –»

Resten av setningen druknet i en skjærende mjauing fra ankelhøyde. Han så ned og stirret inn i to lampeliknende, gule øyne. Det var Fru Hansen, den skjelettmagre grå katten som vaktmesteren, Argus Nask, brukte som en slags stedfortreder i sin endeløse kamp mot elevene.

«Best du kommer deg av gårde, Harry,» sa Nikk fort. «Nask er i dårlig humør i dag. Han har influensa, og dessuten kom noen tredjeklassinger til å smøre froskehjerner over hele taket i fangehull fem; han har vasket i hele formiddag, så hvis han ser at du står her og drypper søle …»

«Takk,» sa Harry og rygget fort unna Fru Hansens anklagende blikk. Men ikke fort nok. Det var øyensynlig en mystisk slags tankeoverføring mellom Argus Nask og den ekle katten hans, og den måtte ha trukket ham til åstedet nå, for plutselig kom han brasende ut gjennom et forheng til høyre, med hvesende pust og på vill utkikk etter forbryteren. Om hodet hadde han et tykt skotskrutet skjerf, og nesa var mer fiolett enn vanlig.

«Skitt!» ropte han, så kjakene dasket og øynene bulte nifst ut av hodet, og pekte på søledammen som hadde samlet seg under Harrys rumpeldunkkutte. «Dritt og møkk! Men nå har jeg fått nok! Bli med meg, Potter!»

Så Harry vinket dystert adjø til Nesten hodeløse Nikk og fulgte etter Nask ned igjen, så det ble dobbelt så mange møkkete fotspor på golvet.

Harry hadde aldri vært på Nasks kontor før – det var et sted de fleste elever helst unngikk. Rommet var mørkt og uten vinduer, bare opplyst av en enslig oljelampe som dinglet under det lave taket. Hele rommet var gjennomtrengt av en lukt av stekt fisk. Veggene var nesten skjult bak arkivskap i tre, og det var tydelig på merkelappene at de inneholdt detaljer om hver eneste elev Nask noensinne hadde straffet. Fred og Frank Wiltersen hadde en skuff helt alene. På veggen bak skrivebordet hang en høyglanspolert samling lenker og håndjern. Det var alment kjent at Nask støtt maste på Humlesnurr om å få henge elever etter anklene fra taket.

Han grep en fjærpenn fra blekkhuset på skrivebordet og begynte å rote rundt etter pergament.

«Lort,» mumlet han sint, «svære, sprakende drage-busemenner … froskehjerner … rottetarmer … fått mer enn nok … statuere et *eksempel* … hvor har jeg nå skjemaet … jaha …»

Han fant en stor pergamentrull i skrivebordsskuffen, rullet den ut foran seg og dyppet den lange, svarte fjærpennen i blekkhuset.

«*Navn* … Harry Potter … *Forbrytelse* …»

«Det var bare litt søle!» sa Harry.

«Det var bare litt søle for deg, men for meg er det en times skrubbing ekstra!» skrek Nask. En ufyselig dråpe hang og skalv fra tippen av klumpnesa. «*Forbrytelse* … tilskitning av borgen … *Anbefalt straff* …»

Nask tørket borti den rennende nesa og plirte ondskapsfullt mot Harry, som holdt pusten og ventet på at dommen skulle falle.

Men idet Nask senket pennen, lød et durabelig BRAK! fra kontortaket som fikk oljelampen til å klapre.

«GNAV!» brølte Nask og slengte pennen fra seg i illsinne. «Denne gangen skal jeg ta deg – nå tar jeg deg!»

Og uten så mye som et blikk på Harry, fór han på plattføttene ut av kontoret, med Fru Hansen som en pil etter.

Gnav var skolens poltergeist, en glisende, flyende plageånd som bare levde for å skape kaos og ulykke. Harry hadde ikke mye til overs for Gnav, men kunne ikke unngå å være takknemlig akkurat nå. Hva det enn var han hadde gjort denne gangen (og det lød som om han hadde knust noe digert), ville det forhåpentlig få Nask til å glemme Harry.

Men det var vel best å vente til Nask kom tilbake, tenkte Harry og sank ned i en møllspist stol ved skrivebordet. På bordet lå det bare én eneste ting, i tillegg til det halvutfylte skjemaet: en stor, glatt, purpurfarget konvolutt med sølvbokstaver på. Med et raskt blikk mot døra, for å være sikker på at Nask ikke var på tilbakevei alt, plukket Harry opp konvolutten og leste:

STRAXHEX

Korrespondansekurs i magi
for nybegynnere

Nå ble Harry interessert. Han åpnet konvolutten og trakk ut pergamentbunken inni. På forsida sto det, fortsatt i sølvskrift:

> Føler du deg utenfor i vår moderne magiske verden? Finner du på unnskyldninger for å slippe å utføre den enkleste trolldom? Blir du ertet for din klossethet med tryllestaven?
>
> Det fins et svar!
>
> Straxhex er et helnytt, fullgarantert, resultatorientert lettlærkurs. Hundrevis av hekser og trollmenn kan takke Straxhex-metoden for sin framgang!
>
> Madam Z. Nesle fra Topperlokk skriver:
>
> «Jeg hadde ikke husk til trylleformularer og familien lo av mine eliksirer! Nå, etter et Straxhex-kurs, er jeg midtpunkt i enhver forsamling og vennene trygler om oppskriften på min funkle mikstur!»
>
> Seidmann D. J. Puff fra Didling sier:
>
> «Min kone hånlo alltid av mine ynkelige forbannelser men etter bare en måned med det fantastiske Straxhex-kurset greide jeg å forvandle henne til en yak! Tusen takk, Straxhex!»

Fascinert bladde Harry gjennom resten av innholdet i konvolutten. Hvorfor i all verden var Nask interessert i et Straxhex-kurs? Betydde det at han ikke var en ordentlig trollmann? Harry hadde akkurat begynt på *Første leksjon: Hvordan holde tryllestaven (Noen nyttige vink)* da subbende skritt utenfor røpet at Nask var på vei. Han stappet fort pergamentet i konvolutten igjen og fikk slengt den tilbake på skrivebordet akkurat idet døra gikk opp.

Uttrykket til Nask var triumferende.

«Det forsvinningsskapet var fryktelig verdifullt!» sa han fornøyd til Fru Hansen. «Denne gangen ryker Gnav ut, vensen min.»

Blikket hans falt på Harry, og derfra hoppet det fort til Strax-hex-konvolutten. Det gikk opp for Harry, for sent, at den nå lå en halvmeter fra der Nask hadde forlatt den.

Nasks blekfete ansikt ble mursteinsrødt. Harry stålsatte seg mot en flombølge av raseri. Men Nask humpet bare bort til skrivebordet, snappet konvolutten og slengte den ned i en skuff.

«Har du – prøvde du – leste du –?» stammet han.

«Nei,» løy Harry fort.

Nask vred de knortete hendene.

«Hvis jeg trodde du hadde lest min private – ikke at det er min … for en venn … det kan forresten … men altså …»

Harry stirret forskrekket på ham. Nask hadde aldri sett galere ut. Øynene sto ut, det rykket i et av posekinnene – og det skotskrutede skjerfet hjalp jo ikke, akkurat.

«Vel, vel … gå … og ikke si et ord – ikke at … men hvis du ikke leste … gå nå, jeg må skrive rapporten om Gnav … gå …»

Harry skyndte seg ut av kontoret, fortumlet av sitt hell, bortover gangen og oppover etasjene igjen. Å slippe bort fra Nasks kontor uten straff måtte være noe i retning av skolerekord.

«Harry! Harry! Virket det?»

Nesten hodeløse Nikk kom glidende ut fra et klasserom. Bak ham kunne Harry se restene av et digert skap i svart og gull, som øyensynlig var blitt sluppet ned fra stor høyde.

«Jeg fikk overtalt Gnav til å slippe det rett over Nasks kontor,» sa Nikk ivrig. «Tenkte kanskje det kunne få ham på andre tanker –»

«Å, var det deg?» sa Harry takknemlig. «Ja, det virket – jeg fikk ikke arrest engang. Tusen takk, Nikk!»

De gikk bortover gangen sammen, og Harry la merke til at Nikk fremdeles knuget avslagsbrevet fra sir Parsifal i hånden.

«Jeg skulle ønske det var noe jeg kunne gjøre med det derre Hodeløse Jaktselskapet,» sa han.

Nesten hodeløse Nikk bråstoppet, så Harry gikk rett igjennom ham. Han skulle ønske han ikke hadde gjort det; det kjentes som å gå gjennom en iskald dusj.

«Men det *er* faktisk noe du kunne gjøre,» sa Nikk opphisset. «Harry – ville det være å be om for mye … men nei, du vil sikkert ikke …»

«Hva da?» spurte Harry.

«Vel, du skjønner, kommende allehelgensaften er min fem hundrede dødsensdag,» sa Nesten hodeløse Nikk. Han ranket seg og så uhyre verdig ut.

«Å,» sa Harry. Han visste ikke om han burde se begeistret eller beklagende ut. «Ja vel, ja.»

«Jeg skal holde et selskap nede i et av de rommeligere fangehullene. Det kommer venner fra hele landet. Det ville være en stor ære for meg om du ville komme. Herr Wiltersen og frøken Grang er selvsagt også hjertelig velkomne – men dere vil vel heller gå på skolefesten, sikkert?» Han stirret bekymret på Harry.

«Nei da,» sa Harry fort. «Jeg kommer gjerne –»

«Kjære unge venn! Tenk å ha Harry Potter i mitt dødsensdagselskap! Og –» han nølte, med et spent uttrykk, «du tror vel ikke *tilfeldigvis* du kunne nevne for sir Parsifal hvor *skrekkelig* nifs og skummel du finner meg?»

«Jo – jo visst,» sa Harry.

Nesten hodeløse Nikk skinte som en sol.

*

«Et dødsensdagsselskap?» sa Hermine interessert, da Harry endelig hadde fått skiftet og satt sammen med henne og Ronny i Griffingstua. «Jeg vedder på at det ikke er mange levende som kan si de har vært i noe sånt – det blir kjempespennende!»

«Hvorfor sku' noen ha lyst til å feire den dagen de døde?» sa Ronny, som ikke var mer enn halvveis gjennom eliksirleksene og nokså sur. «Låter bånntrist, spør du meg.»

Regnet pisket fremdeles mot rutene, som var blekksvarte, men inne var alt lyst og trivelig. Lyset fra peisen glødet i utallige nedsittede lenestoler, hvor folk satt og leste, pratet, gjorde lekser eller – i tilfellet Fred og Frank Wiltersen – prøvde å finne ut hva som skjer hvis du mater en salamander med litt Filibuster-fyrverkeri. Fred hadde «reddet» den lysende oransje ildfisla fra en time i Stell av magiske skapninger, og nå lå den og dampet svakt på et bord, omgitt av nysgjerrige ansikter.

Harry skulle akkurat til å fortelle Ronny og Hermine om Nask og Straxhex-kurset da salamanderen plutselig gikk til værs, sendte ut en skur av smell og sprakende gnister og hvirvlet vilt rundt i rommet. Synet av Perry som brølte seg hes og skjelte ut Fred og Frank, den spektakulære fossen av rødgylne stjerner som sto ut av munnen på salamanderen, og deretter dens flukt inn i peisilden med påfølgende eksplosjoner – det var nok til at Harry glemte både Nask og Straxhex-konvolutten.

*

Da allehelgensaftenen opprant, angret Harry sitt forhastede løfte om å gå i dødsensdagsselskapet. Resten av skolen gikk rundt og gledet seg til Allehelgensfesten. Storsalen var pyntet med de vanlige levende flaggermusene, Gygrids kolossale gresskar var uthult og tilskåret til lykter som var store nok til at tre mann kunne sitte godt i dem, og det gikk rykter om at Humlesnurr som underholdning hadde leid inn en trupp med dansende skjeletter.

«Et løfte er et løfte,» sa Hermine belærende til Harry. «Du *sa* du skulle gå i dødsensdagsselskapet.»

Så da klokka ble sju, gikk Harry, Ronny og Hermine rett forbi dørene til den tettpakkede Storsalen, hvor gulltallerkener og kandelabre glitret innbydende, og satte i stedet kursen mot fangekjelleren.

Gangen fram til Nesten hodeløse Nikks selskap var også kranset med vokslys, men her var effekten ikke fullt så munter: Disse var høye, tynne og kullsvarte, og alle flammene var lysende blå og kastet et svakt, spøkelsesaktig skjær selv over deres egne levende fjes. Temperaturen sank for hvert skritt de tok. Harry skalv og trakk kutten tettere om seg, og i det samme hørte han noe som lød som tusen negler som skrapte mot en gigantisk tavle.

«Skal det lissom være *musikk*?» hvisket Ronny. De kom rundt et hjørne, og der sto Nesten hodeløse Nikk i en døråpning pyntet med svarte fløyelsforheng.

«Kjære venner,» sa han med klagende røst. «Velkommen, velkommen … så hyggelig at dere kunne komme …»

Han strøk av seg fjærhatten og bukket dem inn.

Det var et utrolig syn. Fangehullet var fullt av hundrevis av hvitskimrende, gjennomsiktige mennesker. De fleste svevde rundt i en vals på et fullpakket dansegolv, til den grufulle, skjelvende lyden av tretti sagblad i hendene på et orkester på en svartdrapert platting. En lysekrone i taket strålte midnattsblått fra enda tusen svarte vokslys. Pusten sto som en tåke foran dem – det var som å komme inn i en fryser.

«Skal vi se oss om?» foreslo Harry, så de i hvert fall skulle holde varmen i føttene.

«Forsiktig, så vi ikke går inn i noen,» sa Ronny nervøst, og så begynte de på en rundtur rundt dansegolvet. De kom forbi en klynge dystre nonner, en mann iført filler og lenker, samt den trinne munken, det trivelige Håsblås-spøkelset, som sto og snakket med en ridder som hadde en pil i pannen. Det overrasket ikke Harry å se at de andre spøkelsene gikk i en vid bue rundt Blodbaronen, et magert, stirrende Smygard-spøkelse oversmurt med flekker av sølvaktig blod.

«Å nei,» sa Hermine og bråstanset. «Snu, fort; der er Stønne-Stina, og jeg vil ikke snakke med henne –»

«Hvem er det?» sa Harry mens de rygget fort unna.

«Hun spøker på jentedoen i andre,» sa Hermine.

«Spøker hun på en do?»

«Ja. Den har vært i ustand i hele år, for rett som det er får hun en ri og oversvømmer den. Jeg går nå aldri dit hvis jeg kan unngå det, dere aner ikke så skrekkelig det er å gå på do når hun jamrer i øret på deg –»

«Hei, se, mat!» sa Ronny.

På den andre sida av fangehullet sto et langbord, også det dekket med svart fløyel. De skyndte seg ivrig bort, men bråstanset i avsky. Stanken var forferdelig. På flotte sølvfat lå store, råtne fisker; på andre fat var det stablet hauger av svartbrente kaker; det var smalahover som yrte av makk, en svær ost under et teppe av grønn mugg, og på æresplassen, en kolossal, grå kake formet som en gravstein, med tjæresvart glasur som dannet ordene:

Sir Nicholas de Mimsy-Toppington

d. 31. oktober 1492

Harry så forbløffet at et tykkfallent spøkelse nærmet seg bordet, bøyde seg ned og gikk rett igjennom det. Den gapende munnen gled gjennom en av de stinkende laksene.

«Kan De smake den hvis De går gjennom den?» spurte Harry.

«Nesten,» sa spøkelset sørgmodig og svevde bort.

«Jeg vedder på at de lar maten råtne for at den skal få sterkere smak,» sa Hermine skråsikkert. Hun holdt seg for nesa og bøyde seg over et smalahove i oppløsning.

«Kan vi gå videre, jeg føler meg kvalm,» sa Ronny.

Men de hadde ikke mer enn så vidt snudd seg bort før en liten mann plutselig kom susende fram under bordet og stanset i lufta rett foran dem.

«Hei, Gnav,» sa Harry vaktsomt.

I motsetning til spøkelsene rundt, var poltergeisten Gnav langt fra blek og gjennomsiktig. Han hadde på seg en papirhatt i skjærende oransje, en snurrende tversoversløyfe og et bredt glis over det brede, ondskapsfulle fjeset.

«Litt munngodt?» sa han søtt og holdt fram en skål med mugne peanøtter.

«Nei takk,» sa Hermine.

«Hørte dere snakka om stakkars Stina,» sa Gnav, og øynene danset. «*Riktig* så grove var dere mot stakkars Stina.» Han trakk pusten dypt og bæljet: «HEI! STINA!»

«Å nei, Gnav, ikke fortell henne hva jeg sa, hun blir bare så lei seg,» hvisket Hermine fortvilet. «Jeg mente det ikke, jeg har ikke noe imot henne – å, hei, Stina.»

Et firskårent jentespøkelse var kommet duvende bort til dem. Hun hadde det sureste fjes Harry hadde sett, halvt skjult bakom langt, fett hår og tykke, blanke briller.

«Hva er det?» sa hun mutt.

«Hvordan har du det, Stina?» sa Hermine i en påtatt hjertelig tone. «Så hyggelig å se deg utenfor doen.»

Stina snufset.

«Frøken Grang snakka akkurat om deg –» sa Gnav innfult i øret på Stina.

«Jeg sa bare – bare – at du er så fin i kveld,» sa Hermine og glodde olmt på Gnav.

Stina stirret mistenksomt på henne.

«Du bare gjør narr av meg,» sa hun, og sølvskimrende tårer vellet fram i de små, gjennomsiktige øynene.

«Nei – helt alvorlig – ikke sant jeg sa at Stina så godt ut?» sa Hermine og dyttet til Ronny og Harry så det gjorde vondt.

«Å ja da …»

«Visst gjorde hun det.»

«Ikke ljug for meg,» hikstet Stina, og nå fosset tårene nedover ansiktet. Gnav klukklo fornøyd bak skulderen på henne. «Tror dere ikke jeg vet hva folk kaller meg bak min rygg? Feite Stina! Stygge Stina! Triste, sutrende Stønne-Stina!»

«Du glemte 'kvisete',» hvislet Gnav i øret på henne.

Stønne-Stina brast i håpløse hulk og rømte fra fangehullet. Gnav suste etter og pepret henne med mugne peanøtter, mens han skrek: «*Kvisete! Kvisete!*»

«Uff da,» sa Hermine sørgmodig.

Nå kom Nesten hodeløse Nikk seilende mot dem gjennom mengden.

«Har dere det hyggelig?»

«Å ja,» løy de.

«Slett ikke dårlig oppmøte,» sa Nikk stolt. «Den jamrende enke kom hele veien fra Kent … Men tida er nesten inne for talen min – jeg får gå og si fra til orkesteret …»

Men i samme øyeblikk sluttet orkesteret brått å spille. De og alle andre i fangehullet tidde og så seg oppspilt om. Alle hadde hørt lyden av jakthornet.

«Ja visst ja; her kommer det,» sa Nesten hodeløse Nikk bittert.

Inn gjennom kjellerveggen braste et dusin spøkelseshester, hver med en hodeløs rytter på ryggen. Forsamlingen klappet som gale. Harry begynte å klappe, han òg, men stoppet brått da han så ansiktet til Nikk.

Hestene galopperte inn til midt på dansegolvet og stanset der, steilet og stampet. Et storbygd spøkelse i teten, med det skjeggete hodet under armen, blåste i hornet, hoppet av hesten, løftet hodet høyt i været så han kunne se over mengden (alle lo) og marsjerte bort til Nesten hodeløse Nikk mens han klemte hodet på plass på halsen.

«Nikk!» brølte han. «Står til? Og hodet henger fremdeles, hva, hva?»

Han klukklo jovialt og klasket Nesten hodeløse Nikk på skulderen.

«Velkommen, Parsifal,» sa Nikk stivt.

Sir Parsifal fikk øye på Harry, Ronny og Hermine. «Jøsses – tre livlige!» utbrøt han og lot som han skvatt himmelhøyt av forskrekkelse. Hodet falt av igjen, og gjestene hylte av latter.

«Meget morsomt,» sa Nesten hodeløse Nikk dystert.

«Ikke bry dere om Nikk!» ropte sir Parsifals hode fra golvet. «Han er bare sur for at han ikke får være med i Hodeløsjakten! Men alvorlig talt – bare se på fyren –»

Nikk sendte Harry et betydningsfullt blikk, og Harry skyndte seg å si: «Æh – jeg synes Nikk er fryktelig – æh, skummel og – æh …»

«Ha!» brølte sir Parsifals hode. «Vedder på at han har bedt deg si det!»

«Om jeg kunne be om litt oppmerksomhet – tida er inne for talen min!» sa Nesten hodeløse Nikk med høy røst, mens han gikk fort mot podiet, opp på det og sto der i isblått spotlys.

«Mine dypt savnede damer og herrer, det er meg en stor sorg …»

Men mer enn det hørte ingen, for sir Parsifal og resten av Hodeløsjakten la i vei med en omgang hodehockey, og alle gjestene snudde seg for å følge med. Nesten hodeløse Nikk prøvde forgjeves å få oppmerksomheten igjen, men da sir Parsifals hode kom seilende forbi ham, og mengden brølte begeistret, måtte han gi opp.

Harry var etter hvert blitt svært frossen, for ikke å snakke om sulten.

«Jeg orker ikke stort mer av dette,» mumlet Ronny mellom klaprende tenner, mens orkesteret sagde seg i aksjon igjen, og spøkelsene vendte tilbake til dansegolvet.

«Nei, vi går,» sa Harry.

De rygget mot døra, nikket og smilte til alle som så på dem, og et øyeblikk etter var de på rask vei bortover gangen med de svarte vokslysene.

«Det er’kke sikkert de er helt ferdige med desserten ennå,» sa Ronny forhåpningsfullt, i teten for spurten mot trappen opp til inngangshallen.

Det var da Harry hørte det.

«*… flerre … spjære … drepe …*»

Det var den samme stemmen, den samme kalde, morderiske stemmen han hadde hørt på Gulmedals kontor.

Han snublet og bråstoppet og måtte støtte seg til steinveggen, lyttet av all makt og speidet vilt mot begge ender av den tusmørke gangen.

«Harry, hva –?»

«Det er den stemmen igjen – vær stille litt –»

«*… sååå sulten … sååå lenge …*»

«Hør!» sa Harry inntrengende. Ronny og Hermine sto helt stille og stirret på ham.

«*… drepe … tid for å drepe …*»

Stemmen ble svakere. Harry var sikker på at den flyttet seg … flyttet seg oppover. En blanding av skrekk og opphisselse grep ham mens han stirret opp i det mørke taket: Hvordan kunne den flytte seg oppover? Var den også et spøkelse, som steintak ikke betydde noe for?

«Herover!» ropte han og begynte å løpe, opp trappen, ut i inngangshallen. Men her hjalp det ikke å lytte, for babbelet fra Allehelgensfesten i Storsalen ga gjenlyd helt hit ut. Harry løp så fort han kunne opp marmortrappen til andre etasje, med Ronny og Hermine klaprende hakk i hæl.

«Harry, hva er det vi –»

«Ssssjjj!»

Harry anstrengte seg for å lytte. Og fjernt, fra etasjen ovenfor, og stadig svakere, hørte han stemmen: «*… jeg lukter blod … JEG LUKTER BLOD!*»

Magen vrengte seg. «Den vil drepe noen!» ropte han. Han enset ikke de forvirrede fjesene til Ronny og Hermine, men sprang opp den neste trappen tre trinn om gangen, mens han prøvde å skjelne andre lyder enn sine egne hamrende fottrinn.

Harry raste gjennom hele tredje etasje, med Ronny og Hermine andpustent etter, og stanset ikke før de rundet hjørnet til den siste, folketomme gangen.

«Harry, *hva* i all verden –?» sa Ronny og tørket svetten av pannen. «Jeg hørte ingenting …»

Men plutselig kom et hikst fra Hermine, og hun pekte bortover gangen. «*Se!*»

Det var noe som skinte på veggen foran dem. De gikk langsomt nærmere og myste mot halvmørket. På veggen mellom to vinduer var det klasket ned fothøye bokstaver, som skimret i det flakkende lyset fra de flammende faklene.

MYSTERIEKAMMERET ER ÅPNET.
LA ARVINGENS FIENDER VOKTE SEG.

«Hva er det der – det som henger nerafor?» sa Ronny med en liten dirring i røsten.

Da de listet seg nærmere, skled Harry og holdt på å falle. Det var en stor vanndam på golvet, men Ronny og Hermine fikk tak i ham. Skritt for skritt gikk de mot budskapet, med blikket festet på den mørke skyggen under det. Det gikk opp for dem samtidig hva det var, og alle tre bykset baklengs med et plask.

Fru Hansen, vaktmesterens katt, hang etter halen fra fakkelfestet. Den var stiv som en fjøl, og øynene var vidåpne og stirrende.

Det gikk noen sekunder uten at de rørte seg. Så sa Ronny: «Vi må komme oss vekk herifra.»

«Burde vi ikke prøve å hjelpe –» begynte Harry nølende.

«Stol på meg,» sa Ronny. «Vi vil’kke bli finni her.»

Men det var for sent. En romling som en fjern torden røpet at festen akkurat var slutt. Fra begge ender av gangen de sto i, kom lyden av hundrevis av føtter på vei opp trappene, høy, munter prat fra mennesker som var gode og mette, og i neste øyeblikk kom elever veltende fra begge sider.

Praten, travelheten, all støy døde plutselig bort, idet de foran fikk øye på katten som hang der. Harry, Ronny og Hermine sto alene midt i gangen, mens stillheten la seg over mengden av elever som presset seg fram for å se det avskyelige synet.

Så var det noen som ropte gjennom stillheten.

«La arvingens fiender vokte seg! Dere blir de neste, grumser!»

Det var Draco Malfang. Han hadde ormet seg fram og sto forrest i mengden. De kalde øynene levde, og det ellers så bleke ansiktet var hett, mens han smilte ved synet av den hengende, urørlige katten.

KAPITTEL NI

SKRIFTEN PÅ VEGGEN

«Hva er det som foregår her? Hva er det?»

Det var sikkert Malfangs rop som hadde tilkalt Argus Nask; iallfall var det ham som albuet seg vei gjennom mengden nå. Så fikk han øye på Fru Hansen. Han vaklet forferdet og slo hendene for ansiktet.

«Katta mi! Katta mi! Hva er det de har gjort med Fru Hansen?» hylte han.

De bulende øynene møtte Harrys.

«*Du!*» vrælte han. «*Du!* Det er du som har myrda katta mi! Du har drept henne! Jeg skal drepe deg! Jeg skal –»

«*Argus!*»

Det var Humlesnurr som kom, fulgt av en del andre lærere. På et øyeblikk hadde han feid forbi Harry, Ronny og Hermine og hektet Fru Hansen ned fra fakkelfestet.

«Bli med meg, Argus,» sa han. «Dere også, unge Potter, Wiltersen, frøken Grang.»

Gulmedal stakk seg ivrig fram.

«Mitt kontor er det nærmeste, rektor – like ved – De kan godt –»

«Takk, Gyldeprinz,» sa Humlesnurr.

Den tause mengden åpnet seg og lot dem passere. Gulmedal skyndte seg etter Humlesnurr med et oppspilt og oppblåst uttrykk; professorene McSnurp og Slur fulgte etter.

Idet de kom inn på Gulmedals mørke kontor, ble det plutselig masse bevegelse på veggene, og Harry så at adskillige av Gulmedalene på bildene dukket ut av syne med hodet fullt av krøllspenner. Den virkelige Gulmedal tente lysene på skrivebordet og trakk seg deretter litt unna. Humlesnurr la

Fru Hansen på den polerte bordplaten og gikk i gang med å undersøke katten. Harry, Ronny og Hermine vekslet anspente blikk, sank ned i noen stoler utenfor lyskretsen og fulgte med.

Tippen på Humlesnurrs lange, skjeve nese var bare noen centimeter fra pelsen til Fru Hansen. Han gransket henne inngående gjennom halvmånebrillene mens de lange fingrene famlet og følte. Professor McSnurp bøyde seg nesten like tett på med smale øyne. Bak dem sto professor Slur, halvt i skyggen, med et merkverdig uttrykk i ansiktet – det var som om han måtte anstrenge seg for ikke å smile. Og Gulmedal kretset rundt dem alle og kom ustanselig med gode råd.

«Det var utvilsomt en forbannelse som drepte katten – den er sannsynligvis Transformidlingstorturalisert. Jeg har sett det i virksomhet en rekke ganger, forferdelig uflaks at jeg ikke var til stede, jeg vet akkurat hvilken motforbannelse som kunne reddet den –»

Gulmedals kommentarer ble nå og da avbrutt av tørre, pinefulle hikst fra Nask, som satt i en stol ved skrivebordet med ansiktet i hendene og ikke orket å se på Fru Hansen. Det fikk så være at Harry avskydde Nask, men han kunne ikke la være å synes litt synd på ham nå, om ikke på langt nær så synd som han syntes på seg selv. Hvis Humlesnurr trodde på Nask, kom han garantert til å bli utvist.

Humlesnurr mumlet akkurat noen underlige, nesten uhørlige ord og banket forsiktig på Fru Hansen med tryllestaven. Men ingenting skjedde; katten fortsatte å se ut som om den var nyutstoppet.

«… jeg husker det skjedde noe liknende i Ouagadogou en gang,» sa Gulmedal, «en serie slike overfall; dere finner flere detaljer i selvbiografien min. Heldigvis kunne jeg skaffe folk i byen der diverse amuletter som ordnet biffen straks –»

Gulmedal-fotografiene på veggene nikket enig mens han snakket. Et av dem hadde glemt å ta av seg hårnettet.

Omsider rettet Humlesnurr seg opp.

«Hun er ikke død, Argus,» sa han.

Gulmedal tidde brått midt i en oppregning av alle mordene han hadde forhindret.

«Ikke død?» hikstet Nask og skottet på Fru Hansen mellom fingrene. «Men hvorfor er hun – helt stiv og kald?»

«Hun er blitt Forsteinet,» sa Humlesnurr. («Aha! Var det ikke det jeg trodde!» sa Gulmedal.) «Men hvordan, vet jeg ikke …»

«Spør *han!*» skrek Nask og vendte det rødflekkete, tåregrimede ansiktet mot Harry.

«Ingen andreklassing kan ha gjort dette,» sa Humlesnurr bestemt. «Det krever Svart magi av mest avanserte –»

«Det var han som gjorde det, det var han!» spyttet Nask, og posefjeset ble fiolett. «Dere så hva han skreiv på veggen! Han fant – på kontoret mitt – han veit at jeg er en – er en –» Ansiktet fortrakk seg uhyggelig. «Han veit at jeg er en futt!» sa han.

«Jeg har aldri *rørt* Fru Hansen!» sa Harry høyt, da han ble ubehagelig var at alle så på ham, inklusive alle Gulmedalene på veggene. «Og jeg vet ikke engang hva en futt *er* for noe.»

«Vrøvl!» snerret Nask. «Han så brevet fra Straxhex!»

«Hvis jeg kunne få si noe, rektor,» sa Slur fra skyggene, og Harrys onde anelser ble straks enda ondere. Han var sikker på at ingenting Slur kunne si, ville være til hans fordel.

«Det er mulig Potter og vennene hans ganske enkelt har vært på feil sted til feil tid,» sa han. Et lite, hånlig smil spilte om munnvikene, som om han personlig tvilte sterkt på dette. «Men omstendighetene er jo meget mistenkelige. Hvorfor var de i den gangen overhodet? Hvorfor var de ikke på Allehelgensfesten?»

Harry, Ronny og Hermine kastet seg i kor ut i en forklaring om dødsensdagsselskapet: «… det var hundrevis av spøkelser, de kan fortelle at vi var der …»

«Men hvorfor kom dere ikke på festen etterpå?» sa Slur, og de svarte øynene glitret i det flakkende lyset. «Hvorfor gikk dere opp i den gangen?»

Ronny og Hermine så på Harry.

«Fordi – fordi –» sa Harry, og hjertet hamret i brystet. Noe sa ham at det ville lyde svært usannsynlig hvis han fortalte at det som hadde ført ham dit,

var en kroppsløs stemme som bare han kunne høre. «Fordi vi var trette og ville legge oss,» sa han.

«Uten kveldsmat?» sa Slur, med et triumferende smil i det magre ansiktet. «Jeg trodde ikke spøkelser i slike selskaper bød på mat for levende mennesker.»

«Vi var ikke sultne,» sa Ronny høyt. I det samme ga magen hans fra seg en kjemperomling.

Slurs ondskapsfulle smil ble enda bredere.

«Rektor, jeg har mistanke om at Potter ikke snakker helt sant,» sa han. «Det kunne være en god idé om han mistet visse privilegier inntil han forteller hele sannheten. For min del synes jeg han burde bli utestengt fra Griffings rumpeldunklag til han går med på å fortelle alt.»

«Nei, alvorlig talt, Severus,» sa professor McSnurp skarpt. «Jeg ser ingen grunn til at gutten ikke skulle spille rumpeldunk. Det er tross alt ikke et slag med en sopelime katten er blitt utsatt for. Det fins overhodet ikke bevis for at Potter har gjort noe galt.»

Humlesnurr stirret granskende på Harry. Det glitrende, lyseblå blikket fikk Harry til at føle at han ble røntgenfotografert.

«Uskyldig inntil det motsatte er bevist, Severus,» sa han omsider.

Slur så rasende ut. Det samme gjorde Nask.

«Katta mi har blitt Forsteina!» hylte han så øynene bulte. «Jeg krever *straff!*»

«Vi skal få henne frisk og rask igjen, Argus,» sa Humlesnurr tålmodig. «Professor Stikling har nylig fått en avling med alruner. Så snart de har nådd full størrelse, skal jeg sørge for at det blir lagd en eliksir som gjenoppliver Fru Hansen.»

«Jeg kan godt lage den,» skjøt Gulmedal inn. «Det har jeg gjort hundre ganger, minst, jeg kunne koke sammen en styrkende alrunemikstur i søvne –»

«Unnskyld meg,» sa Slur iskaldt, «men *jeg* er tilfeldigvis eliksirlærer her på skolen.»

Det ble en meget forlegen pause.

«Dere kan gå,» sa Humlesnurr til Harry, Ronny og Hermine.

De gikk, så fort de kunne uten direkte å løpe. Da de var kommet en etasje over Gulmedals kontor, smatt de inn i et tomt klasserom og lukket døra fort bak seg. Harry skottet på vennenes dystre fjes.

«Synes dere jeg burde fortalt dem om stemmen jeg hørte?»

«Nei,» sa Ronny uten å nøle. «Å høre stemmer ingen andre kan høre er'kke noe godt tegn, sjøl i trollmannsverdenen.»

Det var noe i stemmen hans som fikk Harry til å spørre: «Men *du* tror meg vel?»

«Ja, så klart,» sa Ronny fort. «Men … du må innrømme at det er sprøtt …»

«Visst er det sprøtt,» sa Harry. «Hele greia er sprø. Hva var den skriften på veggen for noe? *Kammeret er åpnet* … Hva skal det bety?»

«Veit du hva, det ringer lissom ei bjelle etsteds,» sa Ronny langsomt. «Jeg tror noen fortalte meg en gang om et hemmelig kammer på Galtvort … kan det ha vært Rulle …?»

«Og hva i all verden er en futt?» spurte Harry.

Overraskende nok kom det et halvkvalt fnis fra Ronny.

«Vel – det er jo'kke morsomt, egentlig, men – når det er Nask, så …» sa han. «En futt er én som er født i en trollmannsfamilie, men ikke har magiske evner sjøl. Lissom det motsatte av gompefødte trollmenn, bare at det er temmelig uvanlig med futter. Hvis Nask prøver å lære magi med et Straxhex-kurs, tipper jeg at'n må være en futt. Det forklarer jo en masse. For eksempel hvorfor han er så grønn på elever.» Ronny smilte tilfreds. «Han er bitter.»

Etsteds kimte en klokke.

«Midnatt,» sa Harry. «Best vi kommer oss i seng før Slur finner oss og gir oss skylda for enda mer.»

*

De neste dagene snakket ikke skolen om stort annet enn overfallet på Fru Hansen. Nask sørget for at ingen fikk glemme saken ved stadig å vandre rundt stedet, som om han ventet at forbryteren skulle dukke opp igjen. Harry hadde sett at han skurte skriften på veggen med *Fru Skrubbs magiske*

allmøkkfjerner, men uten hell: Ordene skinte like blankt på steinveggen som før. Når Nask ikke voktet åstedet, snek han seg rødøyd gjennom gangene, kastet seg over intetanende elever fra bakhold og prøvde å idømme dem arrest for slikt som «å ha pustet tungt» eller «å ha sett glad ut».

Det virket som om Fru Hansens skjebne hadde gått spesielt sterkt innpå Gulla Wiltersen. Ifølge Ronny elsket hun katter.

«Men du kjente jo'kke Fru Hansen noe særlig,» sa Ronny oppmuntrende. «Alvorlig talt, vi har det mye bedre uten den katta.» Men leppene hennes bevret. «Det er'kke ofte noe sånt hender her på Galtvort,» forsikret Ronny. «De fakker nok gærningen som har gjort det og sender'n på huet ut på null komma niks. Jeg bare håper at'n får tid til å Forsteine Nask også før'n blir utvist. Hei, jeg bare spøker –» sa Ronny fort, da Gulla ble likblek.

Overfallet satte også sitt preg på Hermine. Det var vanlig at hun brukte masse tid på å lese, men nå gjorde hun nesten ikke annet. Og ikke fikk Harry og Ronny stort utav henne heller når de spurte hva hun drev med, og det var ikke før onsdagen etter at de fant det ut.

Harry måtte være igjen etter eliksirtimen; Slur hadde sagt han skulle rense alle pultene for leddormrester. Etter en hastig lunsj gikk han opp i biblioteket for å treffe Ronny, og på veien møtte han Julius Finkenfjær, Håsblås-gutten fra urtologitimene. Harry hadde akkurat åpnet munnen for å si hei, da Julius fikk øye på ham, snudde på hælen og rømte i motsatt retning.

Harry fant Ronny innerst i biblioteket, hvor han satt og målte opp hjemmeleksa i magihistorie. Professor Kiste hadde forlangt en nitti centimeter lang stil om *Europeiske trollmannssammenslutninger i middelalderen*.

«Jeg nekter å tro det, jeg mangler fremdeles tjue centimeter,» sa Ronny innett. Han slapp pergamentet, som rullet seg sammen igjen med et smell. «Og Hermine har skrivi hundre og trettisju og en halv centimeter, enda hun skriver *ørsmått.*»

«Hvor er hun henne?» spurte Harry. Han tok målebåndet og rullet ut sin egen hjemmelekse.

«Borti der etsteds,» sa Ronny og pekte bortover hylleraden, «på jakt etter ei ny bok. Jeg tror hun har tenkt å lese hele biblioteket før jul.»

Harry fortalte ham om Julius Finkenfjær som hadde snudd og løpt.

«Det er vel ikkeno å bry seg om, *jeg* synes han virka som en tulling,» sa Ronny og skriblet i vei, med så store bokstaver som mulig. «Alt det vrøvlet om at Gulmedal sku' være så fantastisk –»

Hermine dukket fram mellom bokhyllene. Hun virket irritabel, men endelig så det ut til at hun ville snakke med dem.

«Hvert eneste eksemplar av *Galtvorts historie* er utlånt,» sa hun, idet hun satte seg hos dem. «Og det er to ukers venteliste. Å, jeg skulle ønske jeg ikke hadde satt igjen min hjemme, men jeg fikk den ikke oppi kofferten når jeg skulle ha med alle Gulmedalbøkene.»

«Hva skal du med den?» spurte Harry.

«Det samme som alle de andre,» sa Hermine, «lese om sagnet om Mysteriekammeret.»

«Hva er det?» spurte Harry fort.

«Det er nettopp det – jeg kan ikke huske det,» sa Hermine og beit seg i leppa. «Og ingen andre steder finner jeg noe om den historien –»

«Få lese stilen din, Hermine,» sa Ronny desperat og kikket på klokka.

«Ikke snakk om,» sa Hermine. «Du har hatt ti dager på deg til å skrive din egen.»

«Jeg trenger bare fem centimeter til – vær litt grei, da …»

Det ringte inn. Ronny og Hermine gikk foran til timen i magihistorie i heftig krangel.

Magihistorie var det kjedeligste av alle fagene på timeplanen. Professor Kiste var den eneste læreren som var et spøkelse, og det mest spennende som skjedde i timene hans, var når han kom inn i klasserommet gjennom tavla. Han var utgammel og inntørket, og mange mente at han aldri hadde lagt merke til at han var død. Han hadde bare reist seg en dag for å gå til timen og latt kroppen bli sittende igjen foran peisen på lærerværelset, og siden hadde han ikke endret rutinene sine en tøddel.

Og denne dagen var like kjedelig som alle de andre. Professor Kiste rullet ut notatene sine og begynte å lese høyt i en jevn dur, omtrent som en

gammel støvsuger, til nesten alle i klassen var i en dyp døs. En gang imellom våknet noen nok til å notere ned et navn eller et årstall, før de sovnet igjen. Han hadde snakket i en halv time, da det skjedde noe som aldri før hadde skjedd. Hermine rakte opp hånden.

Professor Kiste kikket opp fra et dødstrist foredrag om Den internasjonale trollmannskonvensjon av 1289 og ble dypt forbløffet.

«Frøken – æh –?»

«Grang, professor. Jeg lurte på om De kunne fortelle oss litt om Mysteriekammeret,» sa Hermine med høy og klar røst.

Tommy Ding, som hadde sittet med åpen munn og glodd ut av vinduet, våknet med et rykk. Lavendel Bruun løftet hodet fra armene, og albuen til Nilus glapp ned fra pulten.

Professor Kiste blunket.

«Mitt fag er magihistorie,» sa han med sin vanlige tørre, knirkende stemme. «Jeg befatter meg med fakta, frøken Grang, ikke myter og sagn.» Han kremtet – lyden minnet om kritt som brakk – og fortsatte: «I september det året foreslo en underkomité av sardinske magikere at –»

Og der stoppet han. Hånden til Hermine var oppe og viftet igjen.

«Frøken Grynt?»

«Unnskyld, professor, men har ikke sagn alltid et faktisk utspring?»

Professor Kiste stirret så forbløffet på henne at Harry var sikker på at ingen elev noensinne hadde avbrutt ham før, enten han var levende eller død.

«Vel,» sa professor Kiste langsomt, «mjo, man kunne nok hevde noe slikt, antar jeg.» Han myste mot Hermine som om han aldri egentlig hadde sett på en elev før. «Imidlertid er det sagnet du nevner en så *sensasjonspreget*, så *latterlig* historie …»

Men nå var hele klassen lys våken og sugde inn hvert ord. Professoren plirte usikkert mot alle disse ansiktene som var vendt mot ham. Harry kunne se at han var helt overrumplet av denne uvanlige interessen.

«Mja, mjo, nå vel,» sa han langsomt. «La meg nå se … Mysteriekammeret, ja …

Alle her vet vel at Galtvort ble grunnlagt for mer enn tusen år siden – det nøyaktige årstallet er usikkert – av den tids fire største hekser og trollmenn. De fire husene her på skolen er oppkalt etter dem – Gudrik Griffing, Helga Håsblås, Rasla Ravnklo og Salazar Smygard. De bygde denne borgen sammen, langt fra nysgjerrige gompeøyne, for det var en æra da vanlige folk fryktet all magi, og hekser og trollmenn ble hardt forfulgt.»

Han gjorde en liten pause, så seg forvirret om i rommet og fortsatte: «I noen år samarbeidet grunnleggerne harmonisk om å finne fram til ungdom som viste tegn på magiske evner og gi dem undervisning her i borgen. Men gradvis ble det uoverensstemmelser mellom dem. Særlig ble kløften dypere mellom Smygard og de øvrige. Smygard ønsket å være mer *selektiv* i utvalget av ungdom som fikk slippe inn på Galtvort. Han mente at magikunnskaper burde forbeholdes avkommet av fullmagiske familier. Han likte ikke å ha elever av gompeavstamning, fordi han holdt dem for upålitelige. Etter en tid kom det til heftig uenighet om dette mellom Smygard og Griffing, og Smygard forlot skolen.»

Professor Kiste tidde igjen, snurpet munnen sammen og så ut som en gammel skilpadde.

«Så langt kan vi følge pålitelige historiske kilder,» sa han, «men siden blir aktverdige fakta fordunklet av fantasifulle påfunn, som sagnet om Mysteriekammeret. Her vil altså overleveringen ha det til at Smygard hadde bygd et hemmelig rom i borgen, uten at de andre grunnleggerne visste om det.

Ifølge sagnet skal Smygard ha forseglet Mysteriekammeret, slik at ingen skulle kunne åpne det før hans egen, sanne arvtaker kom til skolen. Bare arvingen kunne åpne seglet på Mysteriekammeret, slippe løs redselen som ventet der inne og bruke den til å rense skolen for alle som var uverdige til å studere magi.»

Det var helt stille mens han fortalte historien, men det var ikke den vanlige, søvnige stillheten i professor Kistes timer. Det lå en ubehagelig uro i lufta mens alle stirret på ham og håpet han ville fortsette. Professoren så litt irritert ut.

«Hele saken er jo naturligvis bare det rene vrøvl,» sa han. «Skolen er selvsagt blitt gjennomsøkt en rekke ganger for å finne eventuelle tegn til et slikt kammer, og det av våre lærdeste hekser og trollmenn. Kort sagt: Kammeret fins ikke. Bare en skrekkhistorie for de godtroende.»

Hermine hadde hånden i lufta igjen.

«Professor – hva mente De egentlig med 'redselen som ventet' inne i kammeret?»

«Det skal visstnok dreie seg om et slags uhyre, som bare Smygards arving kan kontrollere,» svarte professor Kiste med sin tynne, tørre stemme.

Klassen vekslet nervøse blikk.

«Men det eksisterer ikke, sier jeg jo,» sa professoren og raslet med notatene sine. «Det fins intet kammer og intet uhyre.»

«Men professor,» sa Jokum Finniman, «hvisomatte det bare er den sanne Smygard-arvingen som kan åpne kammeret, så kunne vel itte non andre finne det heller, da?»

«Tøv, Mannifin,» sa professor Kiste fortørnet. «Hvis en lang rekke av rektorer og rektorinner her på Galtvort ikke har funnet noe slikt –»

«Men professor,» sa plutselig Parvati Patil, «en måtte vel sikkert brukt Svart magi for å åpne det –»

«At en trollmann ikke *bruker* Svart magi, betyr ikke at han ikke *kan*, frøken Pastill,» bjeffet professor Kiste. «Jeg gjentar, hvis en mann som Humlesnurr –»

«Men kanskje en må være i slekt med Smygard, og da kunne jo ikke Humlesnurr –» begynte Tommy Ding, men professor Kiste hadde fått nok.

«Det klarer seg,» sa han skarpt. «Det er en myte! Det eksisterer ikke! Det er ikke antydning til bevis for at Smygard noensinne har bygd så mye som et hemmelig bøttekott! Jeg angrer på at jeg fortalte dere denne idiotiske historien! Fra nå av holder vi oss til *historien*, til solide, troverdige, bevislige *fakta*!»

Og i løpet av fem minutter hadde klassen sunket tilbake i den vanlige sløvheten.

*

«Jeg har alltid visst at Salazar Smygard var en sleip, gammal skrulling,» sa Ronny til Harry og Hermine etter timen, mens de kjempet seg vei gjennom de yrende gangene for å lesse av seg sekkene før middag. «Men jeg ante ikke at det var han som begynte med disse fullblodsgreiene. Jeg ville ikke vært i det huset hans om jeg hadde fått betaling. Banna bein, hvis Valghatten hadde prøvd å putte meg i Smygard, hadde jeg tatt toget rett hjem …»

Hermine nikket heftig, men Harry sa ikke noe. Det var liksom magen hans hadde gjort et ubehagelig hopp nedover.

Han hadde aldri fortalt Ronny og Hermine at Valghatten hadde lurt alvorlig på å plassere *ham* i Smygard. Han husket som om det var i går den lille stemmen som hadde snakket i øret hans da han satte hatten på hodet året før.

«*Du kunne bli noe stort, skal jeg si deg, det fins her i hodet ditt, alt sammen, og Smygard ville være til god hjelp for deg på veien til storhet, ingen tvil om det …*»

Men Harry, som allerede hadde hørt om huset Smygards rykte for å utdanne svarte trollmenn, hadde tenkt desperat: «Ikke Smygard!» og hatten hadde sagt: «*Ikke det? Vel, hvis du er aldeles sikker, så – da får det vel bli Griffing …*»

Mens de ble presset videre bortover gangen, kom Frodrik Fromm forbi.

«Hei der, Harry!»

«Hei, Frodrik,» sa Harry automatisk.

«Harry – Harry – en gutt i klassen min sier at du er –»

Men Frodrik var så liten at han ikke kunne holde igjen mot menneskeflommen som feide ham med seg mot Storsalen. De hørte bare et pip: «Ser deg siden, Harry!» og så var han borte.

«Tro hva en gutt i klassen hans sier om deg?» spekulerte Hermine.

«At jeg er Smygards arving, sikkert,» sa Harry. Og magen sank enda noen centimeter, idet han plutselig kom på hvordan Julius Finkenfjær hadde stukket av fra ham etter lunsjen.

«Her tror folk hva det skal være,» sa Ronny ergerlig.

Det ble lenger mellom elevene, og de kunne komme seg opp neste trapp uten vansker.

«Tror du at det virkelig fins et Mysteriekammer?» spurte Ronny Hermine.

«Jeg vet ikke,» svarte hun og rynket pannen. «Humlesnurr greide ikke å kurere Fru Hansen, så jeg har lurt på om det som overfalt henne, kanskje ikke var … noe menneske.»

De rundet et hjørne mens hun sa det og sto plutselig i enden av nettopp den gangen hvor overfallet hadde skjedd. De stanset og så. Alt var akkurat som det hadde vært den kvelden, unntatt at det ikke hang noen stiv katt fra fakkelfestet, og det sto en tom stol mot veggen med ordene *Mysteriekammeret er åpnet*.

«Det er der Nask sitter og holder vakt,» mumlet Ronny.

De så på hverandre. Gangen var folketom.

«Kan ikke skade å se seg litt om,» sa Harry. Han slapp sekken fra seg, gikk ned på alle fire og krabbet bortover på jakt etter spor.

«Brannmerker!» sa han. «Her – og her –»

«Kom og se på dette!» sa Hermine. «Så rart –»

Harry reiste seg og gikk bort til vinduet ved sida av budskapet på veggen. Hermine pekte på den øverste ruta, hvor omtrent tjue edderkopper løp forstyrret rundt og tilsynelatende prøvde å komme gjennom en smal revne i glasset. En lang, sølvaktig tråd hang og dinglet som et tau, som om alle hadde klatret opp etter den i iveren etter å komme ut.

«Har du noensinne sett edderkopper oppføre seg sånn?» sa Hermine undrende.

«Nei,» sa Harry. «Har du, Ronny? Ronny?»

Han så seg tilbake over skulderen. Ronny holdt seg på lang avstand og så ut til å ha mest lyst til å løpe sin vei.

«Hva er det?» spurte Harry.

«Jeg – liker – ikke – edderkopper,» sa Ronny anspent.

«Det visste jeg ikke,» sa Hermine og så overrasket på Ronny. «Du har da brukt edderkopper i eliksirer massevis av ganger …»

«Det gjør'kke noe så lenge de er daue,» sa Ronny og så alle andre steder enn på vinduet. «Det er bare at jeg kan'kke fordra den måten de beveger seg på …»

Hermine fniste.

«Det er'kke morsomt,» sa Ronny iltert. «Hvis dere absolutt skal vite det, så var det da jeg var tre, og Fred forvandla ted – teddybjørnen min til en diger edderkopp, fordi jeg hadde brekt lekelimen hans. Dere hadde ikke likt dem, dere heller, hvis dere hadde liggi med teddybjørnen deres i armene, og plutselig fikk'n altfor mange bein og …»

Han tidde og skalv. Hermine hadde åpenbart fortsatt vansker med ikke å le. Harry tenkte det var best de fant et annet samtaleemne. Han sa: «Husker dere alt det vannet på golvet? Hvor kom det fra, tro? Noen har tørket opp her.»

«Det var her omtrent,» sa Ronny. Han hadde kommet seg såpass at han kunne gå forbi Nasks stol og peke. «Utafor døra her.»

Han strakte seg mot messinghåndtaket, men nappet plutselig hånden til seg som om han hadde brent seg.

«Hva er det?» sa Harry.

«Kan'ke gå inn der,» sa Ronny bryskt. «Det er en jentedo, jo.»

«Ronny da, det er vel ingen der nå,» sa Hermine, som hadde reist seg og kommet bort. «Det er doen til Stønne-Stina. Kom, så tar vi en titt.»

Hun overså det store *I ustand*-skiltet og åpnet døra.

Det var det dystreste, tristeste toalett Harry i sine levedager hadde sett. Under et stort, sprukkent og flekket speil hang en rad medtatte steinservanter. Golvet var så fuktig at det gjenspeilte det svake skjæret fra noen få lysestubber i holdere. Tredørene til båsene var flasset og oppskrapt, og en av dem hang på bare det ene hengslet.

Hermine la fingeren mot leppene og gikk mot den borterste båsen. Utenfor stanset hun og sa: «Hei, Stina, hvordan har du det i dag?»

Harry og Ronny gikk bort for å se. Stønne-Stina svevde over sisterna på doen og plukket på en kvise på haken.

«Dette er en *jentedo*,» sa hun og glodde mistenksomt på Ronny og Harry. «De der er ikke jenter.»

«Nei,» samtykket Hermine. «Jeg ville bare vise dem hvor – æh – fint det var her inne.»

Hun viftet ubestemmelig i retning det skitne, gamle speilet og det våte golvet.

«Spør om hun så noe,» formet Harry lydløst med munnen til Hermine.

«Hva er det du hvisker?» sa Stina og stirret på ham.

«Nei, ikke noe,» sa Harry fort. «Vi ville bare spørre –»

«Jeg skulle ønske folk kunne slutte med å snakke bak ryggen min!» sa Stina, med gråten i halsen. «Jeg *har* faktisk følelser, tenk, selv om jeg er død.»

«Det er da ingen som vil plage deg, Stina,» sa Hermine. «Harry ville bare –»

«Ingen som vil plage meg, nei! Den var god!» hylte Stina. «Hele livet mitt her var ikke annet enn plager, og nå kommer folk og ødelegger døden for meg òg!»

«Vi ville bare spørre om du hadde sett noe rart i det siste,» sa Hermine fort, «for det var nemlig en katt som ble overfalt rett utenfor døra di på allehelgensaften.»

«Så du noen i nærheten her den kvelden?» spurte Harry.

«Jeg så ikke etter,» sa Stina dramatisk. «Gnav gjorde meg så utav meg at jeg prøvde å begå *selvmord*, tenk, da jeg kom opp hit. Men så husket jeg jo på at jeg er – at jeg er –»

«Død alt?» sa Ronny hjelpsomt.

Stina utstøtte et tragisk hulk, fór til værs, gjorde et rundkast og stupte ned i doen med hodet først. Vannet sprutet opp på dem alle tre, og Stina forsvant. Så vidt de kunne høre på de halvkvalte hikstene, var hun etsteds nede ved vannlåsen i avløpsrøret.

Harry og Ronny sto med åpen munn, men Hermine trakk trett på skuldrene og sa: «Alvorlig talt, det der var nesten muntert til Stina å være … kom igjen, vi går.»

Harry hadde så vidt fått lukket døra bak seg og unnsluppet Stinas gurglende hulk da en høy stemme fikk alle tre til å skvette.

«RONNY!»

Perry Wiltersen hadde bråstoppet øverst i trappen, med prefektskiltet glitrende på brystet og et dypt sjokkert uttrykk i ansiktet.

«Det der er et dametoalett!» gispet han. «Hva hadde *du* –»

«Vi bare så oss om,» sa Ronny og trakk på skuldrene. «Etter spor og sånn …»

Perry svulmet opp på en måte som minnet Harry sterkt om fru Wiltersen.

«Kom – dere – vekk – derfra,» sa han, mens han kom marsjerende bort og begynte å drive dem videre foran seg med flaksende armer. «Gir dere blaffen i hvordan dette må virke? At dere kommer tilbake hit mens alle spiser middag …»

«Hvorfor skulle vi ikke være her?» sa Ronny sint, og han stoppet og glodde på Perry. «Hør her, vi har aldri lagt en finger på den katta!»

«Det var det jeg sa til Gulla òg,» sa Perry like sint, «men hun tror visst fremdeles at dere skal bli utvist. Jeg har aldri sett henne så fortvilet; hun gråter snart øynene ut på seg. Tenk litt på *henne;* alle førsteklassingene er helt overopphisset av alt dette –»

«*Du* gir vel blaffen i Gulla,» sa Ronny. Ørene hans begynte å bli temmelig røde. «*Du* er bare redd for at noe skal ødelegge sjansene dine til å bli topptillitsmann!»

«Fem poeng i bot til Griffing!» sa Perry skarpt og fingret med prefektskiltet. «Og jeg håper det lærer deg noe! Ikke mer *detektivarbeid*, eller så skriver jeg og forteller det til muttern!»

Og så marsjerte han sin vei, med en nakke som var like rød som ørene til broren.

*

Den kvelden plasserte Harry, Ronny og Hermine seg så langt unna Perry de kunne komme i Griffingstua. Ronny var fremdeles i nattsvart humør og lagde stadig nye blekkflekker i hjemmeleksa i formler. Da han i distraksjon brukte tryllestaven for å fjerne flekkene, tente den på hele pergamentet. Det røyk nesten like sterkt av Ronny som av leksa da han smelte igjen *Trylleformler for 2. klasse*. Til Harrys overraskelse gjorde Hermine det samme.

«Men hvem *kan* det være?» sa hun lavt, som om hun bare fortsatte en samtale. «Hvem er det som *ønsker* å få alle futter og gompefødte ut fra Galtvort?»

«La oss nå se,» sa Ronny og lot som om han lurte fælt. «Hvem kjenner vi som synes at gompefødte er noen svin?»

Han så på Hermine. Hermine så på ham. Hun var ikke overbevist.

«Hvis det er Malfang du snakker om –»

«Så klart det er!» sa Ronny. «Du hørte'n jo sjøl. *'Dere blir de neste, grumser!'* Hør her da, du trenger vel bare se på det sleipe rottefjeset for å vite at det er han –»

«Malfang, Smygards arving?» sa Hermine skeptisk.

«Se på familien hans,» sa Harry og lukket bøkene, han òg. «Hele gjengen har alltid vært i Smygard, det skryter han jo av bestandig. De kan godt være Smygard-ætlinger. Den faren hans er i hvert fall ond nok.»

«De kan ha hatt nøkkelen til Mysteriekammeret i århundrer!» sa Ronny. «Overlevert den fra far til sønn …»

«Mjo,» sa Hermine forsiktig, «det er vel mulig, kanskje …»

«Men åssen kan vi få bevist det?» sa Harry mørkt.

«Jeg kan tenke meg én måte,» sa Hermine langsomt. Hun skottet bort på Perry på den andre sida av rommet og senket stemmen enda mer. «Men det ville jo bli vanskelig, så klart. Og farlig, svært farlig. Vi kom vel til å bryte omtrent femti skoleregler, kan jeg tenke meg.»

«Hvis du sku' få lyst til å forklare hva du mener en gang, om en måned eller noe, så sier du fra, hva?» sa Ronny irritabelt.

«Ja vel,» sa Hermine kaldt. «Det vi måtte gjøre, er å komme oss inn på smygardingenes oppholdsrom og stille Malfang et par spørsmål, uten at han skjønner at det er oss.»

«Men det er jo umulig,» sa Harry. Ronny bare lo.

«Nei, det er ikke det,» sa Hermine. «Alt vi trenger er litt Polyksir.»

«Hva er det for noe?» sa Harry og Ronny i kor.

«Slur nevnte det i eliksirtimen for noen uker siden –»

«Tror du ikke vi har noe bedre å ta oss til i eliksirtimene enn å høre på Slur?» mumlet Ronny.

«Den forvandler deg til en annen. Tenk litt, da! Vi kan forvandle oss til smygardinger, alle tre. Ingen ville ane at det var oss. Malfang ville sikkert fortelle oss hva som helst. Han sitter sikkert i Smygard og skryter av det nå, om vi bare kunne hørt ham.»

«Disse Polyksir-greiene låter litt skumle, spør du meg,» sa Ronny og rynket pannen. «Hva om vi blei sånn? Blei seende ut som tre smygardinger for alltid?»

«Virkningen forsvinner etter en stund,» sa Hermine og viftet det utålmodig bort. «Da blir det verre å få tak i oppskriften. Slur sa den sto i en bok som het *De schreckeligeste Givter*, og den er jo helt nødt til å stå i seksjonen for *Begrenset adgang* på biblioteket.»

Det var bare én måte å få en bok fra *Begrenset-seksjonen* på, og det var med en underskrift fra en lærer.

«Litt vanskelig å forklare hvorfor vi sku' ha tak i boka, hva, hvis ikke det var for å lage noen av miksturene i'n,» sa Ronny.

«Hvis vi lot som vi bare var interessert i teorien, så kunne det kanskje være en sjanse,» sa Hermine.

«Å, gi deg'a, det er vel ingen lærer som er så dum at'n faller for dét,» sa Ronny. «Da måtte'n være *skikkelig* tjukk i huet …»

KAPITTEL TI

EN KLABB PÅ VILLE VEIER

Siden den katastrofale timen med feene, hadde ikke professor Gulmedal hatt med seg levende vesener til timene. I stedet leste han utvalgte avsnitt fra bøkene sine for dem og oppførte noen av de mer spennende delene i dramatisert form. Det var som regel Harry han plukket ut til å bistå med disse rekonstruksjonene. Hittil hadde Harry vært nødt til å spille en enkel transylvaner som Gulmedal hadde kurert for en Bableforbannelse, en forkjølet yeti (eller avskyelig snømann) og en vampyr som ikke kunne spise annet enn salat etter at Gulmedal hadde ordnet opp.

Og i neste time om Forsvar mot svartekunster ble Harry på ny kalt fram til kateteteret, denne gangen som varulv. Hadde han ikke hatt en svært god grunn til å holde Gulmedal blid og fornøyd, ville han nektet.

«Et skikkelig høyt ul nå, Harry – akkurat, ja – og i neste øyeblikk, tro det eller ei, slo jeg til – *slik* – vrengte ham i golvet – *sånn* – med én hånd klarte jeg å holde ham nede – med den andre satte jeg tryllestaven mot strupen hans – så samlet jeg mine siste krefter til den uhyre innviklede Homorfus-formelen – han utstøtte et ynkelig skrik – sett i gang, Harry - nei, mye høyere – bra – pelsen forsvant – hoggtennene skrumpet – og plutselig var han en mann igjen. Enkelt, men effektivt – og nok en landsby vil for alltid huske meg som helten som frelste dem fra månedlige terrorangrep.»

Det ringte ut, og Gulmedal reiste seg.

«I hjemmelekse: Skriv et dikt om min seier over Vagga Vaggavarulven! Et signert eksemplar av *Magiske meg* til den som skriver det beste!»

Klassen begynte å sildre ut. Harry gikk tilbake til de bakerste pultene, hvor Ronny og Hermine ventet på ham.

«Klar?» mumlet Harry.

«Vent til alle har gått,» sa Hermine nervøst. «OK.»

Hun gikk fram til kateteret med et sammenkrøllet papir knuget i neven og Harry og Ronny like bak.

«Æh – professor Gulmedal?» stammet Hermine. «Det var bare – at jeg skulle ha en bok i biblioteket. Som bakgrunnsstoff, altså.» Hun holdt fram papirbiten i en litt skjelvende hånd. «Men saken er at den står i seksjonen for *Begrenset adgang*, så jeg må ha en lærer til å kvittere for det – jeg er sikker på at det ville være en stor hjelp til å forstå det De skriver i *Graving med gespenster* om langsomtvirkende gifter …»

«Ah, *Graving med gespenster*, ja!» sa Gulmedal. Han tok imot lappen Hermine rakte ham og smilte bredt til henne. «Kanskje den av mine bøker jeg selv liker aller best. Likte du den?»

«Å ja,» sa Hermine ivrig. «Så kjempelurt av Dem å fange den siste der med en tesil …»

«Vel, det er sikkert ingen som har noe imot om jeg gir årets beste elev litt ekstrahjelp,» sa Gulmedal varmt og trakk fram en enorm påfugl-fjærpenn. «Ja, nydelig, ikke sant?» sa han og feiltolket avskyen i ansiktet til Ronny. «Jeg pleier å spare den til boksigneringer.»

Han skriblet en enorm krusedull-underskrift på lappen og rakte den til Hermine.

«Nå, Harry?» sa Gulmedal, mens Hermine foldet sammen lappen med skjelvende fingre og puttet den i veska. «I morgen er det sesongens første rumpeldunkkamp, hva? Griffing mot Smygard, hva? Jeg hører du ikke er så verst. Jeg var speider selv, jeg. De ville ha meg med på landslaget, men jeg foretrakk å vie mine evner til å utslette Svartekreftene. Men skulle du føle behov for litt privatundervisning, så ikke nøl med å spørre. Alltid hyggelig å kunne dele mine kunnskaper med mindre vellykte spillere …»

Harry svarte med en utydelig strupelyd og skyndte seg ut etter Ronny og Hermine.

«Det er ikke til å tro,» sa han, mens alle tre gransket signaturen på lappen. «Han gadd ikke engang å se på hvilken bok vi ville ha.»

«Det er for det at'n er en hjernedau tulling,» sa Ronny. «Men samma det; vi fikk det vi var ute etter.»

«Han er aldeles ingen hjernedød tulling,» sa Hermine skarpt mens de halvløp mot biblioteket.

«Bare for det'n sa at du var årets beste elev …»

De senket stemmen idet de kom inn i den dype stillheten i biblioteket.

Madam Knipe, bibliotekaren, var en tynn, gretten dame som så ut som en utsultet gribb.

«*De schreckeligeste Givter?*» gjentok hun mistenksomt og prøvde å snappe lappen fra Hermine, men Hermine nektet å slippe taket.

«Jeg lurte på om jeg kunne få beholde den,» sa hun åndeløst.

«Nei, gi deg'a,» sa Ronny, vred den ut av grepet på henne og rakte den til madam Knipe. «Vi skal nok skaffe deg en ny autograf. Gulmedal signerer hva som helst, bare det står stille lenge nok.»

Madam Knipe holdt lappen opp foran lyset, som om hun var fast bestemt på å avsløre et falskneri, men den besto prøven. Hun trippet bort mellom de høye hylleradene, og det tok flere minutter før hun kom tilbake, bærende på en stor og nokså muggen bok. Hermine la den forsiktig i veska, og så gikk de, mens de prøvde å ikke gå for fort eller se for skyldbevisste ut.

Fem minutter etter hadde de barrikadert seg på Stønne-Stinas *I ustand-do* igjen. Hermine hadde overkjørt alle Ronnys protester ved å påpeke at dette var det siste stedet noen ved sine fulle fem ville komme, så de var garantert å få være i fred. Stønne-Stina hulket høylytt borte fra båsen sin, men de overhørte henne, og hun dem.

Hermine åpnet varsomt *De schreckeligeste Givter*, og alle tre bøyde seg over de fuktflekkede sidene. Et blikk var nok til å fortelle dem hvorfor den hørte hjemme i *Begrenset adgang*. Virkningene av enkelte av miksturene var nesten for avskyelige til at det gikk an å tenke på dem, og i tillegg var det noen nokså motbydelige illustrasjoner, blant annet en mann som så ut til å være vrengt ut inn, og en heks som hadde flere sett ekstra armer – fra hodet.

«Her har vi den,» sa Hermine oppspilt, da hun kom til sida med overskriften *Polyksir*. Den var illustrert med tegninger av folk som var halvveis i forvandlingen til andre folk. Harry håpet inderlig at kunstneren hadde hentet de intenst lidende ansiktsuttrykkene fra sin egen fantasi.

«Dette er den mest kompliserte eliksiren jeg noen gang har sett,» sa Hermine mens de gjennomgikk oppskriften. «Gulløyefluer, igler, hundesennep og tungress,» mumlet hun og fulgte med fingeren lista over ingredienser. «Vel, de er iallfall greie, dem finner vi i elevskapet, så det er bare å ta. Men ååh, se, pulverisert bihjørning – gud vet hvor vi skal få tak i dét – finsnittet boomslangeskinn – det blir heller ikke lett … pluss en bit av den vi vil forvandles til, så klart.»

«Hva?» sa Ronnys skarpt. «Hva mener du med 'en bit av den vi vil forvandles til'? Ikke snakk om at jeg drikker noe med tåneglene til Krabbe i …»

Hermine fortsatte som om hun ikke hadde hørt ham.

«Men det behøver vi ikke tenke på foreløpig, for de bitene skal i helt til slutt …»

Ronny snudde seg målløs mot Harry, som bekymret seg for noe ganske annet.

«Har det gått opp for deg hvor mye vi blir nødt til å stjele, Hermine? Finsnittet boomslangeskinn, det står i hvert fall ikke i elevskapet. Hva må vi gjøre – bryte oss inn i Slurs private lager? Jeg er ikke sikker på at dette er noen god idé …»

Hermine lukket boka med et smell.

«Vel, hvis dere to har tenkt å feige dere unna, greit,» sa hun. Hun hadde lyserøde flekker på kinnene, og øynene var blankere enn vanlig. «Det er ikke *meg* som absolutt må bryte regler, at dere vet det. Men *jeg* synes at å true gompefødte er langt verre enn å brygge sammen en vanskelig eliksir. Men hvis dere ikke vil finne ut om det er Malfang, så kan jeg godt gå rett tilbake til madam Knipe og levere denne boka …»

«Jeg hadde aldri trodd jeg sku' oppleve den dagen at *du* overtalte *oss* til å bryte regler,» sa Ronny. «Ja vel, så gjør vi det, da. Men ikke tånegler, OK?»

«Hvor lenge tror du det tar oss å lage den?» sa Harry. Hermine så adskillig blidere ut da hun åpnet boka igjen.

«Vel, hundesennepen skal være plukket ved fullmåne, og gulløyene må putre i tjueén dager … så jeg skulle tro det tar omtrent en måned før den er ferdig, hvis vi greier å finne alle ingrediensene.»

«En måned?» sa Ronny. «Malfang kan jo ha tatt knekken på halvparten av alle gompefødte på skolen før den tid!» Hermines øyne smalnet faretruende, og han la fort til: «Men det er jo den beste planen vi har, så full fart forover, sier nå jeg.»

Men mens Hermine sjekket at kysten var klar, så de kunne komme ut fra doen, mumlet Ronny til Harry: «Det hadde vært mye greiere om du bare kunne slått Malfang av sopelimen i morra.»

*

Harry våknet tidlig søndag morgen og lå en stund og tenkte på den tilstundende rumpeldunkkampen. Han var nervøs, særlig når han tenkte på hva Qvist ville si hvis Griffing tapte, men også ved tanken på å møte et lag på de raskeste racerlimer som kunne kjøpes for gull. Aldri hadde han tørstet slik etter å slå Smygard. Etter en halvtime i senga med magen i opprør sto han opp, kledde på seg og gikk tidlig ned til frokost. Der satt allerede det meste av Griffing-laget i en klynge ved det lange, tomme bordet. Alle så stresset ut, og ingen sa stort.

Da klokka nærmet seg elleve, satte hele skolen kursen for rumpeldunkbanen. Det var en temmelig klam dag, med en anelse torden i lufta. Ronny og Hermine skyndte seg bort for å ønske Harry lykke til før han forsvant inn i garderoben. Laget trakk på seg de skarlagensrøde Griffing-kuttene og satte seg ned for å høre på Qvists vanlige oppmuntringstale før kampen.

«Smygard har bedre limer enn vi,» begynte han, «det er like godt å se det i øynene. Men vi har bedre *folk* på våre limer. Vi har trent hardere enn dem, vi har flydd i all slags vær –» («Så sant, så sant,» mumlet Frank Wiltersen, «jeg har ikke vært helt tørr siden august.») «– og vi skal få dem til angre den dagen de lot den lille klysa, Malfang, kjøpe seg inn på laget deres.»

Med brystet bølgende av følelser snudde Qvist seg mot Harry.

«Det blir opp til deg, Harry, å vise dem at en speider trenger litt mer enn en rik far. Få tak i den snoppen før Malfang eller dø i forsøket, Harry, for i dag er vi nødt til å vinne, vi er pokka nødt.»

«Så ikke føl deg pressa på noen måte, Harry,» sa Fred og blunket til ham.

Da de kom marsjerende ut på banen, ble de hilst av et brøl – stort sett begeistret, for både Ravnklo og Håsblås lenget etter å se Smygard slått – men smygardingene i mengden sørget for at det ble nok av buing og piping også. Madam Hopp, rumpeldunklæreren, sa at Flint og Qvist skulle ta hverandre i hånden, og det gjorde de, men begge klemte hardere og stirret sintere enn strengt tatt nødvendig.

«Når fløyta går,» sa madam Hopp. «Tre … to … en …»

Med et brøl fra mengden for å hjelpe dem på vei, skjøt de fjorten spillerne mot den blågrå himmelen. Harry fløy høyere enn noen av de andre og speidet rundt etter snoppen.

«Alt vel, Arrtryne?» skrek Malfang og skjøt forbi under ham, som for å vise hvor fort limen hans kunne gå.

Harry hadde ikke tid til å svare. I samme øyeblikk kom en tung, svart klabb susende mot ham; han unngikk den med så knapp margin at den rusket i håret da den passerte.

«Nære på, Harry!» sa Frank og fór forbi ham med en kølle i hånden, klar til å slå klabben tilbake mot en smygarding. Harry så at han ga klabben en skikkelig smell i retning Adrian Plom, men på veien endret klabben retning og skjøt på ny rett mot Harry.

Harry dykket fort for å unngå den, og Frank fikk sendt den hardt mot Malfang. Men igjen svingte klabben som en bumerang og suste mot hodet til Harry.

Harry satte farten opp og skjøt mot den andre enden av banen, men han fortsatte å høre hvislingen av klabben bak seg. Hva var dette for noe? Klabber holdt seg aldri til én spiller på den måten; hele vitsen med dem var jo å velte så mange spillere som mulig av limene …

I bortenden ventet Fred Wiltersen. Harry dukket, og Fred smelte til klabben med kølla av all makt, så den ble slått ut av kurs.

«Der tok vi'n!» skrek Fred fornøyd. Men der tok han feil, for, som om klabben var magnetisk tiltrukket av Harry, kom den enda en gang settende etter ham, og Harry måtte fly sin vei i full fart.

Det hadde begynt å regne. Harry kjente at tunge dråper traff ansiktet og sprutet over brilleglassene. Han hadde ikke anelse om hva som foregikk i

resten av spillet før han hørte Laffen Styx, som var kommentator, si: «Smygard leder, seksti-null.»

Det var tydelig at smygardingenes bedre sopelimer gjorde utslag, og i mellomtiden gjorde den sinnssyke klabben alt den kunne for å slå Harry av pinnen. Fred og Frank fløy nå så tett inntil ham på hver sin side at han ikke kunne se noe som helst, annet enn de fektende armene deres, og dermed ikke hadde sjangs til å se etter snoppen, for ikke å snakke om få tak i den.

«Noen har – tukla med – denne klabben,» gryntet Fred og svingte kølla av all makt da den gjorde et nytt anfall mot Harry.

«Vi trenger en pause,» sa Frank, mens han prøvde å signalisere til Qvist og hindre klabben fra å brekke nesa på Harry samtidig.

Qvist hadde tydeligvis oppfattet poenget. De hørte madam Hopps fløyte, og Harry, Fred og Frank stupte ned mot bakken, samtidig som de prøvde å unngå den ville klabben.

«Hva er det som foregår?» spurte Qvist da Griffing-laget stakk hodene sammen, og smygardingene i mengden buet. «Vi får skikkelig juling her. Fred, Frank, hvor ble det av dere da den klabben hindret Angelika i å skåre?»

«Vi var seks meter over henne og hindra den andre klabben i å myrde Harry, Oliver,» sa Frank sint. «Noen har tukla med'n – den følger etter Harry; den har'kke prøvd seg på noen andre i hele omgangen. Smygardingene må ha gjort noe med'n.»

«Men klabbene har vært innelåst på madam Hopps kontor siden sist vi øvde, og det var ikke noe galt med dem da …» sa Qvist bekymret.

Madam Hopp kom gående mot dem. Bak henne kunne Harry se Smygard-laget; de pekte og hånlo i hans retning.

«Hør her,» sa Harry mens hun nærmet seg. «Så lenge dere to flyr rundt meg, er det ikke håp om at jeg får tak i snoppen, hvis den ikke flyr rett opp i ermet på meg. Hold dere heller til resten av laget, så tar jeg meg av villklabben.»

«Ikke vær iddiot,» sa Fred. «Den slår inn huet på deg!»

Qvist så fra Harry til Wiltersen-tvillingene.

«Oliver, dette er sinnssvakt,» sa Alliken Spunt sint. «Du kan ikke la Harry ta seg av den tingesten alene. Vi må be om en granskning –»

«Hvis vi stopper nå, går vi glipp av kampen!» sa Harry. «Og ikke søren om vi skal tape for Smygard bare på grunn av en vill klabb! Kom igjen, Oliver, si de skal la meg være i fred.»

«Dette er din feil,» sa Frank sint til Qvist. «'Få tak i snoppen eller dø i forsøket' – tenk å si noe så kørka!»

Nå hadde madam Hopp kommet bort til dem.

«Klar til å gjentoppta kampen?» spurte hun Qvist.

Qvist så på det besluttsomme uttrykket i Harrys ansikt.

«Ja vel,» sa han. «Fred og Frank, dere hørte hva Harry sa – hold dere på avstand og la ham ordne opp med klabben på egenhånd.»

Det regnet striere nå. Så snart Harry hørte fløyta til madam Hopp, sparket han hardt fra – og hørte den avslørende hvislingen av klabben like bak. Høyere og høyere steg han, loopet og stupte, rullet og fløy i siksak. Det var ikke fritt for at han ble svimmel, men han greide å holde utkikk. Regnet spredde seg over brillene og rant ned i nesa da han et øyeblikk hang opp ned for å unngå enda et lynstup fra klabben. Nedenfra hørte han latter fra publikum; han var klar over at han måtte se idiotisk ut, men villklabben var så tung at den ikke kunne skifte retning like raskt som ham, og dermed begynte et slags berg-og-dalbane-kappritt rundt ytterkantene av banen. Harry myste gjennom det fossende sølvregnet mot Griffings målstenger, hvor Adrian Plom akkurat prøvde å komme seg forbi Qvist …

En plystring i øret røpet at klabben akkurat hadde bommet på ham igjen; han bråsnudde og satte kursen i motsatt retning.

«Øver du til balletten, Potter?» skrek Malfang, da Harry i full fart ble nødt til å gjøre en latterlig skrens for å unngå klabben. Harry av gårde igjen, med klabben en meter bak seg. Han kikket seg tilbake med et hatefullt blikk på Malfang, og det var da han så den: *gullsnoppen*. Den svevde bare noen centimeter over øret på Malfang – og Malfang var så opptatt med å le av Harry at han ikke hadde sett den.

I et hjerteskjærende øyeblikk ble Harry hengende stille i lufta og våget ikke sette fart mot Malfang, i tilfelle han skulle se opp og få øye på

snoppen.

SPJOING!

Han hadde hengt stille et sekund for lenge. Endelig hadde klabben nådd ham igjen. Den smalt inn i albuen hans, og Harry kjente at armen brakk. Halvt i svime av den skjærende smerten i armen, skled han sidelengs på den regnvåte limen, med det ene kneet krøket rundt den og den ene armen dinglende slapt langs sida. Klabben kom susende tilbake, klar til neste angrep, og denne gangen mot ansiktet. Harry fikk så vidt vrikket seg av veien. Han hadde bare én tanke i hodet: å komme seg bort til Malfang.

Gjennom en tåke av regn og smerte dykket han mot det uklare, hånflirende ansiktet under seg og så øynene bli oppsperret av frykt – Malfang trodde Harry angrep *ham*.

«Hva i –» hikstet han og slingret av veien.

Harry tvang den gode hånden til å løsne grepet om limen og snappet vilt ut i lufta; han merket at fingrene lukket seg om snoppen, men nå var det bare beina han holdt seg fast med, og det kom et brøl fra mengden nedenfor idet han stupte mot bakken og prøvde å la være å svime av.

Med et høyt klask traff han søla og rullet ned av limen. Armen hang i en nokså merkelig vinkel. Ør av smerte hørte han, som på lang avstand, en masse plystring og roping. Han konsentrerte all oppmerksomhet om snoppen han knuget i den gode hånden.

«Aha,» sa han omtåket. «Vi vant.»

Og så besvimte han.

Da han våknet, hadde han fremdeles regnet i fjeset. Han lå fremdeles på banen, og noen bøyde seg over ham. Han så en glitrende tanngard.

«Å nei, ikke deg,» stønnet han.

«Gutten aner ikke hva han sier,» sa Gulmedal høyt til den bekymrede skokken av griffinger som stimlet sammen rundt dem. «Ikke vær redd, Harry. Den armen ordner jeg.»

«*Nei!*» sa Harry. «Jeg beholder den heller som den er, takk –»

Han prøvde å sette seg opp, men det gjorde for vondt. Like ved hørte han en velkjent, klikkende lyd.

«Jeg vil ikke ha noe bilde av dette, Frodrik,» sa han høyt.

«Legg deg rolig ned, Harry,» sa Gulmedal beroligende. «Det er bare en enkel formel jeg har brukt utallige ganger før.»

«Hvorfor kan jeg ikke bare få komme på sykestua?» sa Harry gjennom sammenbitte tenner.

«Det burde han, professor,» sa en sølemann. Det viste seg å være Qvist, som ikke kunne la være å flire bredt, selv om speideren hans var skadd. «Flott redning, Harry, helt utrolig – den beste hittil, spør du meg.»

Gjennom skogen av bein som omga ham, fikk Harry øye på Fred og Frank Wiltersen, som prøvde å bende villklabben ned i en kasse. Det var fremdeles masse kamplyst igjen i den.

«Til side her,» sa Gulmedal og brettet opp de jadegrønne ermene.

«Nei – ikke gjør det –» sa Harry svakt, men Gulmedal svingte allerede med tryllestaven, og øyeblikket etter pekte den mot Harrys arm.

En rar og ubehagelig følelse begynte ved Harrys skulder og spredde seg hele veien til fingertuppene. Det kjentes som om armen var en ballong som lufta gikk ut av. Han våget ikke se på hva som skjedde, knep øynene sammen og snudde ansiktet bort. Men hans verste engstelser ble bekreftet da han hørte folk rundt hive etter pusten, og Frodrik Fromm begynte å klikke som en gal. Armen gjorde ikke vondt lenger. Til gjengjeld føltes den ikke som noen arm heller.

«Ah,» sa Gulmedal. «Ja. Jo, det der skjer iblant. Men poenget er jo at knoklene ikke lenger er brukket. Det er det vi må huske på. Så Harry, det er like greit du tusler opp til sykestua – ah, Wiltersen, frøken Grang, kanskje dere vil følge ham? – og så kan sikkert madam Pomfrit – æh – pusse litt på deg.»

Harry kom seg på beina. Det føltes så merkelig, som om han hadde slagside. Han trakk pusten dypt og skottet ned på høyre side. Det han så, fikk ham nesten til å svime av igjen.

Ut av kutteermet stakk noe som så ut som en stor, hudfarget gummihanske. Han prøvde å bevege fingrene. Ingenting skjedde.

Gulmedal hadde ikke leget de brukne knoklene. Han hadde fjernet dem.

*

Madam Pomfrit var ikke særlig begeistret.

«Du skulle kommet rett til meg!» sa hun fortørnet og løftet opp de triste, slappe restene av det som en halv time før hadde vært en utmerket arm. «Lege brukne knokler kan jeg gjøre på et sekund – men å få dem til å vokse tilbake –»

«Men De kan gjøre det, ikke sant?» spurte Harry desperat.

«Jo visst kan jeg, men det kommer til å gjøre vondt,» sa madam Pomfrit barskt og slengte en pysjamas til ham. «Du får nok bli her i natt –»

Hermine ventet utenfor skjermbrettet de hadde satt opp rundt Harrys seng, mens Ronny hjalp ham i pysjen. Det tok en stund å få tredd den gummiaktige, beinløse armen gjennom ermet.

«Åssen kan du forsvare Gulmedal etter dette, Hermine, ha?» ropte Ronny gjennom skjermbrettet, mens han endelig fikk dratt de slappe fingrene ut av ermet. «Hvis det var utbeining Harry ville hatt, så hadde'n vel spurt.»

«Hvem som helst kan gjøre en feil,» sa Hermine. «Og den gjør ikke vondt lenger, gjør den vel, Harry?»

«Nei,» sa Harry, «men den gjør ikke noe annet heller.»

Han hoppet opp i senga, og armen dasket slapt.

Hermine og madam Pomfrit kom inn bak skjermen, madam Pomfrit med en stor flaske i hånden. På etiketten sto det *Knokkelvox*.

«Du får en hard natt,» sa hun, mens hun skjenket opp et rykende glass og ga ham det. «Å få knokler til å vokse ut igjen er vemmelige greier.»

Det var det å drikke Knokkelvoxen også. Den brant i munnen og strupen på veien ned, så han hostet og harket. Deretter trakk madam Pomfrit seg tilbake, med flere spisse bemerkninger om farlige idretter og udugelige lærere. Ronny og Hermine fikk bli igjen for å hjelpe Harry å gulpe i seg litt vann.

«Men vi vant, i hvert fall!» sa Ronny og gliste over hele ansiktet. «Det var litt av en redning du presterte. Du sku' sett fjeset til Malfang … han så ut som han kunne myrde deg.»

«Jeg vil vite hvordan han fikset den klabben,» sa Hermine bistert.

«Vi kan føye det til spørsmålene vi skal stille ham når vi har drukket Polyksiren,» sa Harry og sank tilbake i putene. «Jeg håper den smaker

bedre enn de greiene her …»

«Hvis det er biter av smygardinger i'n? Er du morsom, eller?» sa Ronny.

Da smalt døra til sykestua opp. Resten av Griffing-laget var kommet for å hilse på Harry, klissvåte og groskitne.

«Utrolig flying, Harry!» sa Frank. «Jeg så akkurat Markus Flint skjelle ut Malfang. Det var noe om å ha snoppen rett over huet og ikke se'n. Malfang virka'kke helt fornøyd.»

De hadde med seg kaker, godterier og flasker med gresskarsaft. Alle hadde samlet seg rundt Harrys seng og holdt på å lade opp til et et skikkelig selskap da madam Pomfrit kom stormende inn og brølte: «Gutten her trenger hvile; han har trettitre knokler som skal vokse ut igjen! Ut! UT!»

Så Harry ble liggende igjen alene, uten noe til å avlede tankene fra de stikkende smertene i den slappe armen.

*

Mange timer senere bråvåknet Harry i stupmørket og kvinket av smerte; nå var det som om armen var full av svære splinter. Et øyeblikk trodde han det var det som hadde vekket ham – men så, med en frysning av frykt, gikk det opp for ham at noen tørket pannen hans i mørket med en fuktig klut.

«Vekk!» sa han høyt. Og så: «*Noldus!*»

Husnissens svære tennisball-øyne plirte mot Harry gjennom mørket. Det rant en enslig tåre nedover den lange, spisse nesa.

«Harry Potter dro tilbake til skolen,» hvisket han utrøstelig. «Noldus advarte og advarte Harry Potter. Å herre, hvorfor hørte ikke herren på Noldus? Hvorfor dro ikke Harry Potter hjem da han ikke fikk tatt toget?»

Harry satte seg opp i putene og skjøv Noldus og kluten fra seg.

«Hva gjør du her?» sa han. «Og hvordan visste du at jeg ikke rakk toget?»

Underleppa til Noldus bevret litt, og Harry fikk en plutselig mistanke.

«Det var *deg!*» sa han sakte. «Det var *du* som gjorde at bommen ikke slapp oss igjennom!»

«Så sant, herre,» sa Noldus og nikket så ørene flagret. «Noldus gjemte seg og holdt utkikk etter Harry Potter og stengte åpningen, og etterpå måtte

Noldus stryke hendene sine med strykejernet –» han viste Harry ti lange, bandasjerte fingre, «– men Noldus var like glad, herre, for han trodde at Harry Potter var trygg, og Noldus *drømte* ikke om at Harry Potter skulle komme seg til skolen på andre måter!»

Mens han snakket, rugget han fram og tilbake og ristet på det stygge hodet.

«Noldus fikk sånt sjokk da han hørte at Harry Potter var på Galtvort igjen at han lot sin egen herres middag bli brent! En slik omgang pisk har Noldus aldri før fått, herre …»

Harry sank tilbake i putene igjen.

«Du fikk nesten Ronny og meg utvist,» sa han sint. «Det er best du stikker din vei før armen min vokser ut igjen, Noldus, ellers kan det være jeg kveler deg.»

Noldus smilte forsiktig.

«Noldus er vant til å bli truet på livet, herre; Noldus blir det fem ganger om dagen hjemme.»

Han pusset nesa i et hjørne av det møkkete putevaret som var alt han hadde på seg og så så patetisk ut at Harry motvillig kjente at sinnet rant av ham.

«Hvorfor går du rundt i det der, Noldus?» spurte han nysgjerrig.

«Dette, herre?» sa Noldus og plukket på putevaret. «Det er et tegn på husnissens slaveliv, herre. Noldus blir ikke frigitt før herren hans gir ham klær, herre. Så familien passer på at de ikke gir Noldus en sokk engang, for da ville han være fri til å forlate huset deres for alltid.»

Noldus tørret de bulende øynene og sa plutselig: «Harry Potter *må* dra hjem! Noldus trodde at klabben hans skulle være nok til å få –»

«Klabben *din?*» sa Harry, og sinnet veltet opp i ham igjen. «Åssen da, din klabb? Var det *deg* som prøvde å få den klabben til å drepe meg?»

«Ikke drepe herren, nei, nei, ikke drepe!» sa Noldus sjokkert. «Noldus vil bare redde Harry Potters liv! Bedre å bli sendt hjem hardt skadd enn å bli her, herre! Noldus ville bare at Harry Potter skulle bli passe skadd til å bli sendt hjem!»

«Å jaså nå, var det alt?» sa Harry rasende. «Og du har vel ikke tenkt å fortelle meg *hvorfor* du vil ha meg sendt hjem i småbiter?»

«Å, om Harry Potter bare visste!» stønnet Noldus, og tårene begynte nok en gang å dryppe ned på det fillete putevaret. «Om han visste hva han betyr for oss, for de laveste, for slavene, for bermen i den magiske verden! Noldus husker hvordan det var den gangen *Han-hvis-navn-må-være-unevnt* sto på høyden av sin makt, herre! Vi husnisser ble behandlet som utøy, herre! Nå ja, Noldus blir jo fremdeles behandlet slik, herre,» innrømmet han og tørket ansiktet på putevaret. «Men stort sett er livet blitt bedre for vårt slag siden herren vant over *Han-hvis-navn-må-være-unevnt*. Harry Potter overlevde, og det ble en ny morgen, herre, og Harry Potter skinte som et fyrtårn for dem av oss som trodde at Mørkets tid aldri skulle ta slutt … Og nå, på Galtvort, venter fryktelige ting på å skje, herre, og de skjer kanskje allerede, og Noldus kan ikke la Harry Potter bli her, nå som historien skal til å gjenta seg, nå som Mysteriekammeret er åpnet på ny –»

Noldus stivnet i skrekk. Sekundet etter grep han Harrys vannmugge fra nattbordet, slo seg i hodet med den så den fikk en sprekk og datt selv ut av syne. Et øyeblikk etter kom han krabbende opp på senga igjen, helt skjeløyd, og mumlet: «Slem Noldus! Veldig slem Noldus …»

«Så det fins altså et Mysteriekammer?» hvisket Harry. «Og – sa du at det hadde vært åpnet *før?* Si det, Noldus!»

Han grep nissen om det magre håndleddet da hånden begynte å famle mot vannmugga igjen. «Men jeg er jo ikke gompefødt – så hvordan kan Kammeret bety en fare for meg?»

«Å, herre, ikke spør mer, ikke spør stakkars Noldus om mer nå,» stammet nissen, med øyne som tallerkener i mørket. «Onde renker spinnes på dette stedet, og mørke gjerninger venter, men Harry Potter må ikke være her når de skjer. Dra hjem, Harry Potter. Dra hjem. Harry Potter må ikke stikke nesa i dette, herre, det er for farlig –»

«Hvem er det, Noldus?» sa Harry. Han beholdt det faste grepet om nissens håndledd for å hindre at han skulle slå seg med vannmugga igjen. «Hvem er det som har åpnet det? Og hvem åpnet det forrige gang?»

«Noldus kan ikke, herre. Noldus kan ikke, Noldus må ikke si det!» pep nissen. «Dra hjem, Harry Potter! Dra hjem!»

«Jeg drar ingen steder!» sa Harry innett. «En av mine beste venner er gompefødt, så hvis Kammeret virkelig er blitt åpnet, står hun først for tur –»

«Harry Potter våger sitt eget liv for sine venner!» stønnet Noldus i en slags elendighetens ekstase. «Så edel! Så tapper! Men han må redde seg selv, det må han, Harry Potter må ikke –»

Noldus stivnet plutselig, og flaggermusørene dirret. Harry hørte det også. Fottrinn nærmet seg i gangen utenfor.

«Noldus må gå!» hvisket nissen livredd. Det kom et skarpt smell, og Harry holdt plutselig om tomme lufta. Han falt tilbake mot putene, med blikket mot den mørke sykestuedøra og skrittene som nærmet seg.

I neste øyeblikk kom Humlesnurr ryggende inn i sykesalen, iført en lang ullslåbrok og nattlue. Han bar på den ene enden av noe som kunne være en statue. Et øyeblikk etter kom professor McSnurp til syne; hun bar beina. Med forente krefter lempet de den opp i en seng.

«Hent madam Pomfrit,» hvisket Humlesnurr, og professor McSnurp listet seg fort forbi fotenden av Harrys seng og ut av syne. Harry lå helt stille og lot som om han sov. Han hørte hektiske stemmer, og professor McSnurp kom til syne igjen, nå fulgt av madam Pomfrit, som trakk en strikkejakke over nattkjolen. Han hørte at noen hev etter pusten.

«Hva er det som har skjedd?» hvisket madam Pomfrit til Humlesnurr og bøyde seg over statuen på senga.

«Et nytt overfall,» svarte Humlesnurr. «Minerva fant ham i trappen.»

«Det lå en klase druer ved sida av ham,» sa professor McSnurp. «Vi tror han prøvde å snike seg opp for å besøke Potter.»

Magen til Harry vrengte seg plutselig. Sakte og forsiktig løftet han seg opp noen centimeter, så han kunne se over på statuen på senga. En månestråle falt over det stirrende ansiktet.

Det var Frodrik Fromm. Øynene var åpne, og hendene holdt kameraet opp foran brystet.

«Forsteinet?» hvisket madam Pomfrit.

«Ja,» svarte professor McSnurp. «Jeg våger ikke tenke på … Hvis ikke Albus hadde vært på vei ned for å hente en kopp varm sjokolade, hvem vet hva som kunne …»

Alle tre stirret ned på Frodrik. Så bøyde Humlesnurr seg og vred kameraet ut av det stivnede grepet.

«Du tror vel ikke han greide å få tatt et bilde av angriperen?» sa professor McSnurp ivrig.

Humlesnurr svarte ikke. Han åpnet kameralokket.

«Du store all verden!» sa madam Pomfrit.

En dampstråle sto opp fra innsida av kameraet. Harry, tre senger bortenfor, kunne kjenne den skarpe stanken av brent plast.

«Smeltet,» sa madam Pomfrit undrende. «Helt smeltet …»

«Men hva *betyr* dette, Albus?» spurte professor McSnurp intenst.

«Det betyr,» svarte Humlesnurr, «at Mysteriekammeret virkelig er åpnet på ny.»

Madam Pomfrit slo hånden for munnen. Professor McSnurp stirret på Humlesnurr.

«Men Albus … det må da … men *hvem?*»

«Spørsmålet er ikke *hvem,*» sa Humlesnurr, med øynene på Frodrik. «Spørsmålet er *hvordan …*»

Og etter det Harry kunne skjelne av professor McSnurps ansikt i skyggene, forsto hun ikke svaret noe bedre enn han selv gjorde.

KAPITTEL ELLEVE

DUELLKLUBBEN

Søndag morgen våknet Harry til glitrende vintersol inn i sykestua. Armen var ny-knoklet, men svært stiv. Han satte seg fort opp og så bort på Frodriks seng, men den var i mellomtida blitt skjult bak det høye skjermbrettet Harry hadde kledd av seg bak kvelden før. Da madam Pomfrit så han var våken, kom hun klaprende bort med et frokostbrett og begynte straks å bende og strekke på armen og fingrene hans.

«Alt i orden,» sa hun, mens han prøvde så godt han kunne å spise grøt med venstre hånd. «Når du har spist opp, kan du få gå.»

Harry kledde på seg så fort han kunne og skyndte seg opp i Griffing-tårnet. Han kunne nesten ikke vente med å fortelle Ronny og Hermine om Frodrik og Noldus. Men de var ikke der, så han gikk for å lete etter dem. Han lurte på hvor det kunne være blitt av dem – og var kanskje en anelse såret over at de var så uinteressert i om knoklene hadde vokst tilbake på ham eller ikke.

Idet han gikk forbi biblioteket, kom Perry Wiltersen spaserende ut. Han så adskillig blidere ut enn sist de møttes.

«Å, hei, Harry,» sa han. «Flott flying du presterte i går, virkelig topp. Griffing har tatt ledelsen for huspokalen – du skaffet oss femti poengs forsprang!»

«Du har ikke sett Ronny eller Hermine?» spurte Harry.

«Nei, jeg har ikke det,» sa Perry, og smilet falmet litt. «Jeg håper ikke Ronny har funnet et nytt *dametoalett* …»

Harry lo hult. Straks Perry var vel ute av syne, satte han kursen for Stønne-Stinas do. Han skjønte ikke helt hva Ronny og Hermine hadde der å gjøre nå, men etter et raskt blikk rundt for å sjekke at ikke Nask eller noen

prefekter var i nærheten, åpnet han døra og hørte stemmene deres fra en låst bås.

«Det er meg,» sa han og lukket døra bak seg. Det kom et smell, et plask og et gisp inne fra båsen, og han så Hermines øye kikke ut gjennom nøkkelhullet.

«*Harry!*» sa hun. «Gjett om du skremte oss! Kom inn – åssen er det med armen?»

«Bra,» sa Harry og presset seg inn i båsen. Oppå doen sto det en gammel heksekjel, og Harry skjønte på sprakingen nedenfra at de hadde tent opp under den. Å tenne bærbare, vannsikre bål var en av Hermines spesialiteter.

«Vi hadde tenkt å gå og møte deg, men så fant vi ut at vi skulle begynne med Polyksiren,» forklarte Ronny, mens Harry med stort besvær greide å lukke dodøra bak seg. «Vi fant ut at dette var det tryggeste stedet å gjemme'n.»

Harry begynte å fortelle dem om Frodrik, men Hermine avbrøt ham. «Vi vet det alt. Vi hørte at professor McSnurp fortalte professor Pirrevimp om det i morges. Det var derfor vi tenkte det var best vi satte i gang –»

«Jo før vi får en tilståelse fra Malfang, jo bedre,» snerret Ronny. «Vet dere hva jeg tror? Han var i sånt dritthumør etter rumpeldunkkampen at'n lot det gå ut over Frodrik.»

«Men det er noe mer,» sa Harry, mens Hermine rev opp bunter med tungress og slengte det i kjelen. «Noldus kom på besøk til meg i natt.»

Ronny og Hermine så overrasket opp. Harry fortalte dem alt Noldus hadde fortalt ham – eller *ikke* fortalt ham. Ronny og Hermine lyttet med åpen munn.

«Så Mysteriekammeret er blitt åpnet *før?*» sa Hermine.

«Da er saka klar,» sa Ronny triumferende. «Lucifus Malfang åpna sikkert Kammeret da *han* gikk på skolen her, og nå har'n fortalt kjære lille Draco åssen det gjøres. Det er opplagt. Men jeg sku' ønske Noldus hadde fortalt deg hva for slags monster det er der inne. Jeg lurer på hvorfor ingen har sett det når det lusker rundt på skolen.»

«Kanskje det kan gjøre seg usynlig,» sa Hermine og dyttet noen igler lenger ned mot bunnen av kjelen. «Eller kanskje det kan kamuflere seg – bli

til en rustning eller noe. Jeg har lest om kameleongespenster …»

«Du leser for mye, Hermine,» sa Ronny. Han helte døde gulløyefluer over iglene, krøllet sammen den tomme flueposen og så på Harry.

«Så det var Noldus som gjorde at vi ikke kom med toget, og han som fikk brekt armen din …» Han ristet på hodet. «Veit du hva, Harry? Hvis'n ikke gir seg snart med å prøve å redde livet ditt, kommer'n til å ta drepen på deg.»

*

Nyheten om at Frodrik Fromm var blitt overfalt og nå lå som død på sykestua hadde spredd seg over hele skolen i løpet av mandag formiddag. Lufta var plutselig tykk av rykter og mistanker. Førsteklassingene begynte å gå rundt på skolen i tette klynger; antakelig de var redde for å bli overfalt hvis de gikk hver for seg.

Gulla Wiltersen, som satt ved sida av Frodrik Fromm i formeltimene, var helt ute av seg, men Harry trodde kanskje at Fred og Frank hadde valgt feil metode for å muntre henne opp. De skiftet på å trylle fram pels eller byller over hele kroppen, gjemme seg bakom statuer og hoppe på henne når hun gikk forbi. De ga seg ikke før Perry, nesten apoplektisk av sinne, truet med å skrive til fru Wiltersen og fortelle henne at Gulla hadde mareritt.

I mellomtida hadde det, uten at lærerne visste om det, utviklet seg en rivende handel med talismaner, amuletter og andre beskyttende midler over hele skolen. Nilus Langballe kjøpte en stor, illeluktende grønn løk, et spisst purpurkrystall og en råtten firfislehale før de andre Griffing-guttene påpekte at han ikke var i fare. Han var jo fullblods, og dermed et usannsynlig offer.

«Men den første de gikk etter, var Nask,» sa Nilus, og det runde fjeset var skremt, «og alle vet at jeg omtrent er en futt.»

*

I andre uke av desember gikk professor McSnurp den vanlige runden og forhørte seg om hvem som skulle bli på skolen i juleferien. Både Harry, Ronny og Hermine skrev seg på lista, siden de hadde hørt at Malfang skulle

bli der, og dette slo dem som dypt mistenkelig. Ferietida ville være perfekt til å bruke Polyksiren og prøve å lure en tilståelse utav ham.

Dessverre var miksturen bare halvferdig. De hadde fremdeles ikke fått tak i bihjørningshorn eller boomslangeskinn, og slikt var ikke andre steder å finne enn i Slurs privatlager. I sitt stille sinn ville Harry heller møte Smygards sagnsomsuste uhyre enn å bli tatt på fersk gjerning av Slur mens han plyndret kontoret hans.

«Det vi trenger, er en avledningsmanøver,» sa Hermine friskt, da torsdagens eliksirtime nærmet seg. «Så kan én av oss snike seg inn på Slurs kontor og ta det vi trenger.»

Harry og Ronny så nervøst på henne.

«Jeg tror det er best jeg tar meg av selve stjelingen,» fortsatte Hermine i en hverdagslig tone. «Dere to blir jo utvist hvis dere blir tatt i noe mer, men meg har de ikke noe på ennå. Så alt dere behøver, er å lage nok spetakkel til at Slur blir opptatt med det i en fem minutters tid.»

Harry smilte matt. Å gå aktivt inn for å lage spetakkel i Slurs formeltime var omtrent like trygt som å dra til en sovende drage i øyet.

Eliksirtimene foregikk i et av de større fangehullene. Timen denne torsdags ettermiddagen begynte på den vanlige måten. Tjue heksekjeler sto og dampet mellom trebordene hvor skålvektene og ingredienskrukkene sto. Slur lusket gjennom dampene og kom med stikkpiller om griffingenes resultater, mens smygardingene hånflirte fornøyd. Draco Malfang, Slurs yndlingselev, knipset ustanselig pinnsvinfiskøyne på Ronny og Harry, som godt visste at hvis de tok igjen, ble det arrest på dem fortere enn du rakk å si «urettferdig».

Harrys Svulmetinktur ble altfor tynn, men han hadde viktigere ting å tenke på. Han ventet på signalet fra Hermine, og det var så vidt han hørte etter da Slur stanset og sa noen hånlige ord om den utvannede eliksiren hans. Da Slur snudde seg og gikk videre for å plage Nilus, møtte Hermine Harrys blikk og nikket.

Harry dukket fort ned bakom kjelen sin, trakk fram en av Freds Filibuster-raketter og banket fort på den med tryllestaven. Raketten begynte å sprake og spytte ild, og han visste at han bare hadde sekunder å gjøre på.

Han rettet seg opp, siktet og kylte den til værs. Den landet midt i blinken – i Gurgels kjel.

Gurgels eliksir eksploderte så spruten sto utover hele klassen. Folk hylte når skvettene av Svulmetinktur traff dem. Malfang fikk en ladning midt i fjeset, og nesa begynte straks å svulme som en ballong; Gurgel vaklet rundt med hendene for øynene, som var blitt store som tallerkener, mens Slur prøvde å få ro og finne ut hva som hadde skjedd. Midt i alt oppstyret så Harry at Hermine smatt ut av døra.

«Stille! STILLE!» brølte Slur. «Alle som har fått en sprut på seg kommer hit opp og får litt Minkemikstur. Men når jeg finner ut hvem som er skyld i dette …»

Harry prøvde å la være å le da han så Malfang løpe fram – hele hodet bøyde seg under vekta av en nese på størrelse med en liten melon. Mens halve klassen tutlet seg fram til Slurs kateter, noen med armer som tunge klubber, andre som ikke kunne snakke gjennom svære, oppblåste lepper, så Harry at Hermine kom snikende inn i fangehullet igjen. Kutten hennes bulte ut foran.

Da alle hadde fått en slurk av motgiften og diverse opphovnede kroppsdeler nærmet seg normalen igjen, marsjerte Slur ned til Gurgels heksekjel og trev opp de svarte restene av raketten. Det ble plutselig stille.

«Hvis jeg noensinne oppdager hvem som kastet denne,» hvisket Slur, «skal jeg *personlig* sørge for at vedkommende blir utvist.»

Harry la ansiktet i noe han håpet var passelig spørrende folder. Slur stirret rett på ham, og klokka som klang ti minutter senere og varslet slutt på timen, kunne ikke vært mer velkommen.

«Han visste det var meg,» sa Harry til Ronny og Hermine, mens de skyndte seg tilbake til Stønne-Stinas do. «Jeg så det.»

Hermine slengte de nye ingrediensene oppi kjelen og begynte å røre som en gal.

«Nå er den ferdig om to uker,» sa hun fornøyd.

«Slur kan'kke bevise at det var deg,» sa Ronny beroligende til Harry. «Så hva kan'n gjøre med det?»

«Noe fælt, om jeg kjenner Slur rett,» sa Harry, mens Polyksiren skummet og boblet.

*

En uke senere kom Harry, Ronny og Hermine gående gjennom inngangshallen og fikk øye på en liten flokk mennesker som sto foran oppslagstavla og leste et pergament som nettopp var slått opp. Jokum Finniman og Tommy Ding vinket dem bort. De så oppspilte ut.

«Dom skal starte en Duellklubb!» sa Jokum. «Det første møtet er i kvæll! Je sku' itte hatt noe imot litt duelltrening, det kunne kømmi godt med her en dag …»

«Tror du at Smygard-monstret kan duellere, kanskje?» sa Ronny, men også han leste oppslaget med interesse.

«Kunne være nyttig, det der,» sa han til Harry og Hermine da de gikk inn til middag. «Skal vi gå dit?»

Harry og Hermine var helt for det, så klokka åtte samme kveld skyndte de seg tilbake til Storsalen. De lange spisebordene var borte, og det var kommet en gyllen scene langs en av veggene, opplyst av tusener av vokslys som svevde i lufta. Taket var på ny fløyelssvart, og det så ut som det meste av skolen hadde presset seg inn under det, samtlige med tryllestaven i hånden og et oppspilt uttrykk i ansiktet.

«Jeg lurer på hvem som skal være lærer?» sa Hermine, mens de ålte seg gjennom den snadrende mengden. «En eller annen fortalte meg at Pirrevimp var duellmester i sin ungdom; kanskje det er han.»

«Bare det ikke er –» begynte Harry, men setningen endte i et stønn: Gyldeprinz Gulmedal kom spankulerende ut på scenen, strålende antrukket i plommefargede gevanter, og fulgt av ingen annen enn Slur, iført sitt vanlige svarte.

Gulmedal viftet for å få stillhet og ropte: «Kom nærmere, kom nærmere! Kan alle se meg? Kan alle høre meg? Glimrende!

Rektor Humlesnurr har gitt tillatelse til at jeg kan starte denne lille duellklubben. Det er for å gi dere litt trening i tilfelle dere skulle få behov

for å forsvare dere, som jeg selv har måttet ved utallige anledninger – mer utfyllende beskrivelser finner dere i mine utgitte verker.

La meg få presentere min assistent, professor Slur,» fortsatte Gulmedal og glitret bredt med tennene. «Han forteller at han vet en liten smule om duellering selv og har vært sporty nok til å stille opp til en liten demonstrasjon før vi begynner. Men ikke vær redde, kjære unge venner – eliksirlæreren deres skal nok fremdeles være i live når jeg er ferdig med ham!»

«Hadde det ikke vært deilig om de gjorde kål på hverandre?» mumlet Ronny i øret på Harry.

Slurs overleppe kruset seg hånlig. Harry lurte på hvordan Gulmedal greide å fortsette å smile – hadde det vært *ham* Slur hadde sett på med det blikket, hadde han løpt så fort han kunne i motsatt retning.

Gulmedal og Slur snudde seg mot hverandre og bukket. Det gjorde iallfall Gulmedal, med masse flagrende håndbevegelser, mens Slur bare gjorde et irritabelt rykk med hodet. Så løftet de tryllestavene som kårder foran seg.

«Som dere ser, holder vi stavene i korrekt kampstilling,» sa Gulmedal ut over den tause forsamlingen. «Når det er telt til tre, kaster vi den første forbannelsen. Ingen av oss er ute etter å drepe, naturligvis.»

«Jeg ville ikke være så sikker på dét,» mumlet Harry; han så at Slur blottet tennene.

«En – to – tre –»

Begge svingte tryllestavene opp over skulderen. Slur ropte: «*Exitarmus!*» Det kom et blendende, ildrødt glimt, og Gulmedal ble blåst baklengs ned av scenen, smalt i veggen og gled langsomt ned på golvet og ble liggende.

Malfang og noen av smygardingene heiet. Hermine hoppet på tåspissene. «Tror dere det gikk bra med ham?» hvinte hun mellom fingrene.

«Samme kan det være!» sa Harry og Ronny i kor.

Men Gulmedal kom seg ustøtt på beina. Hatten hadde falt av, og bølgehåret strittet rett ut.

«Vel, der kan dere se!» sa han og vaklet tilbake til scenen. «Det var en Avvæpningsformel – som dere ser, har jeg mistet tryllestaven min – ah,

mange takk, frøken Bruun. Ja visst, professor Slur, en glimrende idé å vise dem den – men om De ikke har noe imot at jeg sier det, var det jo helt opplagt hva De hadde i tankene. Hvis jeg hadde villet stoppe Dem, hadde det vært meget enkelt. Men jeg tenkte det kunne være instruktivt å la dem se …»

Slur så ut som om han kunne myrde ham. Kanskje Gulmedal la merke til det, for han fortsatte: «Men nok demonstrasjon! Nå kommer jeg rundt og fordeler alle i par. Professor Slur, om De ville hjelpe meg litt …»

De beveget seg gjennom flokken og fordelte folk i par. Gulmedal satte Nilus mot Julius Finkenfjær, men det var Slur som kom først til Ronny og Harry.

«På tide å splitte opp drømmelaget, tror jeg,» sa han. «Wiltersen, du kan gå sammen med Finniman. Potter –»

Harry begynte automatisk å gå mot Hermine.

«Tenk, jeg tror ikke det,» sa Slur og smilte kaldt. «Malfang, herover. La oss se hva du kan prestere mot den berømte Potter. Og frøken Grang kan møte frøken Bylling.»

Malfang kom marsjerende bort med et fett smil. Bak ham kom en Smygard-jente som minnet Harry om et bilde han hadde sett i *Huskestue med hekser*. Hun var svær og firkantet, og den kraftige haken stakk aggressivt ut. Hermine sendte henne et forsiktig smil, som hun ikke gjengjeldte.

«Snu dere mot partneren,» ropte Gulmedal oppe fra scenen, «og bukk!»

Hverken Harry eller Malfang gjorde mer enn så vidt et kast med hodet. De tok ikke blikket fra hverandre.

«Tryllestaver klar!» ropte Gulmedal. «Når jeg teller til tre, kaster dere forbannelsen for å avvæpne motstanderen – *bare* avvæpne – vi vil ikke ha noen uhell her. En … to … tre …»

Harry svingte staven over skulderen, men Malfang hadde satt i gang alt på toeren. Forbannelsen hans traff Harry så hardt at det føltes som om noen hadde smelt til ham i hodet med en stekepanne. Han sjanglet, men det virket som allting var i funksjon fremdeles, så han kastet ikke bort tida, men pekte rett på Malfang med staven og ropte: «*Rictusemper!*»

En lysende sølvstråle traff Malfang i magen, så han sto tvikoket og hveste.

«Jeg sa: Bare avvæpning!» ropte Gulmedal forskrekket over hodet på den kjempende mengden. Imens sank Malfang på kne; Harry hadde truffet ham med en Kileformel, og det var så vidt han kunne røre seg for latter. Harry holdt seg tilbake, med en vag følelse av at det ville være usportslig å forhekse Malfang mens han lå nede, men dette viste seg å være en feil. Malfang hev etter pusten, men greide å peke på Harrys knær med tryllestaven sin og hikste: «*Tarantallegra!*» og i neste sekund hadde Harrys bein begynt å rykke hit og dit i en slags ukontrollert selskapsdans.

«Stans! Stans!» skrek Gulmedal, men Slur overtok styringen.

«*Finite incantatem!*» ropte han. Føttene til Harry holdt opp å danse, Malfang holdt opp å le, og begge kunne se opp.

Det hang en grønnlig røykdis over hele rommet. Både Nilus og Julius lå hikstende på golvet, Ronny støttet en askegrå Jokum og unnskyldte seg for hva det enn var den brukne tryllestaven hans hadde gjort, men Hermine og Milly Bylling var fremdeles i full gang: Milly hadde tatt en hodelås på Hermine, som klynket av smerte. Tryllestavene hadde de helt glemt, de lå igjen på golvet. Harry sprang fram og fikk dratt Milly vekk. Det var ikke lett, for hun var mye større enn ham.

«Nei å nei,» sa Gulmedal. Han kom trippende over golvet og tok et overblikk over følgene av duellene. «Opp med deg, Maltmann … forsiktig der, frøken Faller … klem hardt til, Blom, så slutter det sikkert å blø snart …»

Han ble stående midt i salen og sa oppskjørtet: «Det er visst best jeg lærer dere å *blokkere* fiendtlige forbannelser.» Han kikket bort på Slur, som så tilbake med glinsende, svarte øyne, og så fort bort. «Kan vi få et frivillig par? Langballe og Finkenfjær. Hva med dere?»

«Ingen god idé, professor Gulmedal,» sa Slur og kom flaksende som en stor, ondskapsfull flaggermus. «Langballe kan skape kaos med de enkleste formler. Vi ville bli nødt til å sende restene av Finkenfjær på sykestua i en fyrstikkeske.» Det runde, lyserøde ansiktet til Nilus ble enda lyserødere. «Hva med Malfang og Potter?» sa Slur med et skjevt smil.

«Glimrende idé!» utbrøt Gulmedal. Han vinket Harry og Malfang inn til midten av salen, og mengden trakk seg unna for å gi dem plass.

«Altså, Harry,» sa Gulmedal. «Når Malfang peker på deg med staven, gjør du *slik.*»

Han løftet sin egen tryllestav, prøvde på en innviklet slags krøllbevegelse og mistet den. Slur smilte hånlig mens Gulmedal fort plukket den opp igjen og sa: «Heisan – staven min er visst blitt litt oppspilt!»

Slur nærmet seg Malfang, bøyde seg og hvisket noe i øret på ham, og så fikk Malfang også det samme hånlige smilet. Harry så nervøst opp på Gulmedal og sa: «Professor, kunne De vise meg den blokkeringen en gang til?»

«Redd?» mumlet Malfang, så lavt at Gulmedal ikke skulle høre ham.

«Du kan jo tro det,» sa Harry gjennom munnviken.

Gulmedal klasket Harry muntert på skulderen. «Bare gjør som jeg gjorde, Harry.»

«Hva, miste staven min?»

Men Gulmedal hørte ikke etter.

«Tre – to – en – nå!» ropte han.

Malfang løftet tryllestaven fort og brølte: «*Serpensortia!*»

Tippen av staven eksploderte. Skrekkslagen så Harry at en lang, svart slange skjøt ut fra den, landet tungt på golvet mellom dem og løftet hodet, klar til hogg. Det kom skrik fra mengden, som raskt ga dem mye bedre plass.

«Ikke rør deg, Potter,» sa Slur dovent. Det var tydelig at han nøt synet av Harry som sto der stiv, øye mot øye med en sint slange. «Jeg skal få den vekk …»

«Nei, la meg!» ropte Gulmedal. Han hyttet med tryllestaven mot slangen, og det kom et høyt smell. Slangen forsvant ikke. I stedet fór den tre meter til værs og landet igjen med et solid klask, og nå var den rasende. Den hvislet gjennomtrengende, buktet seg over golvet mot Julius Finkenfjær og løftet hodet på ny, med hoggtennene blottet til hogg.

Harry var ikke sikker på hva som drev ham til å gjøre det. Han merket ikke engang at han bestemte seg. Det han merket, var at beina drev ham

framover som på trinser, og at han brølte til slangen, helt idiotisk: «La ham være!» Og utrolig nok – helt uforklarlig – sank slangen sammen på golvet, fredsommelig som en tykk, svart hageslange, og nå var det Harry den så på. Han kjente at redselen ble borte; han visste at slangen ikke kom til å gå løs på noen nå. Men han kunne ikke forklart hvordan han visste det.

Han så opp på Julius med et smil og ventet å se lettelse, eller kanskje undring, eller til og med takknemlighet – men det han så, var sinne og frykt.

«Hva er det du tror du driver med!» ropte han. Og før Harry rakk å svare, hadde Julius snudd og stormet ut av salen.

Slur kom fram og viftet med tryllestaven, og slangen forsvant i et lite blaff av svart røyk. Slurs uttrykk var også uventet: Det var tankefullt og beregnende, og Harry likte det slett ikke. I tillegg merket han en illevarslende mumling rundt i rommet. Så var det noen som nøkket ham i kutten bak.

«Kom,» sa Ronnys stemme i øret hans. «Få fart på deg – kom igjen …»

Ronny halte ham med seg ut av salen, med Hermine travende ved sida. Da de gikk ut av døra, trakk folk på begge sider seg unna, som om de var redde for å bli smittet av noe. Harry hadde ikke peiling på hva som foregikk, og hverken Ronny eller Hermine forklarte noe før de hadde drasset ham med seg helt opp til Griffingstua. Da skjøv Ronny Harry ned i en stol og sa: «Du er jo en ormmunn. Hvorfor har du ikke sagt det?»

«Er hvafornoe?» sa Harry.

«*Ormmunn!*» sa Ronny. «Du kan snakke med slanger!»

«Jeg vet det,» sa Harry. «Vel, det er jo bare andre gangen jeg har gjort det, da. Jeg kom til å slippe en boa constrictor løs på fetteren min, Dudleif, i zoologisk hage en gang – det er en lang historie – men den fortalte meg at den aldri hadde vært i Brasil, og så kom jeg til å slippe den fri uten å mene det. Det var før jeg visste jeg var trollmann –»

«En boa constrictor fortalte deg at den aldri hadde vært i Brasil?» gjentok Ronny med liten stemme.

«Ja?» sa Harry. «Det er sikkert drøssevis her som kan gjøre det samme.»

«Å nei da,» sa Ronny. «Det er ikke en vanlig evne, nei. Harry, dette er ille.»

«Ille? Hva er det som er ille?» sa Harry. Han begynte å bli ganske sint. «Hva er det som feiler alle sammen? Hør her, hvis ikke jeg hadde sagt til den slangen at den ikke skulle gå løs på Julius –»

«Å, var det det du sa?»

«Hva mener du? Du var jo der … du hørte det.»

«Jeg hørte deg snakke ormtunge,» sa Ronny, «slangespråket. Ingen aner hva du sa. Ikke rart Julius fikk panikk. Du låt som du prøvde å få slangen til å angripe eller noe. Det var nifst, skal jeg si deg.»

Harry glodde på ham med åpen munn.

«Snakket jeg et annet språk? Men – jeg ante ikke – åssen kan jeg snakke et annet språk uten å vite det?»

Ronny ristet på hodet. Både han og Hermine så ut som om noen nettopp hadde dødd. Harry skjønte ikke hva som var så forferdelig.

«Kan dere fortelle meg hva som er så gærnt med å hindre at en svær, diger slange biter huet av Julius?» sa han. «Hvilken rolle spiller det *åssen* jeg gjorde det, så lenge Julius slipper å bli med i Hodeløsjakten?»

«Det spiller en rolle,» sa Hermine. Stemmen var lav da hun endelig sa noe. «For det Salazar Smygard var så berømt for, det var at han kunne snakke med slanger. Det er derfor hussymbolet for Smygard er en slange.»

Harry gapte.

«Akkurat,» sa Ronny. «Og nå kommer hele skolen til å tro at du er tipp-tipp-tipp-olde-oldebarnet hans eller noe …»

«Men jeg er jo ikke det,» sa Harry, med en panikk han ikke helt kunne forklare.

«Det blir ikke så lett å bevise,» sa Hermine. «Han levde for omtrent tusen år siden, så for alt vi vet, kan det være du er det.»

*

Den natten lå Harry våken i timevis. Gjennom en sprekk i sengeforhenget så han på snøen som hadde begynt å dale ned forbi tårnvinduet og tenkte.

Kunne han virkelig være en etterkommer etter Salazar Smygard? Når det kom til stykket, visste han jo ingenting om sin fars familie. Dumlingene hadde alltid satt bråstopp for alle spørsmål om trollmannsslektningene hans.

Hviskende prøvde han å si noe på ormtunge. Ordene ville ikke komme. Antakelig måtte han stå ansikt til ansikt med en slange for å få det til.

«Men jeg er jo i *Griffing,*» tenkte Harry. «Valghatten ville vel ikke puttet meg her hvis jeg hadde Smygard-blod …»

«Ah,» sa en ekkel liten stemme i hodet. «Men Valghatten *ville* putte deg i Smygard, husker du ikke det?»

Harry snudde seg rundt. Dagen etter ville han jo treffe Julius i urtologitimen, så da fikk han bare forklare at han hadde holdt slangen tilbake, ikke egget den til angrep. Det burde enhver idiot ha skjønt uansett, tenkte han sint og slo neven i puta.

*

Men neste formiddag var snøen som hadde begynt å falle om natten, blitt til en snøstorm så kraftig at den siste urtologitimen ble avlyst. Professor Stikling ville sette sokker og skjerf på alle alrunene, en krevende oppgave hun nektet å betro til noen andre, nå som det var så viktig at alrunene skulle vokse fort og gjenopplive Fru Hansen og Frodrik Fromm.

Harry satt foran peisbålet i oppholdsstua på Griffing og bekymret seg over dette, mens Ronny og Hermine brukte fritimen på en omgang trollmannssjakk.

«Men herregud da, Harry,» sa Hermine ergerlig, da en av Ronnys løpere trakk springeren hennes ned av hesten og drasset ham bort fra brettet. «Gå og *finn* Julius, da vel, hvis det er så viktig for deg.»

Så Harry reiste seg og gikk ut gjennom portretthullet, mens han spekulerte på hvor Julius kunne være.

Den tykke, hvirvlende snøen utenfor alle vinduer gjorde borgen mørkere enn den pleide å være på dagtid. Harry frøs mens han passerte klasserom etter klasserom hvor det foregikk undervisning og snappet opp brokker av hva de sa der inne. Professor McSnurp brølte til en eller annen som, etter lyden å dømme, hadde forvandlet kameraten sin til en grevling. Harry motsto fristelsen til å titte inn og fortsatte å gå. Han tenkte at Julius kanskje hadde brukt fritimen til å ta igjen noen forsømte lekser, så han bestemte seg for å prøve biblioteket først.

Og faktisk satt det en klynge håsblåsinger som skulle hatt urtologi innerst i biblioteket, men det virket ikke som de arbeidet. Mellom de lange, høye bokhylleradene kunne Harry bare se at de hadde stukket hodene sammen, øyensynlig midt i en veldig interessant samtale. Han så ikke om Julius var en av dem. Han var på vei bort til dem da han oppfattet noe av det de sa og ble stående for å høre mer, bortgjemt i Usynlighetsseksjonen.

«Jo,» sa en tykk gutt, «jeg sa til Julius at han skulle gjemme seg oppe på sovesalen. Ikke sant, hvis Potter har sett seg ut ham som sitt neste offer, er det best han ligger lavt en stund framover. Han har jo ventet på at det skulle skje noe slikt helt siden han snakket med Potter, og det glapp ut av ham at han var gompefødt. Julius fortalte ham faktisk at han egentlig var innskrevet på Eton. Og det er ikke akkurat sånt du bør slenge utav deg når Smygards arving går løs, eller hva?»

«Er du sikker på at det er Potter da, Ernst?» sa en pike med blonde musefletter nervøst.

«Hanna,» sa den tykke gutten alvorlig, «han er en ormmunn. Alle vet at det er tegnet på en svart trollmann. Har du hørt om en hvit en noen gang som kunne snakke med slanger? Smygard selv ble kalt Slangetunge.»

Det ble adskillig mumling etter dette, og Ernst fortsatte: «Husker dere det som sto skrevet på veggen? *La arvingens fiender vokte seg*. Potter hadde et eller annet sammenstøt med Nask, og før du får snudd deg, er det over og ut med katta til Nask. Den førsteklassingen, Fromm, irriterte Potter med å ta bilder av ham da han lå i søla, og før du får snudd deg, er det over og ut med *ham.*»

«Men han virker alltid så hyggelig,» sa Hanna usikkert. «Og så var det jo han som fikk han-du-vet til å forsvinne. Så han kan da ikke være *bare* ond, vel?»

Ernst senket stemmen hemmelighetsfullt, håsblåsingene bøyde seg nærmere, og Harry listet seg lenger fram for å høre bedre.

«Ingen vet hvordan han overlevde angrepet fra han-du-vet. Jeg mener, Potter var jo bare spedbarnet da det skjedde. Han skulle blitt sprengt i småbiter. Det er bare en mektig Svart trollmann som kunne overlevd en sånn forbannelse.» Og så senket han stemmen igjen; nå var det bare en

hvisking: «Det var antakelig nettopp derfor Mørkets herre ville drepe ham. Han ville ikke få en ny Mørkets herre som *konkurrent*. Jeg lurer på hvilke andre evner Potter har holdt skjult?»

Nå greide ikke Harry mer. Han kremtet høyt og kom ut fra bokhyllene. Om han ikke hadde vært så sint, hadde han kanskje hatt moro av synet som møtte ham: Hver bidige én av håsblåsingene så ut som om de var blitt Forsteinet straks de så ham, og Ernst var på rask vei til å bli likblek.

«Hei,» sa Harry. «Jeg ser etter Julius Finkenfjær.»

Det var tydelig at håsblåsingene hadde fått bekreftet sine verste engstelser. Alle så skremt på Ernst.

«Hva vil du med ham?» sa Ernst med skjelvende stemme.

«Jeg ville si til ham hva som virkelig skjedde med den slangen i Duellklubben,» sa Harry.

Ernst bet seg i leppa til den hvitnet, trakk pusten dypt og sa: «Vi var der, alle sammen. Vi *så* hva som skjedde.»

«Så da så dere vel at så snart jeg snakket til slangen, trakk den seg unna?» sa Harry.

«Det jeg så, var at du snakket ormtunge,» sa Ernst sta, selv om han skalv da han sa det, «og at du jagde slangen mot Julius.»

«Jeg jagde den aldeles ikke *mot* ham!» sa Harry, og stemmen skalv av sinne. «Den rørte ham ikke engang!»

«Det var veldig nære på,» sa Ernst. «Og i tilfelle du pønsker på noe,» la han fort til, «så skal jeg bare fortelle deg at slekten min går ni generasjoner tilbake med hekser og trollmenn, og blodet mitt er minst like rent som noens, så –»

«Jeg gir da vel katten i hva slags blod du har!» sa Harry innett. «Hva skulle jeg overfalle gompefødte for?»

«Du avskyr de gompene du bor hos, det har jeg hørt,» svarte Ernst med det samme.

«Ingen kan bo hos Dumlingene og ikke avsky dem,» sa Harry. «Jeg skulle gjerne sett *deg* prøve.»

Han snudde på hælen og trampet ut av biblioteket. Det skaffet ham et anklagende blikk fra madam Knipe, som sto og polerte det forgylte

omslaget på en stor bok med trylleformularer.

Harry raste bortover gangen og enset nesten ikke hvor han gikk, så sint var han. Resultatet var at han braste rett inni noe veldig stort og tungt og datt baklengs på golvet.

«Å, hei, Gygrid,» sa han da han så opp igjen.

Fjeset var helt skjult bak en snødekket finlandshette, men det kunne vanskelig være noen annen, ettersom mannen i mollskinnsfrakken fylte hele gangen. Det hang en død hane fra en av de massive hanskehendene.

«Hemf, Hammy,» sa han og trakk opp hetta så det gikk an å snakke. «Åffer er du ikke og har time?»

«Den ble avlyst,» sa Harry og kom seg på beina igjen. «Hva gjør du her inne?»

Gygrid holdt opp den døde hanen.

«Den andre som er dreft bare denna termin',» sa han. «Enten er'e rev, eller så er'e en blodsugendes busemann, og så må jeg ha lov av rektor for å sette en heksing rundt hønsehuset.»

Han kikket nærmere på Harry under de svære, snøflekkede øyebrynene.

«Har'u det helt bra, Harry? Du ser ut som du er litt rau i toppen.»

Harry kunne ikke få seg til å gjenta det Ernst og resten av håsblåsingene hadde sagt om ham.

«Det er ingenting,» sa han. «Best jeg kommer meg videre, Gygrid, neste time er transfigurasjon, og jeg må hente bøkene først.»

Og så gikk han. Men hodet var fullt av det Ernst hadde sagt.

«*Julius har ventet på at det skulle skje noe slikt helt siden han snakket med Potter, og det glapp ut av ham at han var gompefødt …*»

Harry trampet opp trappene og kom inn i en annen gang. Denne var spesielt mørk – faklene var blåst ut av en sterk, isnende trekk som skar inn gjennom en løsnet vindusrute. Han var halvveis igjennom den da han snublet over noe som lå på golvet og falt så lang han var.

Han snudde seg og myste på det han hadde snublet over, og det kjentes som om magen gikk i oppløsning.

Det var Julius Finkenfjær som lå der på golvet, stiv og kald, med et livredd uttrykk i ansiktet og øyne som stirret tomt opp i taket. Ved sida av

ham var det en annen skikkelse, og det var det underligste syn Harry noen gang hadde sett.

Det var Nesten hodeløse Nikk, og han var ikke lenger perlehvit og gjennomsiktig, men svart og grumsete, og han svevde vannrett og urørlig tifemten centimeter over golvet. Hodet var halvveis av, og uttrykket var like livredd som Julius'.

Harry kom seg på beina. Pusten gikk fort og kort, og hjertet slo trommehvirvler mot brystet. Han så seg vilt til begge sider i gangen og la merke til en masse edderkopper som pilte på rekke og rad av gårde fra de to kroppene. De eneste lydene var dempede lærerstemmer fra klasserommene på begge sider.

Han kunne løpe sin vei, og ingen ville noensinne få vite at han hadde vært her. Men han kunne jo ikke bare la dem bli liggende der … han måtte hente hjelp. Ville noen tro på at han ikke hadde noe med det å gjøre?

Mens han sto der, og panikken veltet opp i ham, smalt en dør opp like ved, og poltergeisten Gnav kom susende ut.

«Ha, er det ikke lille potte-Potter?» kaklet Gnav og slo brillene hans på halv tolv da han suste forbi. «Hva er det Potter har for seg, mon tro? Hvorfor lusker Potter rundt –»

Gnav bråstanset midt i en kollbøtte i lufta. Mens han hang der opp ned, fikk han øye på Julius og Nesten hodeløse Nikk. På et blunk hadde han fått hodet rette veien opp, fylte lungene og hylte, før Harry rakk å stoppe ham: «OVERFALL! OVERFALL! NYTT OVERFALL! INGEN DØDELIG ELLER SPØKELSE ER TRYGG! LØP FOR LIVET! OVERFAAAALLL!»

Kræsj – kræsj – kræsj – dør etter dør smalt opp bortover gangen, og folk kom strømmende ut. I flere lange sekunder var det slik forvirring at Julius var i fare for å bli trampet ned, og folk sto faktisk midt oppi Nesten hodeløse Nikk. Harry ble klemt inn mot veggen, mens lærerne brølte for å få ro. Professor McSnurp kom løpende med sin egen klasse i hælene – en av dem hadde fremdeles svart-og-hvit-stripet hår. Hun brukte tryllestaven og lagde et høyt smell, så folk holdt munn, og kommanderte alle tilbake til

klasserommene. Åstedet hadde akkurat begynt å roe seg litt da håsblåsingen Ernst kom løpende med tunga ut av munnen.

«Tatt på fersk gjerning!» hylte han, likblek i ansiktet, og rettet en dramatisk pekefinger mot Harry.

«Det klarer seg, Maltmann!» sa professor McSnurp skarpt.

Gnav duvet rundt over dem og fulgte med, nå med et digert, ondskapsfullt glis; Gnav elsket kaos. Mens lærerne bøyde seg og undersøkte Julius og Nesten hodeløse Nikk, brøt Gnav ut i sang:

«*Å Potter, din spotter, hva har du vel gjort?*
Tenk, drepe så mange for moro, så fort –»

«Ti stille, Gnav!» bjeffet professor McSnurp, og Gnav forsvant – baklengs, mens han rakte tunge til Harry.

Professor Pirrevimp og professor Schkummel, som underviste i astronomi, bar Julius av gårde til sykestua, men ingen visste riktig hva de skulle gjøre med Nesten hodeløse Nikk. Det endte med at professor McSnurp tryllet fram en stor vifte fra tomme lufta og rakte den til Ernst, med instruks om å blåse Nikk oppover trappene med den. Det gjorde han, og Nesten hodeløse Nikk ble viftet bortover gangen som en svart luftputebåt. Harry og professor McSnurp ble alene igjen.

«Denne vei, Potter,» sa hun.

«Professor,» sa Harry, «jeg sverger på at det ikke var meg –»

«Dette er ikke lenger i mine hender,» sa professor McSnurp kort.

De marsjerte i taushet rundt et hjørne, og så stanset hun foran et stort og usedvanlig stygt steinuhyre.

«Sitronsutt!» sa hun. Det måtte åpenbart være et passord, for det kom straks liv i uhyret, som hoppet til side, og veggen bak det sprakk i to. Enda så redd Harry var for det som måtte komme, kunne han ikke la være å bli forbløffet. Bak veggen gikk en vindeltrapp som snurret oppover av seg selv, som en slags rulletrapp. Da han og professor McSnurp satte føttene på den, hørte han veggen smelle igjen bak dem. Oppover bar det, i spiral til Harry begynte å bli svimmel. Foran dem så han en speilblank eikedør med en dørhammer i form av en griff.

Da skjønte han hvor han ble ført. Det måtte være her Humlesnurr bodde.

KAPITTEL TOLV

POLYKSIREN

De kom ut fra steintrappen øverst, og professor McSnurp banket på døra. Den gled lydløst opp, og de gikk inn. Professor McSnurp ba Harry vente og gikk videre alene.

Harry så seg om. Én ting var sikker: Av alle lærerkontorene Harry hadde vært innom i løpet av det siste året, var Humlesnurrs langt det mest spennende. Hadde han ikke vært så vettskremt for å bli utvist fra skolen, ville han hatt stor glede av denne sjansen til å utforske det.

Det var et stort og velproporsjonert, sirkelrundt rom, fullt av rare små lyder. En del pussige sølvinstrumenter sto på småbord og snurret og utstøtte små røykskyer. Veggene var dekket av portretter av tidligere rektorer og rektorinner; samtlige sov søtelig i rammene sine. Og så var det et kolossalt skrivebord med løveføtter, og på en hylle bak det, en lurvete og medtatt trollmannshatt – *Valghatten*.

Harry nølte og skottet vaktsomt på de sovende heksene og trollmennene på veggene. Det kunne da umulig skade om han tok ned hatten og prøvde den på seg igjen? Bare for å sjekke … bare for å være sikker på at den hadde puttet ham i riktig hus.

Han listet seg stille rundt skrivebordet, løftet hatten ned fra hylla og satte den sakte på hodet. Den var altfor stor til ham og gled ned over øynene, akkurat som sist han hadde den på seg. Harry stirret ut i mørket inni og ventet. Så sa en liten stemme i øret hans: «Nå, Harry Potter, er det noe som plager deg?»

«Æh, ja,» mumlet Harry. «Unnskyld at jeg forstyrrer deg – det var bare noe jeg ville spørre om –»

«Du lurer på om jeg puttet deg i riktig hus,» sa hatten kontant. «Jo … du var usedvanlig vanskelig å plassere. Men jeg står ved det jeg sa sist –» Harry ble straks lettere om hjertet, «– du ville gjort det godt i Smygard.»

Straks ble magen tung som en stein. Han grep hatten i spissen og rykket den av seg. Den hang slapt i hånden, snusket og falmet. Han klasket den tilbake på hylla og følte seg kvalm.

«Du tar feil,» sa han til den tause, urørlige hatten. Den svarte ikke, men Harry holdt øye med den mens han rygget unna. Så hørte han en rar, halvkvalt lyd bak seg og snurret rundt.

Han var likevel ikke alene i rommet. På et gullvagle ved sida av døra satt en avfeldig, gammel fugl. Den så nærmest ut som en halvribbet kalkun. Harry stirret på den, og fuglen stirret olmt tilbake og kom med den halvkvalte lyden igjen. Den så temmelig dårlig ut, syntes Harry. Øynene var matte, og bare i det øyeblikket han så på den, datt enda et par fjær fra halen.

Det hadde akkurat slått Harry at alt som skulle til nå, var at Humlesnurrs kjæledegge døde mens han var alene med den, da fuglen plutselig eksploderte i flammer.

Harry skrek til av sjokket, bykset baklengs og støtte mot skrivebordet. Han så seg febrilsk om etter et glass vann eller noe, men så ingenting slikt. I mellomtida var fuglen blitt den rene ildkule; den utstøtte et høyt skrik, og i neste øyeblikk var det ikke annet igjen enn en glødende askehaug på golvet.

Kontordøra gikk opp. Humlesnurr kom inn. Han så ytterst dyster ut.

«Rektor,» hikstet Harry, «fuglen Deres – det var ingenting jeg kunne gjøre – den tok bare fyr –»

Til Harrys forbløffelse *smilte* Humlesnurr.

«Det var på tide,» sa han. «Han har sett skrekkelig ut i flere dager, og jeg har sagt at han fikk se å bli ferdig med det.»

Det lamslåtte uttrykket i Harrys fjes fikk ham til å klukke.

«Vulcan er en føniks, forstår du, Harry. Fønikser tar fyr når tida er inne til at de skal dø og gjenoppstår fra asken. Følg med nå –»

Harry kikket ned, akkurat tidsnok til å se en ørliten, rynket, nyfødt fugl stikke hodet opp av askehaugen. Den var minst like stygg som den gamle.

«Synd du akkurat skulle se ham på branndagen,» sa Humlesnurr mens han satte seg bak skrivebordet. «Normalt er han faktisk svært flott – fantastisk fjærdrakt i rødt og gull. Fascinerende vesener, fønikser. De kan bære utrolig tungt, tårene har legende kraft, og de er veldig trofaste kjæledyr.»

I sjokket over at Vulcan tok fyr, hadde Harry helt glemt hva det egentlig var han var der for, men nå satte Humlesnurr seg til rette i den høyryggede stolen og mønstret ham med det gjennomtrengende, lyseblå blikket, og alt sammen veltet over ham igjen.

Men før Humlesnurr rakk å si noe, fløy kontordøra opp med et øredøvende brak, og Gygrid kom dundrende inn. Han hadde et vilt blikk i øynene, finlandshetta øverst på det tjafsete, svarte håret og fremdeles den døde hanen dinglende i hånden.

«Det var'kke Harry, rektor Humlesnurr!» sa han inntrengende. «Jeg sto og snakka med'n sjæl bare non sekkunder før'n fant den guttungen, han kun'kke hatt *tid*, sir …»

Humlesnurr prøvde å si noe, men Gygrid bablet videre og svingte opphisset med hanen så fjærspruten sto.

«… Det kan'kke ha vært han, det kan jeg banne på for sjælveste Magidepartementet om jeg blir nødt …»

«Gygrid, jeg –»

«… De har tatt feil gutt, sir, jeg *veit* at Harry aldri –»

«*Gygrid!*» sa Humlesnurr høyt. «Jeg tror *ikke* det er Harry som er overfallsmannen.»

«Å,» sa Gygrid. Hanen falt slapt ned langs sida. «Nehei. Nei, men da venter jeg utafor da, rektor.»

Han så meget brydd ut da han trampet ut.

«Tror De ikke at det var meg, rektor?» gjentok Harry med gryende håp, mens Humlesnurr børstet fjær fra skrivebordet.

«Nei, Harry, det gjør jeg ikke,» sa Humlesnurr, men ansiktet var blitt strengt igjen. «Men jeg vil likevel snakke med deg.»

Harry ventet nervøst mens Humlesnurr så granskende på ham, med de lange fingrene i en pyramide foran seg.

«Jeg må spørre deg om det er noe du vil fortelle meg, Harry,» sa han rolig. «Noe som helst.»

Harry visste ikke hva han skulle si. Han tenkte på Malfang, som hadde ropt: «Dere blir de neste, grumser!» og på Polyksiren som nå sto og putret på doen til Stønne-Stina. Så tenkte han på den kroppsløse stemmen han hadde hørt to ganger og husket hva Ronny hadde sagt: «*Å høre stemmer ingen andre kan høre er'kke noe godt tegn, sjøl i trollmannsverdenen.*» Og han tenkte på det alle sa om ham nå, og sin egen voksende frykt for at han på en eller annen måte var forbundet med Salazar Smygard …

«Nei,» sa Harry. «Ingen ting, rektor.»

*

Dobbeltoverfallet på Julius og Nesten hodeløse Nikk forvandlet det som hittil hadde vært nervøsitet til ekte panikk. Pussig nok virket det som det var Nesten hodeløse Nikks skjebne som var det verste. Hva i all verden kunne gjøre noe slikt mot et *spøkelse*, spurte folk; hva slags forferdelig kraft måtte til for å skade en som allerede var død? Det ble nesten oppløp av elever som ville bestille billetter til Galtvort-ekspressen og dra hjem i juleferien.

«Fortsetter det sånn, blir det snart bare oss igjen her,» sa Ronny til Harry og Hermine. «Oss og Malfang, Krabbe og Gurgel. Det skal bli en trivelig juleferie, tenker jeg.»

Krabbe og Gurgel, som alltid gjorde som Malfang sa, skulle også bli på skolen over jul. Men Harry var glad til at de fleste skulle dra. Han var lei av at folk trakk seg unna ham i gangene, som om de var redde for at han plutselig skulle få hoggtenner eller spytte gift, lei av all mumlingen, pekingen og hviskingen hver gang han gikk forbi noen.

Men Fred og Frank syntes alt sammen var kjempegøy. De la seg ekstra i selen for å marsjere foran Harry bortover gangene og rope: «Gjør plass for Smygards arving, her kommer verdens ondeste trollmann …»

Perry hadde svært lite til overs for dette.

«Det er ingenting å le av,» sa han kaldt.

«Fløtt deg'a, Perry,» sa Fred. «Harry har det travelt.»

«Ja, han må innom Mysteriekammeret og drikke en kopp te med hoggtanntjeneren sin,» sa Frank og klukklo.

Gulla syntes heller ikke det var morsomt.

«Å, hold opp,» jamret hun, hver gang Fred høylytt spurte Harry hvem han hadde tenkt å gå løs på neste gang, eller Frank lot som han holdt Harry på avstand med et stort hvitløksfedd når de møttes.

Det gjorde ikke Harry noe; han var glad til for at iallfall Fred og Frank syntes det var en latterlig tanke at han skulle være Smygards arving. Men ablegøyene deres så ut til å irritere Draco Malfang, som så surere ut for hver gang han så dem.

«Det er for det'n har så lyst til å si at enklig er det *han*, at'n holder på å sprekke,» sa Ronny vitende. «Dere veit jo åssen'n hater at noen slår'n i noe som helst, og her går du og får æra for all dævelskapen hans.»

«Ikke mye lenger nå,» sa Hermine fornøyd. «Polyksiren er snart klar. Vi skal nok få sannheten utav ham en av dagene.»

*

Omsider var høstterminen slutt, og en stillhet like dyp som snøen utenfor la seg over borgen. Det var mer fredelig enn kjedelig, syntes Harry. Han likte at han, Ronny og Hermine hadde Griffingtårnet for seg selv, for da kunne de spille Svartespreng uten å plage noen og trene uforstyrret på dueller. Fred, Frank og Gulla hadde også valgt å bli på skolen, heller enn å besøke Rulle i Egypt sammen med herr og fru Wiltersen. Perry, som så med misbilligelse på det han kalte deres barnsligheter, var ikke ofte å se i Griffingstua. Han hadde allerede meddelt dem med en viktig mine at den eneste grunnen til at *han* ble der i juleferien, var at det var hans plikt som prefekt å støtte lærerne gjennom denne vanskelige perioden.

Første juledags morgen opprant, kald og hvit. Harry og Ronny, de eneste som var igjen på sovesalen, ble vekket svært tidlig av Hermine, som kom brasende inn, fullt påkledd og med presanger til begge to.

«Opp og sprett!» sa hun med høy røst og trakk fra gardinene.

«Hermine – du har'kke noe med å være her inne,» sa Ronny og holdt for øynene mot lyset.

«Ja, god jul, du òg,» sa Hermine og kastet presangen til ham. «Jeg har vært oppe i nesten en time alt og puttet flere fluer i miksturen. Nå er den ferdig.»

Harry satte seg opp, bråvåken.

«Er du sikker?»

«Fullstendig,» sa Hermine. Hun flyttet unna rotta Skorpus og satte seg på kanten av himmelsenga hans. «Hvis vi virkelig skal gjøre det, så stemmer jeg for at vi gjør det i kveld.»

I samme øyeblikk kom Hedvig susende inn i rommet med en ørliten pakke i nebbet.

«Hei der,» sa Harry lykkelig da hun landet på senga. «Er vi på talefot igjen nå, da?»

Hun hakket ham vennskapelig i øret, og det var en langt bedre gave enn den hun hadde med, som viste seg å være fra Dumlingene. De hadde sendt Harry en tannpirker, og en lapp hvor de ba ham finne ut om han kunne bli på skolen i sommerferien også.

Resten av julegavene var adskillig hyggeligere. Av Gygrid fikk han en stor boks sirupsnugater, som Harry bestemte seg for å mykne over bålet før han prøvde å spise dem. Av Ronny fikk han en bok, *Kanoner i flukt*, som inneholdt interessante opplysninger om favorittlaget hans i rumpeldunk. Og Hermine hadde kjøpt en ørnefjærpenn i luksusklassen til ham. Da Harry åpnet den siste pakken, fant han en ny håndstrikket genser fra fru Wiltersen og en stor honningkake. Han kjente et skyldbevisst stikk da han hengte opp kortet fra henne; han kunne ikke la være å tenke på herr Wiltersens bil, som ingen hadde sett mer til siden sammenstøtet med Prylepilen, og på hele berget av regelbrudd som han og Ronny skulle i gang med nå.

*

Ingen, ikke engang en som grudde seg til å drikke Polyksir etterpå, kunne la være å fryde seg over julemiddagen på Galtvort.

Storsalen var storslagen. Ikke bare var det et dusin snødekte juletrær på golvet, og tykke girlandere av kristtorn og misteltein på kryss og tvers under taket, men i tillegg falt det forhekset snø fra taket, varm og tørr.

Humlesnurr var forsanger i noen av sine yndlingsjulesanger, og Gygrid gaulet høyere og høyere for hvert krus eggepunsj han drakk. Perry hadde ikke merket at Fred hadde forhekset prefektskiltet hans, slik at det nå sto *Pultost*, og spurte ustanselig hva det var de lo sånn av. Harry brydde seg ikke engang om at Draco Malfang stadig kom med høye, spydige bemerkninger fra Smygard-bordet om den nye genseren hans. Med litt flaks skulle nok Malfang få som fortjent om noen timer.

Harry og Ronny var så vidt ferdige med sin tredje porsjon julepudding da Hermine halte dem med seg ut for å legge siste hånd på planleggingen for kvelden.

«Vi trenger fremdeles én ting til: en bit av dem dere skal forvandle dere til,» sa hun saklig, som om hun bare sendte dem på super'n etter vaskepulver. «Og det er opplagt best om dere kan få tak i noe fra Krabbe og Gurgel; de er jo bestevennene til Malfang, så dem forteller han sikkert alt. Og dessuten må vi sørge for at ikke de virkelige Krabbe og Gurgel kan komme brasende mens vi forhører ham.

Jeg har tenkt igjennom alt sammen,» fortsatte hun, uanfektet av de to målløse fjesene. Hun holdt fram to tykke sjokoladekaker. «Disse har jeg fylt med et enkelt sovemiddel. Alt dere behøver, er å sørge for at Krabbe og Gurgel finner dem. Dere vet jo hvor grådige de er, så de kommer opplagt til å spise dem. Så snart de sovner, plukker dere ut et hårstrå eller to og gjemmer guttene i et bøttekott.»

Harry og Ronny stirret vantro på hverandre.

«Hermine, jeg tror ikke –»

«Det der kan gå skikkelig gærnt –»

Men Hermine hadde et stålglimt i øynene, ikke ulikt det man iblant kunne se hos professor McSnurp.

«Uten hår fra Krabbe og Gurgel er Polyksiren ubrukelig,» sa hun strengt. «For dere *vil* vel forhøre Malfang, ikke sant?»

«Å, OK da, OK,» sa Harry. «Men hva med deg? Hvem skal *du* rive ut håret på?»

«Jeg har mitt alt, jeg!» sa Hermine tilfreds. Hun tok opp en liten flaske av lomma og viste dem det ene håret som var i den. «Husker dere da jeg sloss

med Milly Bylling i Duellklubben? Dette ble hengende igjen på kutten min da hun prøvde å kvele meg. Og hun har reist hjem til jul – så jeg kan bare fortelle smygardingene at jeg har ombestemt meg.»

Da Hermine hadde spurtet av gårde for å sjekke polyksiren igjen, snudde Ronny seg mot Harry med et dystert uttrykk i fjeset.

«Har du i ditt liv hørt om en plan hvor så mye kan gå gærnt?»

*

Men til både Harrys og Ronnys forundring gikk første ledd av planen like glatt som Hermine hadde sagt. Harry hadde satt kakene på trappemegleren nederst på gelenderet, og nå sto han og Ronny og trippet i den øde inngangshallen og ventet på at Krabbe og Gurgel skulle bli ferdige med julemiddagen – de var blitt sittende igjen alene ved Smygard-bordet for å skyfle i seg sin fjerde porsjon vaniljekrem. Da de så Krabbe og Gurgel komme ut fra Storsalen, smatt de fort bakom en rustning ved ytterdøra.

«Hvor tjukk i huet går det an å bli?» hvisket Ronny ekstatisk, da Krabbe pekte begeistret på kakene, og han og Gurgel snappet dem. Med brede, dumme glis stappet de hver sin hele kake i kjempekjeftene. Et øyeblikk ble de stående og tygge grådig. Og så, stadig med det samme triumferende uttrykket, deiste begge to baklengs overende på golvet og ble liggende.

Den vanskeligste delen ble å få gjemt dem i kottet på den andre sida av hallen. Men da de omsider var trygt plassert blant bøtter og koster, rev Harry ut et par av hårstubbene som Gurgels panne var dekket med, mens Ronny nappet noen hår fra Krabbe. Dessuten stjal de skoene deres, for deres egne var altfor små til føtter i Krabbe- og Gurgel-størrelse. Og så, fremdeles måpende over det de hadde gjort, spurtet de opp til Stønne-Stinas do.

Der inne var det så vidt de kunne se en hånd for seg, på grunn av den tette, svarte røyken som veltet ut fra båsen hvor Hermine sto og rørte i kjelen. Harry og Ronny holdt kuttefliken for nesa og banket forsiktig på døra.

«Hermine?»

Det klikket i låsen, og Hermine kom ut med svett fjes og et bekymret uttrykk. Bak henne hørte de *glurp glurp*-lydene fra den boblende, sirupstykke miksturen. Tre drikkeglass sto klare på dosetet.

«Fikk dere tak i dem?» spurte Hermine åndeløst.

Harry viste henne Gurgel-håret.

«Flott. Og jeg snoket til meg disse kuttene fra vaskeriet,» sa Hermine og holdt opp en liten sekk. «Dere må ha større størrelser når dere blir Krabbe og Gurgel.»

Alle tre så ned i kjelen. På nært hold så miksturen mest ut som tykt, mørkt mudder som ploppet seigt.

«Jeg er sikker på at jeg har gjort alt riktig,» sa Hermine og repeterte nervøst en flekket side av *De schreckeligeste Givter*. «Den ser ut som den skal, ifølge boka … Når vi har drukket den, har vi akkurat én time på oss før vi blir oss selv igjen.»

«Hva nå?» hvisket Ronny.

«Vi heller den opp i tre glass og putter hårene oppi.»

Hermine øste tre drøye porsjoner oppi glassene. Så ristet hun med skjelvende hender hårstrået fra Milly Bylling ut av flasken og ned i det første glasset.

Det kom en skarp hvisling fra miksturen, som en kjele som kokte, og innholdet skummet voldsomt. Et øyeblikk etter var fargen blitt skittengul.

«Uææhh – Milly Bylling-essens,» sa Ronny og stirret på den i avsky. «Vedder på at den smaker grusomt.»

«Ta oppi deres, da,» sa Hermine.

Harry slapp Gurgels hår oppi det midterste glasset, og Ronny Krabbes i det siste. Begge glassene hvislet og skummet. Gurgels fikk omtrent samme kakifarge som en busemann; Krabbes ble mørk grumsebrun.

«Vent litt,» sa Harry, da Ronny og Hermine strakte seg etter hvert sitt glass. «Det er best vi ikke drikker dem her inne – når vi blir forvandlet til Krabbe og Gurgel, får vi ikke plass. Og Milly Bylling er ikke akkurat noen fe, hun heller.»

«Smart,» sa Ronny og låste opp døra. «Vi tar hver vår bås.»

Harry smatt inn i midtbåsen, meget forsiktig, så han ikke skulle søle en dråpe av Polyksiren.

«Klar?» sa han.

«Klar,» sa stemmene til Ronny og Hermine i kor.

«En … to … tre …»

Harry holdt seg for nesa og tømte Polyksiren i to store slurker. Det smakte som ihjelkokt kål.

Øyeblikkelig begynte det å vende seg inni ham som om han akkurat hadde svelget levende slanger – han krøket seg sammen og lurte et øyeblikk på om han måtte spy. Så spredde det seg fort en sviende følelse fra magen og helt ut til finger- og tåspissene. Det neste som kom, og da måtte han hikstende ned på alle fire, var en avskyelig, *smeltende* følelse, mens huden over hele kroppen boblet som varm voks, og for øynene på ham begynte hendene å vokse, fingrene ble tykkere, neglene bredere, og knokene bulte som bolter. Skuldrene strakte seg så det gjorde vondt, og en prikking i pannen varslet at hårfestet flyttet seg ned mot øyebrynene. Og idet brystkassa utvidet seg, sprakk kutten som når en tønne sprenger tønnebåndene, og føttene gjorde dødsvondt i sko som var fire numre for små …

Like brått som det hadde begynt, stoppet det. Harry lå med ansiktet mot det kalde steingolvet og hørte Stina gurgle surt fra den borterste båsen. Med vansker fikk han sparket av seg skoene og reiste seg. Så det var sånn det føltes å være Gurgel. Kjempehånden skalv da han trakk av seg den gamle kutten, som nå sluttet tretti centimeter over anklene, trakk på seg den nye og knyttet Gurgels sko, som var store som båter. Han tok seg til hodet for å få håret bort fra øynene og fant ikke annet enn kort bust langt ned på pannen. Så gikk det opp for ham at det var brillene som sløret synet, for Gurgel trengte åpenbart ikke slikt. Han tok dem av og ropte lavt: «Er alt bra med dere?» Det var Gurgels dype, skurrende stemme som kom ut av munnen hans.

«Ja da,» svarte et dypt Krabbe-grynt fra høyre.

Harry låste opp døra og gikk bort til det sprukne speilet. Gurgel stirret tilbake på ham med matte, dyptliggende øyne. Harry klødde seg på øret.

Det samme gjorde Gurgel.

Ronnys dør gikk opp. De stirret på hverandre. Bortsett fra at han så blek og medtatt ut, var ikke Ronny til å skjelne fra Krabbe, fra bolleklippen til de lange gorillaarmene.

«Dette er helt utrolig,» sa Ronny. Han kom bort til speilet og trykket på Krabbes flate nese. «Utrolig!»

«Best vi kommer oss i sving,» sa Harry og løsnet på armbåndsuret som skar seg inn i Gurgels tykke håndledd. «Vi har igjen å finne ut hvor Smygards oppholdsrom er. Jeg håper bare vi finner noen å følge etter …»

Ronny glodde på Harry og sa: «Du aner ikke så merkelig det er å se en Gurgel som *tenker.*» Han hamret på døra til Hermine. «Kom an, vi må gå …»

En tynn stemme svarte: «Jeg – jeg tror ikke jeg blir med allikevel. Bare gå, dere.»

«Hermine, vi veit at Milly Bylling er stygg, det er ingen som får vite at det er deg.»

«Nei – det er sant – jeg blir ikke med. Men dere må skynde dere, dere kaster bort tida.»

Harry så forvirret på Ronny.

«Jo, *det* likner mer på Gurgel,» sa Ronny. «Det er sånn'n ser ut hver gang en lærer spør'n om noe.»

«Hermine, er du helt i orden?» spurte Harry gjennom døra.

«Ja da – ja da, men gå nå –»

Harry så på klokka. Det var allerede gått fem av de dyrebare seksti minuttene.

«Da møter vi deg her igjen, OK?» sa han.

Harry og Ronny åpnet forsiktig døra til gangen, sjekket at kysten var klar og la i vei.

«Ikke sving sånn med armene,» mumlet Harry til Ronny.

«Hæ?»

«Krabbe holder dem stivere, lissom …»

«Sånn?»

«Ja, det er bedre.»

De gikk ned marmortrappen. Nå trengte de bare en smygarding å følge etter til oppholdsrommet deres. Men det var ingen å se.

«Noen ideer?» mumlet Harry.

«Smygardingene pleier støtt å komme opp til frokost *derfra,*» sa Ronny og nikket mot nedgangen til fangekjelleren. Ordene var bare så vidt ute av munnen hans før en pike med langt, krøllet hår kom ut fra inngangen.

«Unnskyld,» sa Ronny og skyndte seg bort til henne, «vi har glemt veien til oppholdsrommet vårt.»

«Hva behager?» sa piken stivt. «*Vårt* oppholdsrom? *Jeg* er i Ravnklo, jeg for min del.»

Hun gikk, men så seg mistenksomt tilbake.

Harry og Ronny skyndte seg nedover den mørke steintrappen. Det var rart å høre ekkoene av skrittene sine, så mye høyere nå som det var Krabbes og Gurgels gigantføtter som klasket mot trinnene. De begynte å få en følelse av at dette ikke ble fullt så lett som de hadde trodd.

Labyrintgangene der nede var folketomme. De kom dypere og dypere ned under skolen og skottet konstant på klokka for å se hvor mye tid de hadde igjen. Da et kvarter var gått, og de begynte å bli desperate, hørte de plutselig en bevegelse forut.

«Ha!» sa Ronny. «Der har vi en av dem!»

Skikkelsen kom ut fra et siderom. Men da de skyndte seg nærmere, sank motet plutselig drastisk. Det var ingen smygarding, det var Perry.

«Hva gjør *du* her nere?» sa Ronny overrasket.

Perry så krenket ut.

«Det har ikke du noe med,» sa han stivt. «Du heter Krabbe, hva?»

«Men – å. Jo,» sa Ronny.

«Så kom dere tilbake til sovesalen deres,» sa Perry strengt. «Det er ikke trygt å vandre rundt i mørke ganger for tida.»

«*Du* gjør det jo,» påpekte Ronny.

«Jeg,» sa Perry og ranket seg, «er prefekt. Ingen overfaller *meg.*»

Da hørte de en stemme bakfra. Det var Draco Malfang som kom spankulerende mot dem, og for første gang i sitt liv var Harry glad for å se ham.

«Der er dere jo,» sa han slepende og så på dem. «Har dere vært og gaflet i dere i Storsalen helt til nå? Jeg har sett etter dere, jeg har noe fryktelig morsomt å vise dere.»

Han så drepende på Perry.

«Og hva har *du* her nede å gjøre, Wiltersen?» sa han hånlig.

Perry så enda mer krenket ut.

«Du skulle vise litt større respekt for skolens prefekter, du!» sa han. «Jeg liker ikke holdningen din!»

Malfang bare flirte og ga tegn til at Ronny og Harry skulle følge etter. Harry holdt på å si noe unnskyldende til Perry, men tok seg i det i siste liten. Han og Ronny skyndte seg etter Malfang. Idet de dreide inn i neste sidegang, sa Malfang: «Han derre Petter Wiltersen –»

«Perry,» rettet Ronny automatisk.

«Ett fett,» sa Malfang. «Jeg har lagt merke til at han sniker seg mye rundt her i det siste. Og jeg vedder på at jeg vet hva han driver med. Han tror han skal fange Smygards arving helt på egenhånd.»

Han lo kort og hånlig. Harry og Ronny vekslet oppspilte blikk.

Malfang stanset midt på en naken, fuktig steinvegg.

«Hva er det nye passordet igjen?» sa han til Harry.

«Æh –» sa Harry.

«Å ja – *fullblods!*» sa Malfang, som ikke hørte etter. En hemmelig steindør i veggen gled opp. Malfang marsjerte inn, og Harry og Ronny fulgte etter.

Smygardingenes oppholdsrom var et langt, lavt, underjordisk kammer med vegger og tak av grovhogd stein. I lenker fra taket hang noen runde lamper som skinte med et grønnlig lys. Foran dem sprakte et bål under en overdådig utskåret peishylle, og de så silhuettene av flere smygardinger som satt foran peisen i utskårne stoler.

«Vent her,» sa Malfang og vinket Harry og Ronny bort til et par stoler lenger borte. «Jeg skal gå og hente det – faren min har akkurat sendt meg det –»

De gjorde sitt beste for å virke hjemmevante mens de satte seg og lurte på hva det var Malfang ville vise dem.

Han kom tilbake etter et øyeblikk med et avisutklipp i hånden, og stakk det under nesa på Ronny.

«Jeg tenker du skal få deg en god latter,» sa han.

Harry så at Ronnys øyne ble kulerunde av sjokk. Han leste fort gjennom teksten, lo kunstig og rakte utklippet til Harry.

Det var fra *Aftenprofeten*, og det sto:

GRANSKNING I MAGIDEPARTEMENTET

Arthur Wiltersen, sjef for Kontoret for magisk misbruk av gompegjenstander, ble i dag ilagt en bot på femti galleoner for å ha forhekset en gompebil.

Hr. Lucifus Malfang, medlem av styret for Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom, hvor den forheksede bilen krasjet tidligere i år, har nå krevd hr. Wiltersens avgang.

«Wiltersen har bragt skam over departementet,» uttaler hr. Malfang til Aftenprofeten. «Han er åpenbart uegnet til å utarbeide våre lover. For eksempel bør denne latterlige Gompebeskyttelsesloven hans oppheves umiddelbart.»

Hr. Wiltersen selv var ikke tilgjengelig for kommentarer, men hans hustru ba journalister forsvinne, ellers ville hun pusse familiens gravgespenst på dem.

«Nå?» sa Malfang utålmodig, da Harry rakte ham utlippet. «Er det ikke morsomt, da?»

«Ha ha,» sa Harry dystert.

«Arthur Wiltersen er så glad i gomper at han burde knekke tryllestaven sin og bli en av dem,» sa Malfang foraktelig. «Ingen skulle trodd at Wiltersenene var fullblods, sånn som de oppfører seg.»

Ronnys – eller snarere Krabbes – ansikt var fortrukket av raseri.

«Hva er det som feiler deg, Krabbe?» glefset Malfang.

«Magekrampe,» gryntet Ronny.

«Så gå opp på sykestua, da, og gi alle grumsene der oppe et spark fra meg,» knegget Malfang. «Men det er forresten litt rart at ikke *Aftenprofeten* har slått opp disse overfallene ennå,» fortsatte han tankefullt. «Det er vel

Humlesnurr som prøver å legge lokk på det. Far sier alltid at Humlesnurr er det verste som har skjedd denne skolen. Fyren elsker jo gompefødte. En skikkelig rektor ville aldri sluppet inn sånt slim som denne Fromm.»

Malfang begynte å knipse bilder med et imaginært kamera og lagde en stygg, men presis imitasjon av Frodrik: «Potter, kan jeg få ta bilde av deg, Potter? Kan jeg få autografen din? Kan jeg få slikke skoene dine, Potter, vær så snill?»

Så lot han hendene synke og glante på Harry og Ronny.

«Hva er det som *feiler* dere to, egentlig?»

Altfor sent tvang de seg til å le, men Malfang slo seg visst til ro med det. Kanskje Krabbe og Gurgel alltid var like sene i oppfattelsen.

«Sankt Potter, grumsenes venn,» sa Malfang sakte. «Der har vi én til som totalt mangler trollmannsfølelse, ellers hadde han ikke drasset rundt med den oppblåste Grang-grumsa. Og så tror folk at *han* er Smygards arving!»

Harry og Ronny holdt pusten og ventet; det var opplagt bare sekunder igjen før Malfang avslørte at det var ham. Men så –

«Jeg skulle ønske *jeg* visste hvem det var,» sa Malfang grettent. «Jeg kunne hjulpet ham.»

Haken til Ronny datt ned, så Krabbe-fjeset så enda enfoldigere ut enn vanlig. Malfang la heldigvis ikke merke til det. Harry tenkte fort og sa: «Men du har vel en anelse om hvem som står bak alt sammen …»

«Det vet du jo jeg ikke har, Gurgel, hvor mange ganger behøver jeg å si det?» glefset Malfang. «Og faren min nekter å fortelle meg *noe som helst* om sist Kammeret ble åpnet. Men det er klart, det er femti år siden, så det var før hans tid, men han vet alt om det, og han sier at de la lokk på det, så det ville virke mistenkelig om jeg visste for mye. Men én ting vet jeg: Sist Mysteriekammeret ble åpnet, *døde* det en gompefødt. Så jeg vedder på at det bare er et tidsspørsmål før det blir drept en denne gangen også … jeg håper det blir Grang,» sa han og nøt tydelig tanken.

Ronny knyttet Krabbes kjempenever så de hvitnet. Harry skjønte det kunne virke en tanke avslørende om Ronny dro til Malfang, så han sendte ham et advarende blikk og sa: «Vet du om den som åpnet Kammeret sist, ble tatt?»

«Å ja … jo, hvem det nå var, ble utvist,» sa Malfang. «Og jeg tipper han fremdeles er i Azkaban.»

«Azkaban?» sa Harry spørrende.

«*Trollmannsfengslet*, vel, Gurgel!» sa Malfang og stirret vantro på ham. «Alvorlig talt, hvis det huet ditt hadde gått noe saktere rundt, så hadde det gått baklengs.»

Han vred rastløst på seg i stolen og sa: «Faren min sier at jeg bare skal holde meg i ro og la Smygards arving ordne opp. Han sier at det er på tide skolen blir kvitt alt dette grumse-svineriet, men at jeg ikke skal blande meg borti det selv. Men han har jo masse å tenke på for tida, så klart. Visste dere at Magidepartementet hadde husundersøkelse hos oss i forrige uke?»

Harry prøvde å tvinge det dumme Gurgel-fjeset til å vise passende bekymring.

«Jo da …» sa Malfang. «Heldigvis fant de ikke stort. Faren min har noen skikkelig verdifulle Svartekunst-greier. Men heldigvis har vi vårt eget hemmelige kammer under stuegolvet –»

«Ha!» sa Ronny.

Malfang stirret på ham. Det samme gjorde Harry. Ronny rødmet. Selv håret ble rødere. Dessuten var nesa i ferd med å bli langsomt lenger – timen deres var ute! Ronny holdt på å bli seg selv igjen – og etter det skrekkslagne blikket han sendte Harry å dømme, gjaldt det ham òg.

Begge spratt opp.

«Medisin for magen,» gryntet Ronny, og uten mer om og men kappløp de gjennom smygardingenes oppholdsrom, kastet seg mot steinveggen og sprintet bortover gangen. De fikk bare håpe at Malfang ikke hadde fått mistanke. Harry kjente føttene kjippe rundt i Gurgels svære sko og måtte holde kutten oppe mens han skrumpet inn. Så spurtet de opp trappen til inngangshallen, som var fylt av dumpe drønn fra kottet hvor de hadde stengt Krabbe og Gurgel inne. De satte igjen skoene utenfor og løp på sokkelesten opp marmortrappen mot Stønne-Stinas do.

«Vel, det var'kke *helt* bortkasta tid,» peste Ronny og lukket dodøra etter dem. «Jeg veit at vi ikke fant ut hvem som står bak disse overfallene, men

jeg skal hvertfall skrive til fattern i morra og si han skal se etter under gølvet i stua til Malfang.»

Harry kikket på ansiktet sitt i det sprukne speilet. Han var blitt seg selv igjen. Han satte på seg brillene, mens Ronny hamret på døra til Hermines bås.

«Hermine, kom ut, vi har massevis å fortelle deg –»

«Gå vekk!» pep Hermine.

Harry og Ronny vekslet blikk.

«Hva er det med deg?» sa Ronny. «Du må da være normal igjen nå, det er vi …»

Men plutselig kom Stønne-Stina svevende ut gjennom dodøra. Harry hadde aldri sett henne så blid.

«Åååååå, bare vent til dere ser det,» sa hun. «Det er så *fælt!*»

De hørte låsen bli åpnet, og Hermine kom ut. Hun hulket og hadde trukket kutten opp rundt hodet.

«Hva er det for noe?» sa Ronny usikkert. «Har du fremdeles Millys nese eller noe?»

Hermine lot kutteflikene falle, og Ronny rygget rett inn i vasken.

Ansiktet hennes var dekket av svart pels. Øynene var blitt gule, og to lange, spisse ører stakk opp gjennom håret.

«Det var et ka-ka-kattehår!» ulte hun. «Mi-Milly Bylling må ha en ka-katt! Og denne Po-polyksiren må ikke brukes til dyreforvandlinger!»

«Au da,» sa Ronny.

«*Gjett* om de kommer til å erte deg,» sa Stina fornøyd.

«Det ordner seg, Hermine,» sa Harry fort. «Vi skal få deg opp på sykestua. Madam Pomfrit er ikke av dem som spør og graver …»

Det gikk lenge før de fikk overtalt Hermine til å forlate doen. Stønne-Stinas avskjed var en gaplatter og ordene:

«Bare vent til de finner ut at du har *hale!*»

KAPITTEL TRETTEN

EN SUPERHEMMELIG DAGBOK

Hermine ble liggende på sykestua i flere uker. Da resten av skolen kom tilbake etter juleferien, gikk det en masse rykter om hvorfor hun var borte, for alle trodde selvsagt at hun også var blitt overfalt. Så mange elever snek seg forbi sykestua for å få et glimt av henne at madam Pomfrit tok fram skjermbrettet igjen og satte det rundt Hermines seng, for å spare henne skammen ved å bli sett med pelsfjes.

Harry og Ronny gikk på besøk til henne hver kveld, og da vårterminen startet, tok de med dagens lekser.

«Hvis *jeg* hadde fått barter, hadde jeg tatt meg fri litt,» sa Ronny en kveld han helte en ny bokstabel fra seg på nattbordet hennes.

«Ikke vær dum, Ronny; jeg er nødt til å følge med,» sa Hermine energisk. Humøret var adskillig bedre nå som ansiktshåret var borte og øynene langsomt ble brunere igjen. «Dere har vel ikke funnet noen nye spor?» la hun hviskende til, så ikke madam Pomfrit skulle høre det.

«Ingen verdens ting,» sa Harry mørkt.

«Jeg var så *sikker* på at det var Malfang,» sa Ronny, antakelig for hundrede gang.

«Hva er *det?*» spurte Harry og pekte på noe gyllent som stakk fram under puta hennes.

«Bare et God bedring-kort,» sa Hermine fort. Hun prøvde å dytte det bort under puta, men Ronny var for rask. Han snappet det fram, slo det opp og leste høyt:

«*Til frøken Grang, med ønsker om rask bedring, fra din bekymrede lærer, professor Gyldeprinz Gulmedal, Merlin-ordenen av 3. kl., æresmedlem av*

Forsvarsforbundet mot svartekunster og femdobbelt vinner av Mest-sjarmerende-smil-prisen i Heks og hør.»

Ronny stirret på Hermine i avsky.

«Sover du med dette under *puta?*»

Men Hermine slapp å svare, for madam Pomfrit kom travende bort med kveldens medisindose.

«Han Gulmedal – er'kke han det sleskeste du òg har sett i ditt liv?» sa Ronny til Harry da de kom ut fra sykestua og begynte på trappene opp til Griffing-tårnet. Slur hadde gitt dem så mye i hjemmelekse at Harry regnet med å gå i sjetteklasse før han ble ferdig. Ronny sa akkurat at han skulle ønske han hadde spurt Hermine hvor mange rottehaler det egentlig skulle være i en Hårreisingseliksir da de hørte et sint utbrudd fra etasjen over.

«Det er Nask,» mumlet Harry. De skyndte seg opp trappen, stanset ute av syne for Nask og lyttet intenst.

«Det er'kke flere som er blitt overfalt, vel?» sa Ronny anspent.

De sto urørlig med ørene på stilk. Nasks stemme virket helt hysterisk:

«*… enda mer jobb! Tørke opp hele natta, som om jeg ikke hadde nok å gjøre fra før! Nei, dette er den siste dråpen, nå går jeg rett til Humlesnurr og …*»

Skrittene forsvant, og de hørte fjernt en dør som smalt igjen.

De stakk hodet rundt hjørnet. Nask hadde åpenbart sittet på sin vanlige utkikkspost; de befant seg enda en gang i korridoren hvor Fru Hansen var blitt overfalt. Det var nok med et blikk for å se hva det var Nask hadde skreket om. Halve korridoren fløt av vann, og det så ut som det kom stadig mer ut under døra til Stønne-Stinas do. Nå som Nask ikke hylte lenger, kunne de høre at Stina jamret så det ga ekko i veggene.

«Jøss, hva er det som er gærnt med *henne*, nå da?» sa Ronny.

«Vi går og ser,» sa Harry. De løftet kuttene over anklene og trippet på tå gjennom den digre vanndammen fram til døra med *I ustand*-skiltet, overså det som så ofte før og gikk inn.

Stønne-Stina hulket om mulig enda høyere og verre enn vanlig. Hun hadde visst gjemt seg i den vanlige båsen sin. Det var mørkt på doen; lysene

var druknet av en styrtsjø av vann som hadde gjort både vegger og golv søkkvåte.

«Hva er det for noe, Stina?» spurte Harry.

«Hvem er det?» surklet Stina fortvilet. «Kommer du for å kaste flere ting på meg?»

Harry vasset bort til båsen hennes og sa: «Hvorfor skulle jeg kaste noe på deg?»

«Ikke spør meg,» ropte Stina og skjøt ut av båsen, fulgt av enda en vannbølge, som plasket utover det allerede svømmende golvet. «Her sitter jeg og passer mine egne saker, og så er det noen som synes det er morsomt å kaste en bok på meg …»

«Men det kan jo ikke skade deg om noen kaster ting på deg,» sa Harry fornuftig. «Jeg mener, det går jo bare rett igjennom, ikke sant?»

Det var ikke den rette tingen å si. Stina blåste seg straks opp og hylte: «Nei da, alle kan komme her og kaste bøker på Stina, for *hun* kan jo ikke kjenne det, nei da! Ti poeng hvis du kan kaste den gjennom magen hennes! Femti, hvis du får den gjennom hodet! Ha ha ha ha! Nei, så morsom lek! Tenk, det synes ikke jeg!»

«Men hvem var det som kastet den, da?» spurte Harry.

«Det vet vel ikke jeg … jeg bare satt nede i vannlåsen, jeg, og tenkte over døden, og så datt den rett ned gjennom hodet mitt,» sa Stina og glodde olmt på dem. «Den ligger der borte, den ble skylt ut.»

Harry og Ronny så etter under vasken, der Stina pekte. Der lå en liten, tynn bok. Omslaget var svart og skrammete, og boka var like våt som alt annet på doen. Harry ville ta den opp, men Ronny slo plutselig ut med armen og holdt ham tilbake.

«Hva er det?» sa Harry.

«Er du gærn?» sa Ronny. «Det kan være farlig.»

«*Farlig?*» sa Harry og lo. «Gi deg, da, åssen kan noe sånt være farlig?»

«Du sku' bare visst,» sa Ronny og stirret vaktsomt på boka. «Noen av de bøkene som departementet har beslaglagt – fattern har fortalt om det – én, for eksempel, kunne brenne ut øya på deg. Og alle som leste *Heksonetter*, kunne bare snakke i limericker resten av sitt liv. Og ei gammal heks i Bath

hadde ei bok *som det ikke gikk an å slutte å lese!* Du måtte bare tusle rundt med nesa i boka og gjøre allting med én hånd. Og –»

«OK, OK, jeg skjønner poenget,» sa Harry.

Den lille boka lå der på golvet, vasstrukken og anonym.

«Men vi oppdager ingenting om vi ikke ser etter,» sa han plutselig, dukket rundt Ronny og plukket opp boka.

Han så straks at det var en dagbok, og det falmede årstallet på omslaget viste at den var femti år gammel. Han åpnet den ivrig. På første side kunne han så vidt skjelne navnet: «R.T. Venster» med halvt utvisket blekk.

«Hei, vent litt,» sa Ronny, som hadde nærmet seg forsiktig og leste over skulderen på Harry. «Det navnet kjenner jeg – R.T. Venster fikk en Spesialpris for særlige tjenester for skolen for femti år sia.»

«Åssen i all verden vet du det?» sa Harry forbløffet.

«For det Nask tvang meg til å pusse plaketten hans omtrent femti ganger da jeg hadde arrest,» sa Ronny, fremdeles opprørt. «Det var den jeg rapte snegler på. Hvis du hadde tørka slim av et navn i en time, ville du huska det, du òg.»

Harry lirket de våte sidene fra hverandre. De var helt blanke. Det var overhodet ikke spor av skrift på noen av dem, ikke engang «tante Murpes bursdag» eller «tannlegen halv fire».

«Han har jo ikke skrevet i den,» sa Harry skuffet.

«Jeg lurer på hvorfor noen ville skylle'n ned i do?» sa Ronny nysgjerrig.

Harry snudde boka og kikket på baksida. Der sto det trykt et navn på en papirforretning i Vauxhall Road i London.

«Han må ha vært gompefødt,» sa Harry tankefullt, «hvis han har kjøpt dagbok i Vauxhall Road …»

«Ja, den hjelper ikke deg stort, hvertfall,» sa Ronny. Han senket stemmen. «Femti poeng hvis du greier å kaste'n gjennom nesa på Stina.»

Men Harry stakk den i lomma.

*

Hermine slapp ut fra sykestua, minus barter og hale og pels, i begynnelsen av februar. Den første kvelden hun var tilbake i Griffing-oppholdsrommet

viste Harry henne R.T. Vensters dagbok og fortalte historien om hvordan de hadde funnet den.

«Åååå, kanskje den har skjulte krefter,» sa Hermine begeistret. Hun tok dagboka og gransket den grundig.

«Hvis'n har det, skjuler'n det veldig godt,» sa Ronny. «Kanskje'n er sjenert. Jeg skjønner ikke hvorfor du ikke bare kaster'n, Harry.»

«Jeg skulle ønske jeg visste hvorfor *noen* prøvde å kaste den,» sa Harry. «Og jeg skulle ikke hatt noe imot å vite hvorfor Venster fikk en spesialpris for særlige tjenester for Galtvort heller.»

«Det kan være hva som helst,» sa Ronny. «Kanskje han fikk tretti MMM'er eller redda en lærer fra en kjempeblekksprut. Kanskje det var han som myrda Stina, det kunne hvertfall vært en kjempetjeneste …»

Men Harry så på det oppslukte uttrykket til Hermine at hun tenkte på det samme som ham.

«Hva er det?» sa Ronny og så fra den ene til den andre.

«Tja, Mysteriekammeret ble åpnet for femti år siden, ikke sant?» sa han. «Det sa Malfang.»

«Jooo …» sa Ronny langsomt.

«Og denne dagboka er femti år gammel,» sa Hermine og banket opphisset på den.

«Og så, da?»

«Å, Ronny, våkn opp, da,» bjeffet Hermine. «Vi vet at den som åpnet Kammeret sist, ble utvist *for femti år siden*. Vi vet at R.T. Venster fikk en pris for særlige tjenester for skolen *for femti år siden*. Vel, hva hvis Venster fikk den prisen for *å ha fanget Smygards arving?* Da ville det sikkert stå i dagboka hans, alt sammen: hvor Kammeret er, hvordan vi kan åpne det, og hva slags vesen det er som holder til i det. Den som står bak alle overfallene denne gangen ville vel neppe ha noe slikt liggende og slenge, eller hva?»

«Det er en *kjempesmart* teori, Hermine,» sa Ronny «Det er bare én ørliten feil i'n: *Det står ingen verdens ting i den dagboka.*»

Men Hermine trakk fram tryllestaven fra veska.

«Det kan være usynlig blekk!» hvisket hun.

Hun slo tre ganger på dagboka og hvisket: «*Exponerium!*»

Ingenting skjedde. Men Hermine mistet ikke motet for det; hun stakk hånden i veska igjen og trakk opp noe som så ut som et ildrødt viskelær.

«Det er et *viselær,*» sa hun. «Jeg kjøpte det i Diagonallmenningen.»

Hun gned hardt der det sto *1. januar*. Ingenting skjedde.

«Jeg sier jo at det står'kke noe der,» sa Ronny. «Venster fikk bare ei dagbok til jul og gadd ikke å skrive noe i'n.»

*

Harry kunne ikke forklare, ikke engang for seg selv, hvorfor han ikke bare kastet Vensters dagbok. Men enda han *visste* at det ikke sto noe i den, grep han seg stadig i å plukke den opp i distraksjon og bla seg igjennom den, som om det var en historie han ville lese slutten på. Og selv om han var sikker på at han aldri hadde hørt navnet R.T. Venster før, var det liksom allikevel som om det hadde en slags betydning for ham, som om Venster var en gammel venn han hadde hatt da han var bitte liten og nesten hadde glemt. Men det var jo latterlig. Han hadde aldri hatt noen venner før på Galtvort. Det hadde Dudleif sørget for.

Ikke desto mindre var han fast bestemt på å finne ut mer om Venster, så i et friminutt dagen etter satte han kursen for troférommet for å se på spesialprisen Venster hadde fått, fulgt av en interessert Hermine og en totalt uinteressert Ronny, som sa han hadde sett nok av det troférommet for et langt liv.

Vensters blanke gullplakett var stuet bort i et hjørneskap. Det sto ingen detaljer om hvorfor han var blitt tildelt den («Jaggu bra, ellers hadde'n vært større, og da hadde jeg sitti her og pussa fremdeles,» sa Ronny). Men de fant Vensters navn på en gammel Medalje for Magisk Mesterskap, samt på en liste over gamle topptillitsmenn.

«Han låter som Perry,» sa Ronny og rynket nesa i avsky. «Prefekt, tillitsmann – sikkert flinkest i klassen òg.»

«Du sier det som om det skulle være noe galt i det,» sa Hermine. Stemmen lød litt såret.

*

Etter hvert hadde sola begynt å skinne svakt over Galtvort igjen. Inne i borgen var stemningen blitt adskillig lysere. Det hadde ikke vært flere overfall siden det på Julius og Nesten hodeløse Nikk, og det gledet madam Pomfrit å kunne melde at alrunene begynte å bli humørsyke og hemmelighetsfulle, og altså var på rask vei ut av barndommen.

«Så fort det er slutt på kvisene, er de klare for ny ompotting,» hørte Harry henne si vennlig til Nask en ettermiddag. «Og deretter er det ikke lenge til vi kan snitte dem opp og koke dem. Så du får nok snart Fru Hansen igjen.»

Kanskje Smygards arving hadde mistet motet, tenkte Harry. Det måtte jo være mer og mer risikabelt å åpne Mysteriekammeret, nå som hele skolen var så mistenksom og på vakt. Kanskje uhyret, hva det nå kunne være, la seg til for å gå i dvale i femti år til …

Ernst Maltmann i Håsblås delte ikke dette optimistiske synet. Han var like overbevist om at Harry var den skyldige, og at han hadde «avslørt seg» i Duellklubben. Gnav var ikke akkurat noen hjelp; han dukket rett som det var opp når det var trengsel i gangene og sang «Å *Potter, din spotter* …», og nå hadde han til og med lagt seg til et dansenummer.

Gyldeprinz Gulmedal så ut til å mene at det var ham som egenhendig hadde fått slutt på overfallene. Harry hørte ham si det til professor McSnurp mens griffingene stilte opp på linje til transfigurasjonstimen.

«Jeg tror neppe det blir flere angrep, Minerva,» sa han og blunket vitende. «Denne gangen tror jeg Kammeret er lukket for godt. Skurken må ha skjønt at det bare var et tidsspørsmål før jeg fikk fakket ham. Ganske fornuftig, synes jeg, å slutte nå, før jeg fikk tatt ham i nakkeskinnet.

Det skolen trenger nå, skal jeg si deg, er noe som kan løfte humøret her og vaske bort minnene fra forrige termin. Jeg sier ikke mer for øyeblikket, men jeg tror jeg vet akkurat hva som skal til …»

Han blunket igjen og forsvant.

Hva Gulmedal mente med å løfte humøret, ble klart under frokosten den fjortende februar. Harry hadde ikke sovet stort, på grunn av en rumpeldunktrening som hadde trukket ut kvelden før, og var litt sent ute da

han skyndte seg ned til Storsalen. Det første øyeblikket trodde han han hadde gått inn av feil dør.

Veggene var dekket med svære, sjokkrosa blomster. Og enda verre, det strømmet ned hjerteformet konfetti fra det lyseblå taket. Harry gikk bort til Griffing-bordet, hvor Ronny satt og så ut som han skulle kaste opp. Hermine virket snarere fnisete.

«Hva er det som foregår?» spurte Harry, mens han satte seg og børstet konfetti av baconet sitt.

Ronny pekte mot lærerbordet, øyensynlig for kvalm til å snakke. Der sto Gulmedal, i kutte i samme farge som pynten, og viftet for å få stillhet. Lærerne på begge sider satt med steinansikter. Selv fra der Harry satt, kunne han se en muskel som hoppet i det ene kinnet til professor McSnurp. Slur så ut som om noen akkurat hadde gitt ham et stort krus Knokkelvox.

«God valentinsdag!» ropte Gulmedal. «Og la meg benytte anledningen til å takke de førtiseks som allerede har sendt meg et kort! Ja, jeg har tatt meg den frihet å arrangere denne lille overraskelsen for dere alle – og det er ikke slutt med dette!»

Gulmedal klappet i hendene, og inn gjennom dørene til inngangshallen kom et dusin surfjesede dverger på rad og rekke. Men ikke hvilke som helst dverger. Gulmedal hadde utstyrt samtlige med gullvinger og harper.

«Mine kjærlige, små postbud-amoriner!» strålte Gulmedal. «I hele dag skal de streife rundt på skolen og levere valentinkort for dere! Og det er ikke slutt med dette! Jeg er sikker på at mine kolleger vil være med på moroa i dagens anledning! Hvorfor ikke be professor Slur om hjelp til en elskovsdrikk? Og mens dere er i gang, vet professor Pirrevimp mer om fortryllelsesformler enn noen annen trollmann jeg har møtt, den skøyer'n!»

Professor Pirrevimp begravde ansiktet i hendene. Slur så ut som om den første som spurte ham om en elskovsdrikk, ville bli tvangsfôret med gift.

«Vær så snill, Hermine, si at du ikke var én av de førtiseks,» sa Ronny da de kom ut av Storsalen på vei til første time. Hermine ble plutselig opptatt med å lete i veska etter timeplanen og svarte ikke.

Resten av dagen braste det ustanselig dverger inn i hvert klasserom for å levere valentinkort, til lærernes store ergrelse. Sent om ettermiddagen, mens

griffingene var på vei opp til formeltimen, var det en av dem som innhentet Harry.

«Hoi, du! Harry Potter!» ropte en dverg som så enda morskere ut enn resten og albuet folk til side for å nå fram til Harry.

Harry ble het over hele seg ved tanken på å få et valentinkort foran en skokk førsteklassinger, blant dem Gulla Wiltersen, og prøvde å rømme. Men dvergen bante seg vei gjennom mengden ved å sparke alle hindringer på skinneleggen og hadde nådd ham igjen før han var kommet to skritt bort.

«Jeg har en musikalsk hilsen til Harry Potter personligen,» sa han og klimpret truende på harpen.

«*Ikke her!*» hveste Harry og prøvde fremdeles å unnslippe.

«Stå *still!*» gryntet dvergen, tok tak i Harrys veske og rykket ham tilbake.

«Slipp meg!» freste Harry og prøvde å rive seg løs.

Med en høy, spjærende lyd revnet veska på midten. Tryllestav, pergament, fjærpenn og alle bøkene raste ut på golvet, og blekkflasken falt på toppen og ble knust.

Harry kastet seg i alle retninger og prøvde å få skrapt sammen alt og komme seg av gårde før dvergen begynte å synge. Det ble fort propp i gangen.

«Hva foregår her?» sa den kalde, drevende stemmen til Draco Malfang. Harry stappet febrilsk allting oppi den spjærede veska, desperat etter å unnslippe før Malfang rakk å høre den musikalske valentinhilsenen.

«Hva er alt dette oppstyret for noe?» sa en annen kjent stemme. Det var Perry Wiltersen som kom.

Da mistet Harry hodet helt og prøvde å rømme, men dvergen kastet seg om knærne på ham så han gikk i golvet med et brak.

«Se så,» sa dvergen, der han satt på anklene hans, «så var det valentinsangen din:

Hans øyne er grønne som frosk i eddikvann.
Hår svart som en tavle, et smil lyst som da'n.
Gid han var min, for han er så veldig fin,
helten som slo den svarte trollmann.»

Harry ville gitt alt gull i Flirgotts hvelv for å kunne fordunste på flekken. Han prøvde tappert å le like høyt som alle andre mens han kom seg på beina, som hadde dovnet bort under vekten av dvergen. Imens gjorde Perry Wiltersen sitt beste for å jage mengden hver til sitt; mange av dem gråt av latter.

«Av sted med dere, av sted nå, det har ringt inn for fem minutter siden, fort dere inn til timen,» sa han og skysset noen førsteklassinger av gårde. «Det gjelder deg òg, Malfang.»

Harry kikket i den retningen og så Malfang bøye seg og snappe til seg noe fra golvet. Han viste det med et flir til Krabbe og Gurgel, og det gikk opp for Harry at han hadde tatt Vensters dagbok.

«Gi meg den,» sa han rolig.

«Lurer på hva Potter har skrevet her?» sa Malfang, som åpenbart ikke hadde lagt merke til årstallet på omslaget og trodde det var Harrys egen dagbok han hadde fått tak i. Det ble stille i flokken rundt. Gulla så fra dagboka til Harry med et livredd uttrykk i ansiktet.

«Gi ham den, Malfang,» sa Perry strengt.

«Skal bare lese litt først,» sa Malfang og viftet hånlig mot Harry med dagboka.

Perry sa: «Som skoleprefekt –» men Harry hadde mistet tålmodigheten. Han trakk fram tryllestaven og ropte: «*Exitarmus!*» Og akkurat som Slur hadde avvæpnet Gulmedal, oppdaget Malfang at dagboka skjøt ut av hånden på ham og opp i lufta. Ronny snappet den med et bredt smil.

«Harry!» sa Perry høyt. «Ingen magibruk i gangene, det vet du godt. Jeg blir nødt til å rapportere dette.»

Men det brydde ikke Harry seg om; han hadde tatt innersvingen på Malfang, og det var verdt fem poeng i bot for Griffing når som helst. Malfang så rasende ut, og da Gulla gikk forbi ham på vei til klasserommet, ropte han ondskapsfullt etter henne: «Jeg tror ikke Potter likte valentinhilsenen din noe særlig!»

Gulla slo hendene for ansiktet og løp inn i klasserommet. Ronny snerret og grep etter sin egen tryllestav, men Harry halte ham med seg. Det var for dumt om han skulle tilbringe hele formeltimen med å rape snegler.

Det var først da de var kommet inn i klasserommet til professor Pirrevimp at Harry la merke til noe nokså rart ved Vensters dagbok. Alle de andre bøkene hans var oversmurt med ildrødt blekk. Men dagboka var like ren som før blekket sprutet ut over den. Han prøvde å vise det til Ronny, men Ronny hadde problemer med tryllestaven sin igjen – det kom store, fiolette bobler ut av tippen – og var helt uinteressert i andre ting.

*

Den kvelden la Harry seg før noen av de andre på sovesalen. Det var delvis fordi han ikke trodde han kunne overleve at Fred og Frank sang «*Hans øyne er grønne som frosk i eddikvann*» enda en gang, og delvis fordi han ville undersøke Vensters dagbok en gang til, og han visste jo at Ronny mente det var å kaste bort tida.

Harry satte seg på kanten av himmelsenga og bladde gjennom de tomme sidene. Det var ikke en rød blekkflekk å se på noen av dem. Så fant han fram et nytt blekkhus fra nattbordskapet, dyppet fjærpennen og slapp en blekkdråpe på første side av dagboka.

I et sekund glinset blekkflekken klart på papiret, og så, som om sida hadde sugd den inn, var den borte. Harry dyppet pennen opphisset en gang til, og denne gangen skrev han: «Jeg heter Harry Potter.»

Ordene glinset et øyeblikk på papiret, og så forsvant de også uten spor. Men så, endelig, skjedde det noe.

Noe tonte fram av papiret, ord skrevet med hans eget blekk, men ord han selv ikke hadde skrevet.

«*Hei, Harry Potter. Jeg heter Tom Venster. Hvordan har du fått tak i min dagbok?*»

Også disse ordene forsvant, men ikke før Harry hadde begynt på svaret.

«Noen prøvde å skylle den ned i en do.»

Han ventet ivrig på svaret fra Venster.

«*Flaks at jeg skrev notatene mine på en mer holdbar måte enn med blekk, da. Men jeg har alltid visst det ville være noen som ikke ville at denne dagboka skal bli lest.*»

«Hva mener du?» skriblet Harry og sølte blekk av bare opphisselse.

«*Jeg mener at denne dagboka inneholder notater om skrekkelige ting. Ting som ble holdt hemmelig. Ting som skjedde på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom.*»

«Det er der jeg er nå,» skrev Harry fort. «Jeg er på Galtvort, og det skjer skrekkelige ting her nå. Vet du noe om Mysteriekammeret?»

Hjertet hans hamret. Svaret fra Venster kom fort, og skriften ble uryddigere, som om han skyndte seg å få sagt alt han visste.

«*Selvsagt vet jeg om Mysteriekammeret. I min tid fortalte de oss at det var et sagn, at det ikke eksisterte. Men det var løgn. Da jeg gikk i femte klasse, ble Kammeret åpnet, og uhyret overfalt flere elever og drepte til slutt én. Jeg fanget ham som hadde åpnet kammeret, og han ble utvist. Men rektor Duppel var så skamfull for at noe slikt hadde skjedd på Galtvort at han nektet meg å si noe om det, og i stedet ble det sagt at piken hadde dødd i en tilfeldig ulykke. Meg ga de en pen, blank, inngravert minneplakett for bryderiet og beskjed om å holde kjeft. Men jeg visste det kunne skje igjen. Uhyret levde fortsatt, og den som hadde makt til å slippe det fri, ble ikke satt i fengsel.*»

Harry veltet nesten blekkhuset i iveren etter å svare.

«Det skjer igjen nå. Det har vært tre angrep, og ingen vet visst hvem som står bak dem. Hvem var det sist?»

«*Jeg kan vise deg det, hvis du vil,*» kom svaret fra Venster. «*Du behøver ikke ta mitt ord for det. Jeg kan slippe deg inn i hukommelsen min om den kvelden jeg fanget ham.*»

Harry nølte, med pennen klar over dagboka. Hva mente Venster med det? Hvordan kunne en annen slippe ham inn i hukommelsen sin? Han skottet nervøst mot sovesaldøra, som var blitt mørk. Da han så ned på dagboka igjen, vokste det fram nye ord der.

«*La meg vise deg det.*»

Harry nølte et sekund til, så skrev han to bokstaver:

«OK.»

Dagboksidene begynte å blafre forbi som i sterk vind og stanset midtveis i måneden juni. Harry satt med åpen munn og så at den lille firkanten som merket den trettende juni plutselig liknet en liten TV-skjerm. Med hender

som dirret litt løftet han boka og la øyet inntil det lille vinduet, og før han visste ordet av det, var det liksom han tippet framover, vinduet utvidet seg, han merket at kroppen løftet seg fra sengekanten, og så falt han hodestups gjennom åpningen i sida, inn i en hvirvel av farger og skygger.

Han merket at føttene traff et underlag. Så sto han der og skalv, mens de utydelige formene rundt ham plutselig kom i fokus.

Han skjønte straks hvor han var. Det sirkelrunde rommet med de sovende portrettene var Humlesnurrs kontor – men det var ikke Humlesnurr som satt bak skrivebordet. En inntørket, skrøpelig trollmann, skallet bortsett fra noen hvite hårstrå, satt og leste et brev i skjæret fra et vokslys. Harry hadde aldri sett mannen før.

«Om forladels,» sa han. «Det var ikke meningen å bare buse inn …»

Men trollmannen så ikke opp, bare fortsatte å lese med litt rynket panne. Harry gikk litt nærmere skrivebordet og stammet: «Æh – da går jeg bare, da?»

Trollmannen overså ham fremdeles. Det virket faktisk som om han ikke hadde hørt ham. Harry tenkte at han kanskje var døv, så han hevet stemmen:

«Unnskyld at jeg forstyrret! Jeg går nå!» nesten ropte han.

Trollmannen foldet sammen brevet med et sukk, reiste seg og gikk forbi Harry uten å se på ham, bort til vinduet og trakk fra gardinene.

Himmelen utenfor var rubinrød, det var vel solnedgangen. Trollmannen gikk tilbake til skrivebordet, satte seg igjen, tvinnet tommeltotter og så mot døra.

Harry så seg om på kontoret. Ingen Vulcan-føniks, ingen snurrende sølvmekanismer. Dette var Galtvort slik Venster hadde opplevd skolen; altså var det denne ukjente trollmannen som var rektor, ikke Humlesnurr, og han, Harry, var ikke stort annet enn et spøkelse og helt usynlig for folk her for femti år siden.

Det banket på kontordøra.

«Kom inn,» sa den gamle trollmannen med svak røst.

En gutt i sekstenårsalderen kom inn og tok av seg den spisse hatten. Et prefektskilt i sølv glinset på brystet. Han var mye høyere enn Harry, men også han hadde kullsvart hår.

«Venster, ja,» sa rektoren.

«De ville snakke med meg, rektor Duppel?» sa Venster. Han så litt nervøs ut.

«Sitt ned,» sa Duppel. «Jeg har akkurat lest brevet du sendte meg.»

«Å,» sa Venster. Han satte seg og knuget hendene hardt sammen.

«Kjære unge venn,» sa Duppel vennlig. «Jeg kan umulig la deg bli på skolen hele sommeren. Du vil da vel gjerne hjem i ferien?»

«Nei,» svarte Venster straks, «jeg vil mye heller være på Galtvort enn å dra tilbake til det – det –»

«Så vidt jeg forstår bor du på et gompebarnehjem i feriene?» spurte Duppel nysgjerrig.

«Ja, sir,» sa Venster og rødmet litt.

«Du er gompefødt?»

«Halvblods, sir,» sa Venster. «Gompefar og heksemor.»

«Og begge foreldrene dine –?»

«Min mor døde like etter at jeg ble født, sir. De på barnehjemmet har fortalt at hun levde akkurat lenge nok til å gi meg navn: Tom etter faren min, Dredolo etter bestefar.»

Duppel smekket medfølende med tunga.

«Saken er, Tom,» sukket han, «at vi nok kanskje kunne funnet en særordning for deg, men under de nåværende omstendigheter –»

«De mener, alle disse overfallene, sir?» sa Venster. Harrys hjerte gjorde et hopp, og han gikk nærmere for ikke å gå glipp av noe.

«Nettopp,» sa rektoren. «Unge venn, du må jo innse at det ville være svært dumt av meg å la deg få bli her i borgen etter terminslutt. Spesielt i lys av tragedien nå nylig … den stakkars lille piken som døde … Du er langt tryggere på barnehjemmet. For å si det som det er, vurderer Magidepartementet faktisk å stenge hele skolen. Vi er jo dessverre ikke kommet noe nærmere å finne – ah – kilden til disse ubehagelighetene …»

Vensters øyne ble store.

«Sir – hvis den personen ble tatt … hvis det ble slutt på alt dette …»

«Hva mener du?» sa Duppel med et knirk og satte seg opp i stolen. «Venster, mener du at du vet noe om disse overfallene?»

«Nei, sir,» sa Venster fort.

Men Harry var sikker på at det var samme slags «nei» som han selv hadde svart rektor Humlesnurr.

Duppel sank tilbake i stolen. Han så litt skuffet ut.

«Du kan gå, Tom …»

Venster reiste seg og gikk fort ut. Harry fulgte etter ham.

De gikk ned den snurrende steintrappen og kom ut ved steinuhyret i den mørknende gangen. Venster stoppet, og det samme gjorde Harry, som fulgte nøye med. Det var tydelig at Venster tenkte intenst. Han bet seg i leppa og rynket pannen.

Så var det som om han plutselig hadde truffet en beslutning. Han gikk raskt av gårde, og Harry fulgte lydløst etter. De så ikke et menneske før de kom til inngangshallen, hvor en høy trollmann med langt, bølgende, kastanjebrunt hår og skjegg ropte på Venster fra marmortrappen.

«Nå, Tom, hvorfor er du ute og vandrer så sent?»

Harry stirret målløs på trollmannen. Det var ingen annen enn en femti år yngre Humlesnurr.

«Jeg måtte snakke med rektor, sir,» sa Venster.

«Vel, skynd deg til sengs nå,» sa Humlesnurr og sendte Venster presis det gjennomborende blikket som Harry kjente så godt. «Best ikke å traske for mye i gangene for tida. Ikke siden …»

Han sukket tungt, sa god natt til Venster og gikk. Venster ventet til han var ute av syne, og så snudde han og gikk fort ned steintrappene til fangekjelleren, med Harry hakk i hæl.

Men til Harrys skuffelse var det ingen hemmelig gang eller skjult tunnel Venster førte ham til, men bare det fangehullet hvor Slur hadde eliksirtimene sine. Faklene var ikke tent, og da Venster skjøv døra nesten igjen, var det så vidt Harry kunne se ham. Venster sto musestille ved døra og holdt øye med gangen utenfor.

Harry syntes det virket som de sto der i over en time. Det var ikke annet å se enn omrisset av Venster ved døra, der han sto og stirret gjennom sprekken, urørlig som en statue. Og akkurat da forventningsfullheten og

spenningen begynte å slippe taket i Harry, og han etter hvert fikk lyst til å komme tilbake til nåtida, hørte han noe bevege seg utenfor.

Det var noen som kom listende bortover gangen. Han hørte vedkommende passere fangehullet hvor han og Venster hadde gjemt seg. Venster smøg seg ut gjennom sprekken, lydløst som en skygge, og fulgte etter. Harry listet seg på tå etter; han hadde helt glemt at ingen kunne høre ham.

I kanskje fem minutter fulgte de etter trinnene. Så bråstoppet Venster og la hodet på skakke mot noen nye lyder. Harry hørte en dør som knirket opp, og deretter en hes hvisking:

«Kom an … må få deg ut herifra … kom igjen nå … oppi kassa …»

Det var noe kjent ved stemmen.

Plutselig sprang Venster ut fra hjørnet, og Harry etter. Han så det mørke omrisset av en kjempesvær gutt som sto krumbøyd foran en åpen dør. Det sto en stor kasse ved sida av den.

«God kveld, Rubeus,» sa Venster skarpt.

Gutten smelte døra igjen og rettet seg opp.

«Å gjør du her nere, Tom?»

Venster gikk nærmere.

«Det er slutt,» sa han. «Jeg blir nødt til å melde deg, Rubeus. De snakker om å stenge Galtvort hvis det ikke blir slutt på overfallene.»

«Hva er'e du –»

«Jeg tror ikke du mente å drepe noen. Men uhyrer egner seg dårlig som kjæledyr. Du slapp det sikkert bare ut for at det skulle få litt mosjon, og så –»

«'N har aldri dreft non!» sa den svære gutten og satte ryggen mot den stengte døra. Fra den andre sida kunne Harry høre en underlig rasling og klikking.

«Gi deg nå, Rubeus,» sa Venster og gikk enda nærmere. «Foreldrene til den døde piken kommer hit i morgen. Det minste Galtvort kan gjøre, er å sørge for at det som drepte datteren deres, blir avlivet …»

«Det var'kke han!» brølte gutten. Stemmen ga gjenlyd i den mørke gangen. «'N hadde aldri gjort no sånt! Ikke snakk om!»

«Gå til side,» sa Venster og tok fram tryllestaven.

Trylleformelen hans kastet et brått, flammende lys over gangen. Døra bak den svære gutten sprang opp med slik kraft at det slengte ham i veggen midt imot. Og ut av døra kom noe som fikk Harry til å sette i et langt, skjærende skrik, som øyensynlig ingen andre hørte enn han selv.

En svær, lav, hårete kropp og et virvar av svarte bein, et glimt av mange øyne og et par knivskarpe sakser – Venster hevet tryllestaven igjen, men for sent. Vesenet veltet ham overende idet det smatt forbi, løp som et lyn bortover gangen og forsvant av syne. Venster kom seg på beina og så etter det; han løftet tryllestaven, men den digre gutten kastet seg over ham, grep staven og skubbet ham overende igjen, mens han hylte: «NEEEII!»

Gangen og alt i den hvirvlet rundt, mørket ble ugjennomtrengelig, Harry kjente at han falt, og med et brak landet han flatt på ryggen i himmelsenga i sovesalen på Griffing. Vensters dagbok lå oppslått på magen hans.

Før han rakk å få pusten igjen, gikk døra opp, og Ronny kom inn.

«Hei,» sa han.

Harry satte seg opp, svett og skjelvende.

«Hva er'e for noe?» sa Ronny og så engstelig ned på ham.

«Det var Gygrid, Ronny. Gygrid åpnet Mysteriekammeret for femti år siden.»

KAPITTEL FJORTEN

KORNELIUS BLOEUF

Harry, Ronny og Hermine hadde alltid visst at Gygrid hadde en ulykksalig forkjærlighet for store, skrekkelige skapninger. Det første året deres på Galtvort hadde han prøvd å ale opp en drage i sin egen lille trehytte, og de kom neppe snart til å glemme den enorme, trehodede hunden han hadde døpt Nussi. Og hvis Gygrid som gutt hadde hørt at det skjulte seg et monster etsteds på Galtvort, var Harry sikker på at han ville gjort hva det skulle være for å få et glimt av det. Han ville sikkert ha ment det var en skam at det hadde vært innesperret så lenge, og at det fortjente en sjanse til å strekke på alle de mange beina. Harry kunne uten vansker forestille seg en trettenårig Gygrid prøve å få satt halsbånd og lenke på det. Men han var like sikker på at Gygrid aldri kunne ha ment å drepe noen.

Harry ønsket nesten at han ikke hadde funnet ut av Vensters dagbok. Igjen og igjen fikk Ronny og Hermine ham til å fortelle hva han hadde opplevd, til han ble helt kvalm av å si det, og like kvalm av de lange sirkelsamtalene som alltid fulgte etter.

«Venster *kan* ha tatt feil person,» sa Hermine. «Kanskje det var et annet monster som gikk rundt og overfalt folk …»

«Hvor mange monstre tror du egentlig det er plass til her på skolen?» sa Ronny matt.

«Vi har jo alltid visst at Gygrid ble utvist,» sa Harry, svart til sinns. «Og det må ha blitt slutt på overfallene etterpå. Ellers hadde ikke Venster fått den æresplaketten sin.»

Ronny la om kursen.

«Han Venster låter temmelig lik Perry – og hvem har bedt'n sladre på Gygrid, forresten?»

«Men monstret *hadde* drept noen, Ronny, husk på det,» sa Hermine.

«Og Venster måtte dra tilbake til et eller annet gompe-barne-hjem hvis de stengte Galtvort,» sa Harry. «Jeg skjønner godt at han ville være her …»

Ronny bet seg i leppa. Så sa han forsiktig: «Du møtte Gygrid i Spindelsmuget, gjorde du ikke det, Harry?»

«Han skulle kjøpe noe mot kjøttetende snegler,» sa Harry fort.

Alle tre ble tause. Etter en lang pause var det Hermine som satte ord på det vanskeligste. Hun sa nølende: «Tror dere vi burde gå og *spørre* Gygrid om alt dette?»

«Det sku' bli et muntert besøk, tenker jeg,» sa Ronny. «Hei, Gygrid, si meg, du har'kke sleppi løs noe hårete, sinnssykt noe oppe i borgen i det siste?»

Til sjuende og sist ble de enige om ikke å si noe til Gygrid, om det ikke ble flere overfall. Og etter som dagene gikk, uten så mye som en hvisking fra en kroppsløs stemme, begynte de å håpe at de aldri skulle behøve å snakke med ham om hvorfor han ble utvist. Nå var det nesten fire måneder siden Julius og Nesten hodeløse Nikk var blitt Forsteinet, og nesten alle regnet visst med at angriperen, hvem det nå var, hadde trukket seg tilbake for godt. Gnav var omsider gått lei av «Potter, din spotter»-sangen sin, Ernst Maltmann spurte Harry riktig høflig i urtologitimen en dag om han kunne sende videre en bøtte hoppesopp, og i mars holdt flere av alrunene en skikkelig skrålefest i Drivhus 3. Professor Stikling var meget fornøyd.

«Straks de begynner å prøve å flytte seg over i pottene til hverandre, vet vi at de er fullmodne,» sa hun til Harry. «Og da kan vi gå i gang og gjenopplive de stakkars menneskene på sykestua.»

*

I påskeferien fikk andreklassingene noe nytt å tenke på. Tida var inne til å velge fag for tredje klasse, et spørsmål som iallfall Hermine tok svært alvorlig.

«Det kan få betydning for hele framtida vår,» sa hun til Harry og Ronny mens de satt bøyd over faglista og skulle krysse av.

«Alt jeg vil, er å bli kvitt Eliksirer,» sa Harry.

«Det kan vi ikke,» sa Ronny dystert. «Vi fortsetter med alle de gamle, ellers hadde jeg kvitta meg med Forsvar mot svartekunster.»

«Men det er jo kjempeviktig!» sa Hermine rystet.

«Ikke det vi lærer av Gulmedal,» sa Ronny. «Det eneste *jeg* har lært av'n, er å sleppe løs feer.»

Nilus Langballe hadde fått brev fra samtlige hekser og trollmenn i slekta, alle med vidt forskjellige råd om hva han burde velge. Så der satt han, forvirret, bekymret og med tunga ut av munnen, og spurte alle og enhver om de syntes aritmantikk lød vanskeligere enn oldruner. Tommy Ding, som i likhet med Harry hadde vokst opp hos gomper, avgjorde saken ved å lukke øynene, kaste tryllestaven mot lista og velge de fagene den traff. Hermine tok ikke imot råd, men meldte seg på alle.

Harry smilte barskt for seg selv ved tanken på hva onkel Wiktor og tante Petunia ville si hvis han prøvde å diskutere sin videre trollmannskarriere med dem. Ikke at han ikke hadde noen å få råd fra: Perry Wiltersen var ivrig etter å øse av sin erfaring.

«Spørs hvor du vil hen, Harry,» sa han. «Det er aldri for tidlig å tenke på framtida, så derfor anbefaler jeg Profeti. Folk påstår at Gompologi er et sovefag, men personlig mener jeg at en trollmann bør ha en dyptgripende forståelse av det a-magiske samfunnet, spesielt hvis de tenker på et yrke i nærkontakt med dem – se på far, for eksempel, han må jo hanskes med gompesaker ustanselig. Min bror Kalle var alltid mer av et friluftsmenneske, så han valgte Stell av magiske vesener. Det gjelder å satse der man er best, Harry.»

Men det eneste Harry syntes han var virkelig god i, var rumpeldunk. Det endte med at han valgte de samme fagene som Ronny, ut fra den tanken at hvis han skulle vise seg elendig i dem, hadde han iallfall en venn å støtte seg til.

*

Griffings neste rumpeldunkkamp skulle gå mot Håsblås. Qvist insisterte på lagtrening hver kveld etter middag, så Harry hadde nesten ikke tid til annet enn rumpeldunk og lekser. Men treningsøktene ble etter hvert bedre, eller i

hvert fall tørrere, og kvelden før lørdagens kamp, da han gikk opp på sovesalen for å sette fra seg sopelimen, mente han at Griffings sjanser på rumpeldunkpokalen aldri hadde vært bedre.

Men det gode humøret varte ikke lenge. Øverst i trappen til sovesalen møtte han en bestyrtet Nilus Langballe.

«Harry – jeg vet ikke hvem som har gjort det. Jeg oppdaget det nå nettopp –»

Med et engstelig blikk på Harry åpnet han døra.

Innholdet i Harrys koffert var slengt hulter til bulter. Kappen hans var revet i filler og lå på golvet. Sengklærne var revet av himmelsenga; nattbordskuffen var ute, og innholdet strødd ut over madrassen.

Harry sto der med åpen munn. Så gikk han bort til senga, og tråkket på noen løse sider av *Turer med troll* underveis.

Mens han og Nilus prøvde å få laknene tilbake på senga, kom Ronny, Tommy og Jokum inn. Tommy bannet høyt.

«Hva er det som har hendt, Harry?»

«Aner ikke,» sa Harry. Men Ronny var alt i gang med å undersøke klærne hans. Alle lommene var vrengt.

«Noen har lett etter noe,» sa Ronny. «Er det noe som er borte?»

Harry begynte å plukke opp sakene sine og kaste dem i kofferten. Det var først da han slengte den siste Gulmedal-boka oppi at det gikk opp for ham hva som manglet.

«Vensters dagbok er vekk,» sa han.

«*Hva?*»

Harry nikket mot sovesaldøra, og Ronny fulgte etter ham ut. De skyndte seg ned til den halvtomme Griffingstua og satte seg hos Hermine, som satt for seg selv og leste en bok med tittelen *Oldtidsruner: En lettlesbok*.

Hermine ble dypt rystet da hun hørte det.

«Men – det er jo bare en griffing som kunne stjele – ingen andre kan passordet vårt …»

«Nettopp,» sa Harry.

*

Neste dag våknet de til strålende solskinn og en lett, forfriskende bris.

«Perfekte rumpeldunkforhold!» sa Qvist begeistret ved Griffing-bordet og lesset eggerøre på alle lagets tallerkener. «Harry, opp med hodet, du trenger en skikkelig frokost.»

Harry hadde stirret bortover det fullpakkede Griffing-bordet og lurt på om den nye eieren av Vensters dagbok satt rett foran nesa på ham. Hermine hadde oppfordret ham til å melde tyveriet, men Harry likte ikke tanken. Da måtte han fortelle en lærer alt om dagboka, og hvor mange visste egentlig hvorfor Gygrid var blitt utvist for alle de årene siden? Han ville nødig være den som hvirvlet alt det opp igjen.

Da han gikk ut fra Storsalen med Ronny og Hermine for å hente rumpeldunksakene sine, ble en ny og enda alvorligere bekymring lagt til Harrys voksende liste. Han hadde akkurat satt foten på det første marmortrinnet da han hørte den igjen: «*Drepe ... denne gangen drepe ... la meg flerre ... spjære …*»

Han skrek til, og Ronny og Hermine skvatt forskrekket unna.

«Stemmen!» sa Harry og så seg over skulderen. «Nå hørte jeg den igjen – hørte ikke dere?»

Ronny ristet storøyd på hodet. Men Hermine slo seg for pannen.

«Harry – det er noe jeg akkurat har skjønt! Jeg må på biblioteket!»

Og dermed spurtet hun opp trappen og ble borte.

«Hva var det hun skjønte?» sa Harry distré; han så seg fremdeles rundt og spekulerte på hvor stemmen kunne ha kommet fra.

«Mye mer enn meg, hvertfall,» sa Ronny og ristet på hodet.

«Men hvorfor skulle hun på biblioteket?»

«For det det er det Hermine alltid gjør,» sa Ronny og trakk på skuldrene. «Er du i tvil, så gå på biblioteket.»

Harry sto der tvilrådig og prøvde å lytte etter stemmen, men nå var folk på vei ut fra Storsalen bak dem, pratet og klampet ut gjennom hovedinngangen, på vei til rumpeldunkbanen.

«Best du får fart på deg,» sa Ronny. «Klokka er nesten elleve – husk på kampen.»

Harry raste opp til Griffing-tårnet, hentet sin Nimbus 2000 og slo følge med mengden som myldret gjennom parken, men tankene hans hang igjen inne i borgen med den kroppsløse stemmen. Og mens han trakk på seg den røde rumpeldunkkutten i garderoben, var hans eneste trøst at hele skolen iallfall var ute for å se på kampen.

Lagene kom ut på banen, og applausen var øredøvende. Oliver Qvist tok en oppvarmingsrunde rundt målstengene mens madam Hopp slapp løs ballene. Håsblåsingene, som spilte i kanarigult, sto i en klynge og tok en siste gjennomgang av taktikken.

Harry satte seg akkurat overskrevs på limen da professor McSnurp kom halvt marsjerende, halvt løpende over banen med en gigantisk, purpurrød megafon.

Harrys hjerte sank som en stein.

«Kampen er innstilt!» ropte professor McSnurp i megafonen til de fullpakkede tribunene. Det kom buing og tilrop. Oliver Qvist så helt svimeslått ut da han landet og løp mot professor McSnurp uten engang å hoppe av limen først.

«Men professor!» ropte han. «Vi er nødt til å spille … pokalen … *Griffing …*»

Professor McSnurp overhørte ham og fortsatte å brøle i megafonen: «Alle elever har å innfinne seg på oppholdsrommet i sitt eget hus, hvor husstyreren vil gi ytterligere informasjon. Snarest, takk!»

Så senket hun megafonen og vinket Harry til seg.

«Potter, jeg tror det er best du blir med meg …»

Harry ante ikke hvordan hun kunne mistenke ham for noe denne gangen. De begynte å gå mot borgen, og han la merke til at Ronny skilte seg ut fra den murrende mengden og kom løpende etter. Overraskende nok hadde ikke professor McSnurp noen innvendinger.

«Ja, det er kanskje like godt du også blir med, Wiltersen.»

Noen av elevene som myldret rundt dem klagde over den avlyste kampen, men andre så bekymret ut. Harry og Ronny fulgte med professor McSnurp inn på skolen og opp marmortrappen. Men denne gangen var det ikke noe kontor de skulle til.

«Dette blir nok dessverre et sjokk for dere,» sa professor McSnurp overraskende vennlig da de nærmet seg sykestua. «Det har vært et nytt overfall … et nytt *dobbelt*overfall.»

Magen til Harry slo en kvalmende kollbøtte. Professor McSnurp skjøv døra opp, og de gikk inn.

Madam Pomfrit sto bøyd over en sjetteklassing med langt, krøllete hår. Harry dro kjensel på henne: Det var den ravnkloingen de tilfeldigvis hadde spurt om veien til oppholdsrommet i Smygard. Og på senga ved sida av henne lå –

«*Hermine!*» stønnet Ronny.

Hermine lå helt, helt stille, med åpne, glassaktige øyne.

«De ble funnet like ved biblioteket,» sa professor McSnurp. «Det er vel ingen av dere som har en forklaring på dette? Det ble funnet på golvet ved sida av dem …»

Hun holdt opp et lite, rundt speil.

Harry og Ronny ristet på hodet. Begge stirret på Hermine.

«Jeg skal følge dere opp til Griffing-tårnet,» sa professor McSnurp tungt. «Jeg må gi beskjed til elevene uansett.»

*

«Alle elever skal være på oppholdsrommet i huset sitt innen klokka seks om ettermiddagen. Ingen elev må forlate sovesaler eller oppholdsrom etter den tid. Når dere skal ha time, vil dere få følge av en lærer. Ingen elev må bruke toalettene uten oppsyn av en lærer. All rumpeldunktrening og alle kamper er innstilt inntil videre. Alle kveldsaktiviteter er også innstilt.»

Griffingene sto som sild i tønne i Griffingstua og lyttet taust til professor McSnurp. Hun rullet sammen pergamentet hun hadde lest opp fra og sa med litt grøtet stemme: «Jeg behøver vel ikke nevne at jeg sjelden har vært så opprørt. Det er sannsynlig at skolen vil bli stengt, dersom vi ikke klarer å finne den skyldige bak disse overfallene. Jeg oppfordrer enhver som tror de kan vite noe om dem til å melde seg.»

Hun kravlet møysommelig ut av portretthullet, og straks summet det av stemmer inne i Griffingstua.

«Nå er det tatt to griffinger, pluss et griffingspøkelse, én ravnkloing og én håsblåsing,» sa Wiltersen-tvillingenes kamerat, Laffen Styx. «Er det ingen av lærerne som har lagt merke til at ingen har rørt noen smygardinger? Er det ikke *opplagt* at alt dette kommer fra Smygard? Smygards *arving*, Smygards *monster* – hvorfor tar de ikke bare og pælmer ut alle smygardinger?» brølte han, til nikk og spredt applaus.

Perry Wiltersen satt i en stol bak Laffen, men for én gangs skyld virket det ikke som om han hadde det travelt med å si sin mening. Han så blek og rystet ut.

«Perry er i sjokk,» betrodde Frank Harry lavmælt. «Den Ravnklo-jenta – Pernille Klarvang – hun er prefekt. Han trodde nok ikke at monsteret vågde å gå løs på en *prefekt*.»

Men Harry hørte bare halvveis etter. Han kunne ikke skyve fra seg bildet av Hermine, der hun lå i sykesenga som en steinstøtte. Og hvis ikke den skyldige ble fakket snart, kunne han se fram til et langt liv med Dumlingene. Tom Venster hadde meldt Gygrid fordi alt han kunne vente seg hvis skolen ble stengt, var et gompebarnehjem. Harry visste akkurat hvordan han hadde følt seg.

«Hva skal vi gjøre?» sa Ronny lavt i øret på ham. «Tror du de har mistanke til Gygrid?»

Harry bestemte seg endelig. «Vi er nødt til å gå og snakke med ham,» sa han. «Jeg tror ikke det er ham denne gangen, men hvis det var han som slapp ut monsteret sist, vet han i hvert fall åssen vi kommer oss inn i Mysteriekammeret, og det er da en begynnelse.»

«Men McSnurp sa vi måtte holde oss i tårnet her når vi ikke har time –»

«Jeg tror det er på tide å hente fram igjen den gamle kappen til faren min,» sa Harry, enda lavere.

*

Harry hadde bare arvet én ting etter faren sin: en lang, sølvskimrende usynlighetskappe. Den var deres eneste sjanse til å snike seg ut fra skolen og besøke Gygrid uten å bli oppdaget. De la seg til vanlig tid og ventet til Nilus, Tommy og Jokum hadde sluttet å prate om Mysteriekammeret og

omsider sovnet. Da sto de opp, kledde på seg og kastet kappen over skuldrene på dem begge.

Turen gjennom de mørke, forlatte gangene var ikke morsom. Harry, som hadde vandret gangelangs om natten der før, hadde aldri sett dem så folksomme etter solnedgang. Lærere, prefekter og spøkelser marsjerte parvis rundt og speidet etter all uvanlig aktivitet. Usynlighetskappen var ingen garanti mot å lage støy, og det kom et spesielt hårreisende øyeblikk da Ronny slo tåa si bare noen meter fra der Slur sto på vakt. Heldigvis nøs Slur i nesten samme øyeblikk som Ronny bannet. Det var med lettelse de nådde fram til eikedørene og fikk listet dem opp.

Ute var det stjerneklar natt. De skyndte seg mot de lysende vinduene i Gygrids hytte og tok ikke av seg kappen før de sto rett utenfor døra.

Sekundet etter at de hadde banket på, rev Gygrid døra opp. Men det som møtte dem, var ikke bare ham, men også armbrøstet han siktet på dem med. Bak ham gneldret villsvinhunden Hogg.

«Å,» sa han, senket våpenet og glodde på dem. «Å gjør dere to her?»

«Hva er det der for?» spurte Harry og pekte på armbrøstet mens de gikk inn.

«Å, ikkeno … ikkeno,» mumlet Gygrid. «Jeg venta … men samma kan det væra … Sett dere, så skal jeg lage litt te …»

Det virket ikke som han var helt til stede. Han slukket nesten peisbålet ved å søle vann fra kjelen, og deretter knuste han tepotta med et nervøst rykk av den digre neven.

«Er det helt bra med deg, Gygrid?» sa Harry. «Hørte du om Hermine?»

«Å ja da, jeg har hørt det, ja,» sa Gygrid, med en liten knekk i stemmen.

Han fortsatte å skotte nervøst mot vinduene mens han skjenket opp to store krus med kokende vann (han hadde glemt å ha i teposer). Han holdt akkurat på å legge et stykke fruktkake på en tallerken da det banket hardt på døra.

Gygrid mistet fruktkaken. Harry og Ronny vekslet et panisk blikk, slengte usynlighetskappen over seg igjen og trakk seg tilbake i en krok. Gygrid sjekket at de var godt gjemt. Så grep han armbrøstet, gikk bort til døra og rev den opp igjen.

«God aften, Gygrid.»

Det var Humlesnurr, og ansiktet hans var dypt alvorlig. Bak ham kom en annen, merkelig utseende mann.

Den fremmede var en kort, lubben kar med strittende, grått hår og et bekymret uttrykk. Klærne hans var en merkelig blanding: nålestripet dress, skarlagensrødt slips, lang svart kappe og spisse purpurstøvler. Under armen hadde han stukket en limegrønn bowlerhatt.

«Det er sjefen til fattern!» åndet Ronny. «Kornelius Bloeuf, magiministeren!»

Harry satte albuen hardt i sida på Ronny så han skulle holde munn.

Gygrid var blitt blek og svett. Han datt ned i en stol og så fra Humlesnurr til Kornelius Bloeuf.

«Stygg sak, Gygrid,» sa Bloeuf, åpenbart en mann som sparte på ordene. «Svært stygg sak. Nødt til å komme hit. Fire angrep på gompefødte. Gått for langt. Departementet må gjøre noe.»

«Det er'kke meg,» sa Gygrid og så bønnfallende på Humlesnurr, «De veit at det er'kke meg, sir, rektor Humlesnurr …»

«Kornelius, jeg vil gjerne gjøre det klart at Gygrid har min fulle tillit,» sa Humlesnurr og rynket brynene mot Bloeuf.

«Hør her, Albus,» sa Bloeuf, ille berørt. «Gygrids rulleblad taler mot ham. Departementet må gjøre noe – skolestyret har vært på oss.»

«Ikke desto mindre, Kornelius, gjentar jeg at å fjerne Gygrid ikke vil hjelpe det ringeste,» sa Humlesnurr. I de blå øynene skinte en ild som Harry aldri hadde sett der før.

«Se det fra min vinkel,» sa Bloeuf og fingret med bowleren. «Jeg er under sterkt press. Må vise at vi gjør noe. Skulle det vise seg at det ikke var Gygrid, får han komme tilbake, og det er det. Men jeg er nødt til å ta ham med. Helt nødt. Min fordømte plikt –»

«Ta meg med?» sa Gygrid. Nå skalv han. «Å hen da?»

«Bare en kort stund,» sa Bloeuf, men møtte ikke Gygrids blikk. «Ingen straff, Gygrid, mer en forholdsregel. Hvis noen annen blir tatt, slipper du ut og får en unnskyldning …»

«Ikke Azkaban?» kvekket Gygrid.

Før Bloeuf rakk å svare, kom det et nytt hardt rapp på døra.
Humlesnurr åpnet. Denne gangen var det Harrys tur til å få en albue i sida – det unnslapp ham et tydelig gisp.
Herr Lucifus Malfang kom strenende inn i Gygrids hytte, iført en lang, svart reisekappe og et kaldt, selvtilfreds smil. Hogg begynte å knurre.
«Så du er her alt, Bloeuf,» sa han. «Utmerket, utmerket …»
«Å gjør du her!» sa Gygrid rasende. «Kom deg ut av mitt hus!»
«Men min gode mann, tro meg – jeg har overhodet ingen glede av å være i ditt – ah, er det hus du kaller det?» sa Lucifus Malfang og trakk hånlig på leppene mens han så seg om i den trange hytta. «Jeg meldte simpelthen min ankomst oppe på skolen og ble fortalt at rektor befant seg her.»
«Og hva var det du ville meg, Lucifus?» sa Humlesnurr. Tonen var høflig nok, men ilden i øynene var der fremdeles.
«*Fryktelig* synd, Humlesnurr,» sa herr Malfang slepende, mens han trakk fram en lang pergamentrull. «Men skolestyret mener det er på tide du trekker deg. Dette er en suspensjonsordre – du vil finne samtlige tolv underskrifter på den. Jeg er redd vi mener at du har mistet grepet. Hvor mange angrep har det vært nå? To til i ettermiddag, er det ikke så? Med denne farten er det snart ikke gompefødte igjen på Galtvort, og vi vet jo alle hvilket *sørgelig* tap det ville være.»
«Nei, hør nå her, Lucifus,» sa Bloeuf forskrekket. «Humlesnurr suspendert … nei, nei … det er det siste vi ønsker akkurat nå …»
«Innsettelse – eller avsettelse – av rektorer er opp til skolestyret, Bloeuf,» sa herr Malfang glatt. «Og da Humlesnurr har mislykkes i å stanse disse angrepene –»
«Alvorlig talt, hvis ikke *Humlesnurr* kan stanse dem –» sa Bloeuf, som var blitt svett på overleppa, «jeg mener, hvem skulle da kunne det?»
«Det vil vise seg,» sa herr Malfang med et stygt smil. «Men ettersom alle tolv har avgitt sin stemme –»
Gygrid spratt opp, så de svarte hårtjafsene skrapte mot taket.
«Å mange måtte du true og presse før'em sa ja, Malfang, hæ?» brølte han.

«Nei å nei, det temperamentet ditt vil føre deg i ulykken en av dagene, Gygrid,» sa herr Malfang. «Jeg vil råde deg til å la være å skrike til Azkaban-vaktene på den måten. De liker den slags dårlig.»

«Dere kan'ke ta bort Humlesnurr!» hylte Gygrid, så villsvinhunden Hogg klynket og krøp sammen i kurven sin. «Tar dere han, så har'kke dem gompefødte her en sjangs! Da blir'e mord, det neste!»

«Ro deg, Gygrid,» sa Humlesnurr skarpt. Han så på Lucifus Malfang.

«Hvis styret ønsker min avgang, Lucifus, vil jeg naturligvis trekke meg.»

«Men –» stammet Bloeuf.

«*Nei!*» knurret Gygrid.

Humlesnurrs lysende, blå øyne hadde ikke sluppet Lucifus Malfangs kalde, grå.

«Men,» sa Humlesnurr, meget langsomt og tydelig, så ingen kunne gå glipp av et ord, «du vil oppdage at jeg ikke er *helt* borte fra skolen før ingen her lenger har lojalitet til meg. Du vil dessuten oppdage at her på Galtvort vil det alltid være hjelp å få for den som ber om det.»

Et sekund var Harry nesten helt sikker på at Humlesnurrs blikk flakket mot kroken der han og Ronny gjemte seg.

«Vakkert sagt,» sa Malfang og bukket. «Vi kommer alle til å savne din – ah – meget særegne ledelse, Albus. La oss bare håpe din etterfølger vil klare å forhindre eventuelle – ah – '*mord'*.»

Han marsjerte til døra, åpnet den og bukket Humlesnurr ut. Bloeuf fingret med bowleren og ventet på at Gygrid skulle gå foran, men Gygrid ble stående der han sto, trakk pusten dypt og sa, med vekt på hvert ord: «Hvis at noen tenkte å *finne ut* saker og ting, så er'e bare å følge *edderkoppene*. Da finner'em fram! Det er bare det jeg ville si.»

Bloeuf stirret forbløffet på ham.

«OK, OK, jeg skal komma,» sa Gygrid og trakk på seg mollskinnsfrakken. Men idet han skulle følge etter Bloeuf ut av døra, stanset han igjen og sa ut i lufta: «Og noen må huse på å mate Hogg mens jeg er vekke.»

Døra smalt igjen, og Ronny trakk av dem usynlighetskappen.

«Nå sitter vi skikkelig i det,» sa han hest. «Ingen Humlesnurr! De kunne like gjerne stengt skolen i natt alt. Hvis ikke han er her, blir'e et overfall om da'n.»

Hogg satte i å ule og skrapte på den stengte døra.

KAPITTEL FEMTEN

ARGARAPP

Sommeren smøg over parken rundt borgen; himmelen og sjøen ble forglemmegeiblå, og blomster så store som kålhoder slo ut i drivhusene. Men uten en Gygrid å se fra borgvinduene, traskende over plenene med Hogg i hælene, virket hele utsikten feil, syntes Harry. Faktisk ikke det minste bedre enn på innsida, hvor allting var forferdelig galt.

Harry og Ronny hadde prøvd å besøke Hermine, men nå fikk ingen besøkende komme inn i sykestua lenger.

«Vi tør ikke ta noen sjanser,» sa madam Pomfrit strengt gjennom dørsprekken. «Beklager, gutter, men det er fare for at angriperen kan komme igjen og ta knekken på dem helt.»

Nå som Humlesnurr var borte, hadde frykten spredd seg som aldri før, og det var som om sola som varmet opp borgmurene, aldri nådde innenfor blyvinduene. Det var nesten ikke et ansikt på skolen som ikke så bekymret og anspent ut, og klang det en sjelden latter gjennom gangene, lød den skingrende og unaturlig og tidde brått.

Om og om igjen gjentok Harry Humlesnurrs ord for seg selv: «*Jeg er ikke* helt *borte fra skolen før ingen her lenger har lojalitet til meg … her på Galtvort vil det alltid være hjelp å få for den som ber om det.*» Men hva hjalp de ordene? Hvem skulle de egentlig be om hjelp, når alle andre var akkurat like forvirrede og redde som de selv?

Da var Gygrids hint om edderkoppene adskillig lettere å forstå – problemet var bare at det var visst ikke en eneste edderkopp igjen å følge i hele borgen. Harry så etter overalt han var, med (nokså motstrebende) hjelp fra Ronny. Det var selvsagt en alvorlig hindring at de ikke fikk lov å vandre rundt på egenhånd, men måtte gå i følge med resten av griffingene hvor de

enn skulle. De fleste av medelevene var visst glad til for å bli gjetet av lærerne fra klasserom til klasserom, men Harry syntes det var forferdelig plagsomt.

Men én person så virkelig ut til å nyte hele atmosfæren av skrekk og mistanke. Draco Malfang spankulerte rundt på skolen som om han nettopp var blitt utnevnt til topptillitsmann. Harry skjønte ikke hva det var han var så fornøyd med, før i eliksirtimen en fjorten dagers tid etter at Humlesnurr og Gygrid ble borte. Da satt Harry tilfeldigvis rett bak Malfang og hørte ham skryte til Krabbe og Gurgel.

«Jeg har alltid trodd at faren min var den som kunne bli kvitt Humlesnurr,» sa han og brydde seg ikke om hvem som hørte ham. «Jeg sa jo til dere at han synes Humlesnurr er den verste rektoren skolen noen gang har hatt. Kanskje vi kan få en skikkelig rektor denne gangen. En som ikke *vil* at Mysteriekammeret skal være stengt. McSnurp blir ikke lenge, hun bare fyller plassen så lenge …»

Slur kom feiende forbi Harry, uten å nevne noe om Hermines tomme plass og heksekjel.

«Sir,» sa Malfang høyt. «Sir, kan ikke *De* søke rektorjobben?»

«Så, så, Malfang,» sa Slur, men han kunne ikke skjule et tynt smil. «Skolestyret har bare midlertidig suspendert rektor Humlesnurr. Han er sikkert tilbake blant oss snart.»

«Å ja?» sa Malfang med et fett flir. «Jeg vedder på at faren min ville stemme for Dem, sir, hvis De søkte på jobben. Jeg skal si til far at De er den beste læreren vi har, sir …»

Slurs smil ble like fett mens han fortsatte rundt i fangehullet. Heldigvis la han ikke merke til at Jokum Finniman lot som om han spydde oppi kjelen sin.

«Rart at ikke alle grumsene har pakket sakene sine alt,» fortsatte Malfang. «Jeg vedder fem galleoner på at nestemann dør. Synd det ikke var Grang …»

Akkurat da ringte det ut, og det var flaks, for ikke før hadde Malfang sagt det, før Ronny hadde bykset ned av krakken sin, og i alt oppstyret mens

folk samlet sammen veskene og bøkene sine, var det ingen som la merke til at han prøvde å nå fram til Malfang.

«Slipp meg,» knurret Ronny til Harry og Tommy som hadde hengt seg på armene hans. «Jeg skal ta'n – det er det samme, jeg trenger ikke tryllestaven, jeg skal kverke'n med bare henda …»

«Få farten opp, jeg må følge dere til urtologitimen,» bjeffet Slur over hodene på dem, og dermed var det bare å traske på rad som en annen krokodille, hvor halen var Harry og Tommy og Ronny, som fremdeles prøvde å rive seg løs. De våget først å slippe ham da Slur hadde fulgt dem helt ut av borgen og de var på vei gjennom grønnsakåkeren til drivhusene.

Urtologitimen var nokså dempet. Nå var det to som manglet fra plassene sine, Julius og Hermine.

Professor Stikling satte dem til å beskjære abyssinske skrumpfikener. Harry gikk bort for å kaste en ladning tørre kvister på komposthaugen og sto plutselig ansikt til ansikt med Ernst Maltmann. Ernst trakk pusten dypt og sa, svært høytidelig: «Harry, jeg ville bare si at jeg er lei for at jeg mistenkte deg. Jeg vet at du aldri ville overfalle Hermine Grang, og jeg ber om unnskyldning for alt jeg sa. Nå er vi alle i samme båt, og, vel –»

Han stakk fram en lubben hånd, og Harry tok imot den.

Ernst og hans venn Hanna kom bort og arbeidet med samme skrumpfikenen som Harry og Ronny.

«Han typen, Draco Malfang,» sa Ernst og brakk av en død kvist, «han virker temmelig fornøyd med alt dette, hva? Jeg skal si dere en ting: Det skulle ikke forundre meg om *han* er Smygards arving.»

«Så smart av deg,» sa Ronny, som øyensynlig ikke var like rask til å tilgi som Harry.

«Tror *du* det er Malfang, Harry?» spurte Ernst.

«Nei,» sa Harry, så bestemt at Ernst og Hanna stirret på ham.

Sekundet etter fikk Harry øye på noe som fikk ham til å klaske Ronny over hånden med beskjæringssaksa.

«Ævvv! Hva er'e du –»

Harry pekte på bakken en meter unna, hvor flere store edderkopper pilte bortover.

«Å ja,» sa Ronny. Han prøvde å se glad ut, men greide det ikke helt. «Men vi kan’ke følge etter dem nå …»

Ernst og Hanna hørte nysgjerrig etter.

Harry så etter edderkoppene som forsvant.

«Ser ut som de er på vei mot den forbudte skogen …»

Ronny så ikke ut som om *det* gjorde ham noe gladere.

Da timen var over, fulgte professor Stikling klassen til timen i Forsvar mot svartekunster. Harry og Ronny sakket akterut så de kunne prate uforstyrret.

«Vi blir nødt til å bruke usynlighetskappen igjen,» sa Harry. «Vi kan ta med oss Hogg. Han er vant til å gå i skogen med Gygrid, så kanskje han kan være til nytte.»

«Jooo,» sa Ronny og tvinnet tryllestaven sin nervøst mellom fingrene. «Æh – er’e ikke – sier de ikke at det er varulver i skogen der?» la han til mens de satte seg på de vanlige plassene bakerst i klasserommet og ventet på professor Gulmedal.

Det var et spørsmål Harry foretrakk ikke å svare på, så han sa: «Det er gode ting der inne òg. Kentaurene er OK, og enhjørningene.»

Ronny hadde aldri vært inni den forbudte skogen. Harry hadde vært der én gang, og hadde håpet at han aldri skulle komme dit igjen.

Gulmedal kom sprettende inn i klasserommet, og alle stirret på ham. Alle de andre lærerne så mørke og bistre ut, men Gulmedal virket nærmest sprudlende.

«Nei men,» utbrøt han og strålte til alle kanter, «hvorfor alle disse dystre minene?»

Folk vekslet oppgitte blikk, men ingen svarte.

«Men begriper dere ikke at faren er over?» sa Gulmedal uvanlig langsomt, som om alle var litt sene i oppfattelsen. «Skurken er fakket og ført bort!»

«Sier hvem da?» sa Tommy Ding høyt.

«Kjære unge venn, magiministeren ville da vel ikke ha tatt Gygrid om han ikke hadde vært hundre prosent sikker på at han var skyldig,» sa Gulmedal, i en tone som om han forklarte at en og en er to.

«Joho, det ville'n, det,» sa Ronny, enda høyere enn Tommy.

«Tenk, jeg tror jeg kan rose meg av å vite en *anelse* mer om arrestasjonen av Gygrid enn deg, unge Wiltersen,» sa Gulmedal selvtilfreds.

Ronny begynte å si at tenk, det trodde ikke han, men stoppet midt i setningen, da Harry sparket ham hardt under pulten.

«Husk, vi var ikke der!» mumlet Harry.

Men Gulmedals ekle perlehumør, hintene om at han alltid hadde visst at Gygrid var en slask, den trygge forvissningen om at hele affæren nå var overstått, irriterte Harry så sterkt at han hadde lyst til å kyle *Graving med gespenster* midt i det dumme trynet til forfatteren. Han nøyde seg likevel med å skrible en lapp til Ronny: «Vi gjør det i kveld.»

Ronny leste lappen, svelget tungt og skottet bort på den tomme pulten hvor Hermine pleide å sitte. Det virket som om synet strammet ham opp, og han nikket.

*

Oppholdsstua på Griffing var alltid stappfull nå, for etter klokka seks hadde ikke griffingene noe annet sted å gjøre av seg. Dessuten hadde de jo nok å snakke om, så rommet ble sjelden tomt før etter midnatt.

Harry gikk og hentet usynlighetskappen fra kofferten like etter middag og tilbragte kvelden med å sitte på den og vente på at folk skulle legge seg. Fred og Frank utfordret Harry og Ronny til et slag Svartespreng, og Gulla satt taus og så på fra Hermines vanlige stol. Harry og Ronny gjorde så godt de kunne for å tape og bli fort ferdig med spillet, men klokka var likevel blitt over midnatt før Fred, Frank og Gulla endelig gikk i seng.

Harry og Ronny ventet på å høre den fjerne lyden av to sovesaldører som ble lukket. Så grep de kappen, slengte den over seg og krabbet ut gjennom portretthullet.

Deretter ble det en ny, krevende ekspedisjon gjennom borgen og forbi alle lærerne, men til slutt var de i inngangshallen, skjøv fra slåen på de store eikedørene, smøg seg ut gjennom sprekken mens de prøvde å unngå knirk og sto endelig ute i den månelyse parken.

«OK, så kommer vi til skogen,» sa Ronny plutselig, mens de gikk over det svarte gresset, «men det kan godt være det ikke er noe der å følge. Kan godt være at de edderkoppene vi så, ikke hadde tenkt seg dit i hele tatt. Jeg veit det så ut som de gikk omtrent i den retninga, men …»

Det var håp i stemmen mens den døde bort.

De kom til hytta til Gygrid. Trist og bedrøvelig så den ut, med de svarte vinduene. Da Harry skjøv opp døra og Hogg fikk se dem, gikk han berserk av fryd. For at ikke de dype, drønnende bjeffene skulle vekke hele borgen, ga de ham i en fart litt sirupsnugat fra en boks på peishylla, og dermed var tennene hans limt sammen.

Harry lot usynlighetskappen ligge igjen på bordet i hytta. I den bekmørke skogen hadde de ikke bruk for slikt.

«Kom, Hogg, vi skal gå tur,» sa Harry og klappet seg på beinet. Hogg kom fornøyd byksende etter dem, løp øyeblikkelig bort til skogbrynet og løftet bakbeinet mot et stort platantre.

Harry tok fram tryllestaven, mumlet «*Lumos!*» og straks strålte et lite lys ut fra tippen, akkurat nok til at de kunne skjelne om det var edderkopper på stien.

«Smart,» sa Ronny. «Jeg sku' gjerne tent min òg, men du veit – den hadde sikkert eksplodert eller noe.»

Harry klappet Ronny på skulderen og pekte ned i gresset. To edderkopper pilte bort fra tryllestavlyset til mørket mellom trærne.

«OK,» sukket Ronny og avfant seg med det uunngåelige. «Jeg er klar. Skal vi gå?»

Og mens Hogg svinset rundt dem og snuste på røtter og blader, gikk de inn i skogen. I skjæret fra Harrys tryllestav kunne de følge den jevne strømmen av edderkopper innover langs stien. De gikk i omtrent tjue minutter uten å si et ord, bare lyttet etter andre lyder enn kvister som knakk og blader som raslet. Trærne sto etter hvert så tett at de ikke kunne se stjernene over seg lenger, og Harrys stavlys var den eneste gloa i et hav av mørke. Det var da de så at edderkoppene som hadde ført dem så langt, tok av fra stien.

Harry stanset og prøvde å se hvor det ble av dem, men alt utenfor den lille lyskretsen var stummende mørke. Så dypt inne i skogen hadde han ikke vært før. Han kunne tydelig huske Gygrids advarsler mot å forlate stien, sist han hadde vært her. Men Gygrid var langt borte, antakelig i en celle i Azkaban, og han *hadde* sagt at de skulle følge edderkoppene.

Noe vått rørte ved hånden hans, og han spratt baklengs og knuste foten til Ronny, men det var bare snuten til Hogg.

«Hva tror du?» sa han til Ronny. Han kunne så vidt skjelne øynene hans, som speilte lyset fra tryllestaven.

«Vi har jo kommi *så* langt,» sa Ronny.

Så de fulgte de smettende edderkoppskyggene inn mellom trærne. Nå ble det vanskelig å gå så fort; det var røtter og stubber i veien, og i mørket var det vanskelig å se dem. Harry merket den varme pusten til Hogg mot hånden. Adskillige ganger måtte de stoppe, så Harry kunne huke seg ned og finne igjen edderkoppene med stavlyset.

Det virket som de hadde gått i minst en halvtime, mens kuttene hengte seg opp i hver kvist og hvert kratt. Men etter hvert merket de at terrenget begynte å skråne nedover, selv om trærne sto like tett som før.

Og så satte Hogg plutselig i et veldig, gungrende bjeff, så både Harry og Ronny holdt på å skvette ut av sitt gode skinn.

«Hva?» sa Ronny høyt, skottet rundt seg i bekmørket og knuget Harry svært hardt om albuen.

«Det er noe som beveger seg der borte,» hvisket Harry. «Hør … det høres ut som noe stort.»

De lyttet. Et stykke borte til høyre hørte de kvister som knakk mens dette «noe stort» bante seg vei mellom trærne.

«Å nei,» sa Ronny. «Å nei, å nei, å –»

«Hold snavla,» sa Harry innett. «Det kan høre deg.»

«Høre *meg?*» sa Ronny med unaturlig lys stemme. «Det har jo alt hørt Hogg!»

Det var som om mørket presset mot øyeeplene der de sto livredde og ventet. De hørte en rar, romlende lyd. Og så – stillhet.

«Hva tror du det gjør nå?» sa Harry.

«Gjør seg vel klar til å slå til, tenker jeg,» sa Ronny.

De ventet skjelvende og våget nesten ikke røre seg.

«Tror du det er borte?» hvisket Harry.

«Veit ikke –»

Fra høyre skjøt plutselig en stråle av skjærende lys, så blendende i mørket at begge slo hendene for øynene for å skjerme dem. Hogg kvinket og prøvde å stikke av, men ble sittende fast i en tornebusk og kvinket enda høyere.

«Harry!» skrek Ronny. Stemmen brast av lettelse. «Harry, det er bilen vår!»

«*Hva?*»

«Kom igjen!»

Harry famlet seg etter Ronny mot lyset, snublet og snåvet, og et øyeblikk etter sto de ute på en lysning.

Herr Wiltersens bil sto midt i en sirkel av svære trær, under et tak av tette greiner. Den var tom, men frontlysene strålte for fullt. Da Ronny nærmet seg med åpen munn, kom den langsomt rullende mot ham, presis som en diger, turkis hund som ville hilse på sin herre.

«Den har vært her hele tida!» sa Ronny gledesstrålende og gikk en sving rundt bilen. «Se på'n! Den er blitt vill her i skauen …»

Skjermene var oppskrapt og oversmurt av søle. Den hadde øyensynlig fått for vane å trille rundt i skogen på egenhånd. Hogg hadde visst ikke tillit til den; han holdt seg tett inntil Harry, som kunne merke skjelvingen. Langsomt merket Harry at pusten ble normal igjen, og han stakk tryllestaven tilbake i kutten.

«Og vi som trodde'n sku' gå løs på oss!» sa Ronny. Han lente seg mot bilen og klappet den varmt. «Jeg lurte på hvor det var blitt av'n!»

Harry myste rundt på den flombelyste bakken etter tegn til edderkopper, men alle hadde pilt i skjul for frontlysene.

«Vi har mistet sporet,» sa han. «Kom, så går vi og finner dem igjen.»

Ronny svarte ikke. Han rørte seg ikke heller. Blikket hans var limt til et punkt rundt tre meter over skogbunnen, rett bak Harry, og fjeset var askegrått av redsel.

Harry fikk ikke engang tid til å snu seg. Det kom en høy klikkelyd, og brått kjente han at noe stort og hårete grep ham om livet og løftet ham opp, så han ble hengende med hodet ned. Mens han kavet i redsel, hørte han mer klikking og så at Ronnys bein også forsvant opp fra bakken, hørte Hogg klynke og ule – og i neste øyeblikk bar det innover mellom de svarte trærne.

Der han hang opp ned, så han at det som hadde tak i ham, var noe som marsjerte på seks utrolig lange, hårete bein, og det var de to forreste som holdt ham i et knipetak, rett under et par skinnende, svarte saksesklør. Bakfra hørte han ett til av vesnene, sikkert det som hadde tatt Ronny. De var på vei inn i selve hjertet av skogen. Harry kunne høre Hogg kjempe for å komme løs av et tredje monster; han hvinte høyt, men Harry kunne ikke ha skreket selv om han hadde villet – det var som om stemmen var blitt igjen i lysningen hos bilen.

Han ante ikke hvor lenge han ble hengende i det grepet; han visste bare at mørket lettet litt, såpass at han kunne se at det nå myldret av edderkopper i løvet på bakken. Ved å strekke hals så han at de var framme ved kanten av et svært søkk, en hel dal som var ryddet for trær, slik at stjernelyset kunne falle uhindret ned over den frykteligste scenen han noensinne hadde sett for sine øyne.

Edderkopper. Ikke ørsmå edderkopper, som dem som raslet gjennom løvet under ham. Edderkopper på størrelse med bryggerhester, åtteøyde, åttebeinte, svarte, hårete – gigantiske. Det kolossale eksemplaret som bar på ham gikk nedover skrenten, mot et tåkete edderkoppspinn som reiste seg som en hvelving midt i dalen. Og rundt dem på alle sider kom andre sværinger, som klikket opphisset med saksesklørne ved synet av hva den første bar på.

Plutselig slapp edderkoppen taket, og Harry braste i bakken og ble liggende på alle fire. Ronny og Hogg kom dettende ved sida av ham. Hogg hylte ikke mer, bare krøp sammen uten en lyd. Ronny så ut akkurat som Harry følte seg. Munnen var sperret opp i et lydløst skrik, og øynene bulte.

Det gikk plutselig opp for Harry at edderkoppen som hadde sluppet ham ned, *sa* noe. Det var ikke så lett å oppdage, for den klikket med klørne for hvert ord.

«Argarapp!» ropte den. «Argarapp!»

Og ut fra den tåkete spinnhvelvingen kom – sakte, sakte – en edderkopp på størrelse med en liten elefant. Det var grått i det svarte på kroppen og beina, og øynene i det stygge klofjeset var melkehvite. Den var blind.

«Hva er det?» sa den og klikket fort med saksene.

«Mennesker,» klikket edderkoppen som hadde fanget Harry.

«Er det Gygrid?» sa Argarapp og kom nærmere, mens de åtte melkeøynene vandret tomt.

«Fremmede,» klikket den som var kommet med Ronny.

«Drep dem,» klikket Argarapp surt. «Jeg sov …»

«Vi er venner av Gygrid!» skrek Harry. Det virket som om hjertet hadde forlatt brystkassen og nå hamret langt oppe i halsen.

Klikk, klikk, klikk, sa det i saksekør rundt hele dalen.

Argarapp sto stille.

«Gygrid har aldri sendt mennesker til dalen vår,» sa han langsomt.

«Gygrid er i vansker,» sa Harry og pustet fort. «Det er derfor vi kommer.»

«I vansker?» sa den gamle edderkoppen, og Harry syntes han kunne høre bekymring gjennom sakseklikkingen. «Men hvorfor har han sendt dere?»

Harry lurte på om han skulle reise seg, men ombestemte seg; han trodde ikke beina ville bære ham. Så han snakket mens han lå, og så rolig han maktet.

«Oppe på skolen tror de at Gygrid har sluppet løs en – en – et *vesen* på elevene. De har ført ham til Azkaban.»

Argarapp klikket voldsomt med saksene, og rundt hele dalen ble lyden gjentatt av myriader av edderkopper; det var nesten som klapping, bortsett fra at klapping sjelden fikk Harry til å bli kvalm av redsel.

«Men det var mange år siden,» sa Argarapp irritabelt. «Mange, mange år siden. Jeg husker det godt. Det var derfor de sa han måtte slutte på skolen. De trodde *jeg* var det uhyret som holdt til i det de kaller Mysteriekammeret. De trodde Gygrid hadde åpnet Kammeret og sluppet meg løs.»

«Og du … du kom ikke fra Mysteriekammeret?» sa Harry og følte kaldsvetten på pannen.

«Jeg!» sa Argarapp og klikket sint. «Jeg ble ikke født i borgen. Jeg kommer fra et fjernt land. En fremmed ga meg til Gygrid da jeg var egg. Gygrid var bare en gutt da, men han tok seg av meg, gjemte meg i et skap i borgen, matet meg med rester fra bordet. Gygrid er min gode venn og et godt menneske. Da jeg ble oppdaget og fikk skylden for en pikes død, beskyttet han meg. Siden har jeg levd her i skogen, og Gygrid besøker meg ennå. Han fant til og med en kone til meg, Mosag, og du ser hvordan vår slekt har vokst, alt sammen takket være Gygrids godhet …»

Harry samlet det han hadde igjen av mot.

«Så du har aldri … aldri angrepet noen?»

«Aldri,» knirket den gamle edderkoppen. «Av instinkt ville jeg gjort det, men av respekt for Gygrid har jeg aldri gjort et menneske skade. Liket av piken som ble drept, ble funnet på et toalett. Jeg har aldri sett noe annet av borgen enn skapet jeg vokste opp i. Vårt slag liker stillhet og mørke …»

«Men da … Vet du hva det var som drepte den piken?» sa Harry. «For det er i hvert fall kommet igjen og overfaller folk –»

Ordene hans druknet i en storm av klikking, det raslet i utallige lange bein som flyttet på seg i sinne, og store, svarte omriss rørte seg urolig til alle sider.

«Det som lever i borgen er et urgammelt vesen, som vi edderkopper frykter mer enn alt,» sa Argarapp. «Jeg husker godt at jeg tigget Gygrid om å slippe meg ut, den gangen jeg sanset at beistet var i virksomhet på skolen.»

«Men hva *er* det?» spurte Harry inntrengende.

Mer høylytt klikking, mer rasling – det virket som ringen av edderkopper strammet seg.

«Vi snakker ikke om det!» sa Argarapp sint. «Vi sier aldri det navnet! Jeg har aldri fortalt Gygrid engang navnet på det grufulle vesenet, enda han har spurt meg mange ganger.»

Det virket ikke som noen god idé å mase, ikke når edderkoppene trengte seg tettere sammen om dem. Og Argarapp så ut til å være lei av prat. Han rygget sakte inn i spinnhvelvingen sin, mens de andre edderkoppene centimeter for centimeter nærmet seg Harry og Ronny.

«Da får vi vel bare gå, da,» ropte Harry desperat til Argarapp og hørte raslingen i bladene bak seg.

«Gå?» sa Argarapp. «Jeg tror ikke det …»

«Men – men –»

«Min sønner og døtre gjør ikke Gygrid noe vondt, på min befaling. Men jeg kan ikke nekte dem ferskt kjøtt, når det kommer så villig vandrende inn til oss. Far vel, Gygrids venn.»

Harry snurret rundt. Bare en meter unna sto en massiv mur av edderkopper, med klikkende klør og mange glitrende øyne i de stygge, svarte hodene …

Selv idet han grep etter tryllestaven, visste han at det var fåfengt, det var altfor mange av dem. Men da han prøvde å reise seg og iallfall ta kampen opp, hørte han en lang, høy tone, og hele dalen ble badet i skjærende lys.

Herr Wiltersens bil kom tordnende ned skrenten med strålende frontlys og tutende horn, så edderkopper skvatt til begge sider; adskillige ble slengt overende på ryggen, så de endeløse beina fektet i lufta. Bilen bråstoppet rett foran Harry og Ronny, og dørene fløy opp.

«Få med Hogg!» skrek Harry og kastet seg inn i passasjersetet. Ronny trev villsvinshunden om magen og slengte ham kvinkende inn i baksetet. Dørene slo igjen. Ronny rakk ikke gi gass engang; bilen greide seg uten, motoren brølte, og så var de på vei. De kjørte ned flere edderkopper, oppover skrenten, ut av dalen, og snart braste de gjennom skogen så greinene pisket mot vinduene. Bilen manøvrerte kyndig mellom trestammene og fant alltid de bredeste åpningene; det var åpenbart en vei den kunne fra før.

Harry skottet bort på Ronny. Munnen var fremdeles åpen i det samme tause skriket, men øynene bulte ikke så fælt lenger.

«Er du OK?»

Ronny stirret rett framfor seg og greide ikke å svare.

De brøytet seg vei gjennom buskaset, mens Hogg ulte høyt fra baksetet. Harry så sidespeilet bli vrengt av idet de passerte en stor eik. Etter ti larmende, gyngende minutter begynte det å tynnes mellom trærne, og Harry kunne se litt himmel igjen.

Bilen stoppet så brått at de nesten gikk i frontruta, begge to. De var ute i skogbrynet. Hogg kastet seg mot vinduet for å slippe ut, og da Harry åpnet døra, skjøt han vekk mellom trærne i retning Gygrids hytte med halen mellom beina. Harry gikk også ut, og etter en stund virket det som Ronny hadde fått igjen følelsen i beina, så han kunne følge etter, stiv i nakken og stiv i blikket. Harry ga bilen et kjærlig klaps idet den rygget inn i skogen igjen og forsvant av syne.

Harry gikk tilbake til Gygrids hytte for å hente usynlighetskappen. Hogg lå og skalv under et teppe i kurven sin. Da Harry kom ut igjen, så han Ronny, som spydde ettertrykkelig ute i gresskaråkeren.

«Følg edderkoppene!» sa Ronny med tynn stemme og tørket munnen på ermet. «Dette skal jeg aldri tilgi Gygrid. Det er bare flaks at vi er i live.»

«Jeg vedder på han ikke trodde at Argarapp skulle gjøre vennene hans noe,» sa Harry.

«Det er akkurat det som er problemet med'n!» sa Ronny og slo knyttneven i hytteveggen. «Gygrid tror alltid at uhyrer er'kke så ille som folk vil ha dem til, og se hva'n har fått ut av det! Ei celle i Azkaban!» Nå skalv han så han ristet. «Hva var vitsen med å sende oss dit inn? Hva har vi oppdaga, kan du fortelle meg det?»

«At Gygrid aldri åpnet Mysteriekammeret,» sa Harry. Han la kappen over Ronny og dyttet til ham for å få ham til å gå. «Han var uskyldig.»

Ronny snøftet høyt. Det var tydelig at å klekke ut Argarapp i et skap ikke var det *han* la i ordet «uskyldig».

Da de nærmet seg borgen, sjekket Harry kappen for å være sikker på at føttene også var usynlige, og så skjøv de opp de knirkende dørene. De listet seg forsiktig gjennom inngangshallen og opp marmortrappen og holdt pusten når de gikk gjennom ganger hvor årvåkne nattevakter holdt utkikk. Omsider var de i sikkerhet i Griffingstua, hvor peisilden var brent ned til glødende aske. De tok av seg kappen og gikk opp vindeltrappen til sovesalen.

Ronny datt overende på senga uten å bry seg med å kle av seg. Men Harry følte seg ikke særlig søvnig. Han satte seg på sengekanten og tenkte igjennom alt Argarapp hadde sagt.

Dette vesenet som lurte etsteds inne i borgen låt nærmest som en slags monster-Voldemort, tenkte han – selv andre monstre ville ikke si navnet. Men han og Ronny visste ikke mer nå enn før om hva det var, eller hvordan det Forsteinet sine ofre. Selv Gygrid hadde altså ikke visst hva som gjemte seg i Mysteriekammeret.

Harry svingte seg opp i senga, lente seg tilbake mot putene og betraktet månen som skinte inn på ham gjennom tårnvinduet.

Nå ante han ikke hva mer de kunne gjøre. Alle veier hadde vist seg å være blindveier. Venster hadde fakket feil person, Smygards arving hadde sluppet unna, og ingen kunne vite om det var samme person eller en annen som hadde åpnet Kammeret denne gangen. Og nå var det ikke flere igjen å spørre. Harry la seg ned, men tankene kunne ikke slippe det Argarapp hadde sagt.

Han merket at han ble søvnig. Det var da det slo ham, det som måtte være deres siste håp, og han satte seg opp i senga med et rykk.

«Ronny,» hveste han gjennom mørket.

Ronny våknet med et kvink som lød omtrent som Hoggs, stirret vilt omkring seg og fikk øye på Harry.

«Ronny – den jenta som døde. Argarapp sa de fant liket på et toalett,» sa Harry uten å bry seg om Nilus' snorking fra hjørnet.

«Hva om hun aldri kom ut fra det toalettet? Hva om hun er der ennå?»

Ronny gned seg i øynene og rynket pannen i måneskinnet. Så gikk lyset opp for ham.

«Du mener ikke – ikke *Stønne-Stina?*»

KAPITTEL SEKSTEN

MYSTERIEKAMMERET

Så ofte som vi har vært på den doen, og så var hun bare tre båser bortafor!» sa Ronny bittert ved frokosten neste dag. «Vi kunne bare spørt henne, og nå …»

Å lete etter edderkopper hadde vært ille nok. Men å unngå lærerne lenge nok til å snike seg inn på en jentedo, for ikke å snakke om en jentedo vegg i vegg med der det første overfallet hadde vært – det var jo nærmest plent umulig.

Men i den første timen den dagen, i transfigurasjon, hendte det noe som jagde tanken på Mysteriekammeret på flukt for første gang på ukevis. Da ti minutter av timen var gått, kunngjorde professor McSnurp at de skulle begynne med eksamener første juni – om én uke.

«*Eksamen?*» hylte Jokum Finniman. «Blir det *eksamen* likavel?»

Bak ryggen på Harry lød et kraftig smell, idet tryllestaven til Nilus Langballe glapp og tryllet vekk et av beina på pulten hans. Professor McSnurp tryllet det tilbake med et vift av sin egen stav og snudde seg morskt mot Jokum.

«Hele poenget med å holde skolen åpen i denne tida, er å gi dere undervisning,» sa hun strengt. «Det vil derfor bli holdt eksamen på vanlig måte, og jeg stoler på at samtlige her allerede er travelt opptatt med å repetere.»

Repetere! Det hadde ikke falt Harry inn at det ville bli noen eksamen, slik som allting var i borgen nå. Det ble mye opprørsk mumling rundt i klasserommet, og det fikk professor McSnurp til å se enda morskere ut.

«Rektor Humlesnurr ga instruks om at skolen skulle drives så normalt som mulig,» sa hun. «Og jeg behøver vel ikke påpeke at det blant annet

innebærer å finne ut hvor mye dere har lært i år.»

Harry så ned på de to hvite kaninene han hadde i oppgave å forvandle til tøfler. Hva hadde han lært hittil i år? Han kunne ikke komme på noe det var mulig å ta eksamen i.

Ronny så ut som om han nettopp hadde fått beskjed om å bo i telt midt i den forbudte skogen.

«Kan du se for deg meg ta eksamen med denne her?» sa han til Harry og løftet tryllestaven sin, som akkurat hadde satt i gang med en gjennomtrengende plystring.

*

Tre dager før første eksamensdag kom professor McSnurp med en ny kunngjøring, denne gang over frokosten.

«Jeg har gode nyheter,» sa hun. Men i stedet for å bli stille, eksploderte hele Storsalen.

«Humlesnurr kommer igjen!» hylte flere frydefullt i kor.

«Dere har tatt Smygards arving!» pep en pike ved Ravnklobordet.

«Vi kan spille rumpeldunk igjen!» brølte Qvist opphisset.

Da oppstyret hadde lagt seg litt, fortsatte professor McSnurp: «Professor Stikling forteller at alrunene omsider er klare for beskjæring. I kveld kan vi gjenopplive dem som er blitt Forsteinet. Jeg behøver neppe minne dere om at én eller flere av dem kanskje vil kunne fortelle oss hvem, eller hva, som overfalt dem. Jeg har godt håp om at dette skoleåret skal ende med at vi fakker den skyldige.»

Hurraropene brakte løs. Harry kikket bort på Smygard-bordet, og det overrasket ham overhodet ikke at Draco Malfang ikke var med på dem. Men Ronny så gladere ut enn han hadde gjort på lenge.

«Da spiller det jo ingen rolle at vi ikke fikk spørt Stina, da!» sa han til Harry. «Hermine kan sikkert svare på alt når de får vekt henne. Men gjett om hun blir gærn når hun får høre at det er eksamen om tre dager! Hun har jo ikke fått repetert. Kanskje det hadde vært snillere å la henne ligge sånn til eksamen er over.»

Da kom Gulla Wiltersen bort og satte seg ved sida av Ronny. Hun så anspent og nervøs ut, og Harry la merke til at hun satt og vred hendene i fanget.

«Hva er'e?» sa Ronny og forsynte seg med mer grøt.

Gulla svarte ikke, bare så fram og tilbake langs Griffing-bordet med et skremt uttrykk. Det minnet Harry om noen, men han kunne ikke komme på hvem.

«Spøtt ut,» sa Ronny og så på henne.

Plutselig gikk det opp for Harry hvem hun liknet på. Hun satt og rugget svakt fram og tilbake i stolen, akkurat sånn som Noldus når han var på nippet til å røpe noe hemmelig.

«Jeg må fortelle dere noe,» mumlet Gulla. Hun passet godt på ikke å møte Harrys blikk.

«Hva da?» spurte Harry.

Gulla så ut som hun strevde med å finne de rette ordene.

«Hva *er'e* da?» sa Ronny.

Hun åpnet munnen, men det kom ikke en lyd. Harry bøyde seg fram og sa lavt, så bare Gulla og Ronny skulle høre det:

«Har det noe med Mysteriekammeret å gjøre? Har du sett noe? Noen som oppfører seg merkelig?»

Gulla trakk pusten dypt – og i akkurat det øyeblikket dukket Perry Wiltersen opp. Han så trett og dradd ut.

«Når du er ferdig med å spise, Gulla, kan jeg overta stolen din. Jeg har akkurat gått av vakt.»

Gulla spratt opp som om stolen var blitt elektrisk, sendte Perry et fort, redd blikk og stakk av. Perry satte seg og strakte seg etter en mugge midt på bordet.

«Perry!» sa Ronny sint. «Hun sku' akkurat til å fortelle oss noe viktig!»

Perry var midt i en slurk te, men satte den i halsen.

«Om hva da?» sa han og harket.

«Jeg bare spørte om hun hadde lagt merke til noe rart, og hun sku' til å svare –»

« Å, det – det … har ingenting med Mysteriekammeret å gjøre,» sa Perry fort.

«Åssen veit du det?» spurte Ronny og løftet øyebrynene.

«Vel – æh – hvis du absolutt må vite det, så kom Gulla over meg forleden dag mens jeg – æh, det samme kan det være – men poenget er at hun så at jeg gjorde noe, og så – æhm, uhm, ba jeg henne ikke nevne det for noen. Jeg må si at jeg trodde hun skulle holde ord. Det er ingenting, ikke egentlig, det er bare at jeg helst –»

Harry hadde aldri sett Perry vri seg sånn.

«Hva var det du gjorde, Perry?» sa Ronny og flirte. «Hei, si det'a, vi lover å ikke le.»

Perry smilte ikke igjen.

«Rekk meg de rundstykkene, Harry, jeg er skrubbsulten.»

*

Harry visste at hele mysteriet kanskje ville være løst dagen etter uten noen hjelp fra dem, men han aktet likevel å slå til om det skulle dukke opp en sjanse til en prat med Stina – og det gjorde det faktisk samme formiddag, da de ble fulgt opp til magihistorietimen av Gyldeprinz Gulmedal.

Gulmedal, som så ofte hadde forsikret dem om at all fare var over, bare for å bli motbevist øyeblikkelig, var nå helt overbevist om at det knapt var umaken verdt å følge dem trygt gjennom gangene. Håret hans var ikke så glattkjemmet som vanlig, formodentlig et tegn på at han hadde vært våken det meste av natten og patruljert i gangene i femte.

«Sann mine ord,» sa han nå og vinket dem rundt et hjørne, «de første ordene vi vil få høre når disse arme Forsteinede våkner, blir: 'Det var Gygrid'. Jeg er oppriktig talt forbløffet over at professor McSnurp mener det er nødvendig med disse forsiktighetsreglene.»

«Jeg er så enig, sir,» sa Harry. Ronny ble så overrasket at han mistet bøkene sine i golvet.

«Takk, takk, Harry,» sa Gulmedal nedlatende, mens de ventet på at en lang rad håsblåsinger skulle passere. «Jeg mener, vi lærere har mer enn nok

å stå i med, om vi ikke skal følge elevene til timene og stå vakt hele natten …»

«Ja jøss,» sa Ronny; nå hadde det demret for ham også. «De kan godt bare gå fra oss her, sir, det er jo bare en eneste gang igjen.»

«Ja, Wiltersen, det tror jeg sannelig jeg gjør,» sa Gulmedal. «Jeg må gå og forberede meg til neste time.»

Og dermed forsvant han i en fart.

«Forberede seg til timen, du lissom,» sa Ronny hånlig etter ham. «Gått for å krølle håret, tenker jeg vi sier.»

De lot resten av griffingene gå i forveien, og så smatt de bort en sidegang og skyndte seg mot Stønne-Stinas do. Men akkurat da de gratulerte hverandre med den kjempelure planen …

«Potter! Wiltersen! Hva gjør dere her?»

Det var professor McSnurp, og munnen hennes var verdens tynneste strek.

«Vi sku' – vi sku' –» stammet Ronny, «vi sku' bare gå og – gå og snakke med –»

«Hermine,» sa Harry. Både Ronny og professor McSnurp glodde på ham.

«Vi har jo ikke sett henne på ukevis, professor,» fortsatte Harry fort og tråkket Ronny på foten. «Så vi tenkte vi skulle snike oss inn på sykestua, altså, og fortelle henne at alrunene er nesten klare, så – æh, så hun ikke behøvde å være redd.»

Professor McSnurp fortsatte å stirre på ham, og et øyeblikk trodde Harry hun skulle eksplodere, men da hun omsider sa noe, var stemmen underlig grøtet.

«Ja visst,» sa hun, og Harry ble nesten målløs da han så en tåre glitre i det ene smale øyet. «Jo visst forstår jeg at alt dette har vært verst for vennene til dem som er blitt … jo da, jeg forstår godt det. Ja, Potter, visst kan dere besøke frøken Grang. Jeg skal si fra til professor Kiste hvor dere er. Og si til madam Pomfrit at dere har fått lov av meg.»

Og dermed kunne Harry og Ronny gå videre. De torde nesten ikke tro at de hadde unngått arrest. Idet de gikk rundt hjørnet, hørte de at professor McSnurp pusset nesa.

«*Det* er den beste historien du noen gang har finni på,» sa Ronny med inderlig ettertrykk.

Nå hadde de jo ikke annet valg enn å gå til sykestua og si til madam Pomfrit at de hadde fått lov av professor McSnurp til å besøke Hermine.

Madam Pomfrit slapp dem inn, men det var så vidt.

«Det er rett og slett ingen vits å snakke med en som er Forsteinet,» sa hun. Og da de hadde satt seg ved Hermines seng, måtte de innrømme at hun hadde rett. Det var tydelig at Hermine ikke hadde den fjerneste anelse om at hun hadde fått besøk, og når det gjaldt det med ikke å være redd, kunne de like godt sagt det til nattbordet.

«Men jeg lurer på om hun virkelig så den som overfalt'a?» sa Ronny og så sørgmodig på det stive ansiktet. «For hvis'n sneik seg innpå dem bakfra, blir'e jo aldri noen som får vite det …»

Men Harry så ikke på Hermines ansikt. Han var mer opptatt av den høyre hånden hennes. Den var knyttet og lå oppå teppet, og da han bøyde seg nærmere, så han at det var en sammenklemt papirlapp inni knyttneven.

Han skottet rundt for å være sikker på at ikke madam Pomfrit var i nærheten, før han viste den til Ronny.

«Prøv å få'n ut,» hvisket Ronny og flyttet stolen for å sperre mot innsyn.

Det var ikke lett. Neven knuget så hardt om papiret at Harry var sikker på at han kom til å rive det i stykker. Han lirket og vred mens Ronny holdt vakt, og omsider, etter flere dirrende minutter, fikk han lappen løs.

Det var en utrevet side fra en svært gammel biblioteksbok. Harry glattet den ivrig ut, og Ronny lente seg nærmere for å lese sammen med ham.

> Iblandt de mange grufulde Dyr og Uhyrer, der omflakke vort fædrene Land, findes ingen forunderligere eller dødeligere, end den Basilisk, der ogsaa er kiendt under Navnet Slangernes Konge. Denne Slange, der kan opnaa gigantstørrelse og leve i hundreder af Aar, fødes af et Hønseæg, der klækkes under en Padde. Dens Drabsmaader ere yderst bemærkelsesverdige, idet Basilisken, i Tillæg til sine dødbringende, giftige Hugtænder, har et morderisk Blik, og alle, der bliver fikserede af Straalen fra dens Øie, vil lide umidelbar Død. Æderkoper flygter for

Basilisken, for den er deres dødeligste Fjende. Men Basilisken selv flygter kun for Hanegal, hvilket er dødeligt for den.

Og nedenfor var det skrevet ett eneste ord, med en håndskrift som Harry gjenkjente som Hermines: *Rør*.

Det var som om noen hadde slått på lyset i hodet hans.

«Ronny,» hvisket han, «her har vi det. Her har vi svaret. Monsteret i Kammeret er en *basilisk* – en diger slange. Det er *derfor* jeg har hørt den stemmen over hele borgen, og ingen andre har hørt den. Det er fordi jeg forstår ormtunge …»

Harry så opp på sengene rundt dem.

«Basilisken dreper folk ved å se på dem. Men ingen har dødd … fordi ingen har sett den rett i øynene! Frodrik så den gjennom kameraet sitt. Basilisken brente opp filmen i det, men Frodrik ble bare Forsteinet. Julius … Julius må ha sett basilisken gjennom Nesten hodeløse Nikk! Nikk fikk hele ladningen rett i planeten, men han kunne jo ikke dø *en gang til* … og da de fant Hermine og den Ravnklo-prefekten, lå det et speil ved sida av dem. Hermine hadde akkurat skjønt at monsteret måtte være en basilisk. Jeg skal vedde hva du vil på at hun advarte den første hun så og sa at de skulle kikke rundt alle hjørner med et speil først! Og så trakk den jenta opp speilet sitt – og –»

Ronny måpte.

«Men Fru Hansen da?» hvisket han ivrig.

Harry tenkte så det knakte og prøvde å se for seg hva som hadde foregått den allehelgenskvelden.

«Vannet …» sa han langsomt, «flommen fra Stønne-Stinas do. Jeg vedder på at Fru Hansen bare så speilbildet i vannet …»

Han leste ivrig gjennom sida en gang til. Jo mer han tenkte på det, jo bedre passet det.

«*Hanegal ... er dødeligt for den!*» leste han høyt. «Og hanene til Gygrid ble drept! Smygards arving ville ikke ha noen i nærheten av borgen når Kammeret ble åpnet! *Æderkoper flygter for Basilisken!* Alt sammen passer!»

«Men åssen har den basilisken greid å komme seg rundt her på borgen?» sa Ronny. «En sånn svær, diger slange … Noen måtte vel ha sett'n …»

Men Harry pekte på det ordet Hermine hadde skrevet nederst.

«Rør,» sa han. «Rør … den har brukt vannrørene, Ronny! Jeg har jo hørt den stemmen inne fra veggene …»

Ronny grep plutselig Harry i armen.

«Inngangen til Mysteriekammeret!» sa han hest. «Hva om det er en do? Hva om den er på –»

«*Doen til Stønne-Stina!*» sa Harry.

Opphisselsen sitret i årene på dem der de satt. Det var så vidt de våget å tro det.

«Men det betyr at jeg ikke kan være den eneste ormmunnen her på skolen,» sa Harry. «Smygards arving er en, han òg. Det er sånn han har kontrollert basilisken.»

«Hva gjør vi?» sa Ronny, og det gnistret av øynene. «Skal vi gå rett til McSnurp?»

«Vi går til lærerværelset,» sa Harry og spratt opp. «Hun er der om ti minutter, det ringer ut snart.»

De løp ned trappen. Men de skulle jo helst ikke bli tatt i å luske rundt i enda en korridor, så de gikk rett inn på det folketomme lærerværelset. Det var et stort, panelt rom, fullt av mørke trestoler. Harry og Ronny trasket rundt i det, altfor oppspilte til å sette seg.

Men det kom ingen klokkeringing.

Det som kom, og gjallet gjennom gangene, var professor McSnurps stemme, magisk forsterket:

«*Alle elever skal straks gå tilbake til oppholdsrommene. Alle lærere skal melde seg på lærerværelset. Dette betyr: straks.*»

Harry snurret rundt og stirret på Ronny.

«Ikke enda et overfall? Ikke nå?»

«Hva skal vi gjøre?» sa Ronny forskrekket. «Gå opp i Griffingstua?»

«Nei,» sa Harry og så seg om. Til venstre for dem sto et stygt, gammelt garderobeskap, fullt av lærernes kapper. «Inn her. Så hører vi hva det er for noe. Etterpå kan vi fortelle dem det vi har funnet ut.»

De gjemte seg i skapet, hørte ramlingen av hundrevis av føtter som trampet forbi over hodet på dem. Døra til lærerværelset smalt opp. Mellom støvete kappefolder kunne de se at lærerne kom inn, én etter én. Noen så spørrende ut, andre rett og slett redde. Så kom professor McSnurp.

«Det har skjedd,» sa hun ut i det tause lærerværelset. «En elev er blitt tatt av monsteret. Tatt inn i selve Kammeret.»

Det kom et hvin fra professor Pirrevimp. Professor Stikling slo hånden for munnen. Slur knuget hardt om en stolrygg og sa: «Hvordan kan du være sikker?»

«Smygards arving har gitt oss et nytt budskap,» sa professor McSnurp. Hun var hvit i ansiktet. «Rett under det første. *Hennes skjelett skal ligge i Kammeret til evig tid*.»

Professor Pirrevimp begynte å gråte.

«Hvem er det?» sa madam Hopp, som hadde sunket leddeløst ned i en stol. «Hvilken elev?»

«Gulla Wiltersen,» sa professor McSnurp.

Harry merket at Ronny gled lydløst ned på skapgolvet ved sida av ham.

«I morgen blir vi nødt til å sende alle elevene hjem,» sa professor McSnurp. «Dette betyr slutten på Galtvort. Humlesnurr sa alltid …»

Døra til gangen brakte opp igjen. I et svimlende øyeblikk var Harry sikker på at det var Humlesnurr. Men det var Gulmedal, og han strålte.

«Unnskyld så mye – duppet visst av – har jeg gått glipp av noe?»

Han merket visst ikke at alle de andre lærerne stirret på ham med noe som liknet mistenkelig på hat. Slur kom et skritt fram.

«Akkurat mannen vi trenger,» sa han. «Ham og ingen annen. En pike er blitt tatt av monsteret, Gulmedal. Tatt inn i selve Mysteriekammeret. Din tid er endelig inne.»

Gulmedal bleknet.

«Akkurat, Gyldeprinz,» bidro professor Stikling. «Nevnte du ikke så sent som i går kveld at du har visst hele tida hvor inngangen til Mysteriekammeret er?»

«Jeg – æh – vel, jeg –» harket Gulmedal.

«Ja, til meg sa du jo at du var sikker på hva som var der inne, ikke sant?» pep professor Pirrevimp.

«Æh – s-sa jeg det? Jeg tror ikke –»

«Jeg husker bestemt du sa det var synd du ikke hadde fått sjansen til å prøve deg på monsteret før Gygrid ble arrestert,» sa Slur. «Og nevnte du ikke noe om at hele affæren var feil håndtert, og at du burde fått frie tøyler fra starten?»

Gulmedal stirret fra den ene kollegaens steinansikt til det neste.

«Jeg … jeg har da aldri … Det er mulig dere har misforstått …»

«Fint, så overlater vi det til deg, Gyldeprinz,» sa professor McSnurp. «I kveld er en ypperlig anledning til å få ordnet det. Vi skal sørge for at ingen kommer i veien for deg. Du kan få takle monsteret helt alene. Endelig frie tøyler.»

Gulmedal så seg desperat om, men ingen redning var å finne. Han så ikke det minste flott ut lenger. Leppene skalv, og uten det vanlige glitrende gliset, var vissenheten og den svake haken tydelige for enhver.

«J-ja vel,» sa han. «Jeg – da går jeg på kontoret mitt og – og gjør meg k-klar.»

Og så gikk han.

«Godt,» sa professor McSnurp, hvit om neseborene, «da er i hvert fall *han* ute av veien. Husstyrerne får gå og informere sine elever om hva som har skjedd. Si at Galtvort-ekspressen bringer dem hjem i morgen tidlig. Resten av dere, sørg for at ingen elever blir værende utenfor oppholdsrommene.»

Lærerne reiste seg, og én etter én gikk de ut.

*

Det måtte være den verste dagen i Harrys liv. Han, Ronny, Fred og Frank satt sammen i et hjørne av Griffingstua, men hadde ikke et ord å si hverandre. Perry var ikke der. Han hadde sendt en ugle til herr og fru Wiltersen og deretter stengt seg inne på sovesalen.

Ingen ettermiddag hadde noensinne vært så lang, og aldri hadde oppholdsrommet i Griffing vært så fullt og likevel så stille. Da det begynte

å mørkne, gikk Fred og Frank og la seg; de orket ikke sitte der lenger.

«Hun visste noe, Harry,» sa Ronny. Det var det første han hadde sagt siden de kom inn i garderobeskapet på lærerværelset. «Det var derfor hun ble tatt. Det var aldeles ikke noe tullball med Perry. Hun hadde finni ut noe om Mysteriekammeret. Det *må* være derfor hun ble –» Ronny gned seg i øynene som en gal. «Jeg mener, hun var fullblods og alt. Det kan'kke være noen annen grunn.»

Harry kunne se den blodrøde sola synke under skyene. Aldri hadde han følt seg så på bånn. Om det bare var noe de kunne gjøre … noe som helst.

«Harry,» sa Ronny, «tror du det er noen sjangs for at hun ikke – at hun ikke er –»

Harry visste ikke hva han skulle svare. Det virket ikke mulig at Gulla fremdeles kunne være i live.

«Veit du hva?» sa Ronny. «Jeg syns vi sku' gå og snakke med Gulmedal. Fortelle'n det vi veit. Han skal prøve å komme seg inn i Kammeret. Vi kan si hvor vi tror det er, og at vi tror det er en basilisk der inne.»

Harry kunne ikke komme på noe bedre forslag, og noe ville han gjøre, så han sa ja. Griffingene rundt i rommet følte seg så elendige, og syntes så synd på Wiltersen-guttene, at ingen prøvde å stoppe dem da de reiste seg, gikk over golvet og ut gjennom portretthullet.

Mørket senket seg mens de gikk ned til Gulmedals kontor. Det lød som det foregikk en masse der inne. De hørte skraping, dunk og forte skritt.

Harry banket på. Det ble øyeblikkelig stille innenfor. Så ble døra åpnet på en smal, smal gløtt, og et av Gulmedals øyne myste ut.

«Professor, vi har noen opplysninger til Dem,» sa Harry. «Vi tror det kan være til hjelp.»

«Æh – altså – det passer ikke så –» Den strimen av ansiktet hans de kunne se, så svært brydd ut. «Jeg mener – æh – ja vel, da.»

Han åpnet døra, og de gikk inn.

Kontoret hans var nesten helt ribbet. To kjempekofferter sto åpne på golvet. Kutter i lilla, jadegrønt og midnattsblått var stuvet hastig sammen i den ene; i den andre lå bøker i en uryddig haug. Fotografiene som hadde dekket veggene var stappet i esker på skrivebordet.

«Skal De noen steder?» spurte Harry.

«Ah, vel, jo,» sa Gulmedal. Mens han snakket, rev han ned en legemsstor plakat av seg selv fra baksida av døra og begynte å rulle den sammen. «Viktig innkalling … uoppsettelig … nødt til å reise …»

«Hva med søstera mi?» spurte Ronny haltende.

«Vel, altså – meget beklagelig,» sa Gulmedal og unngikk å se dem i øynene mens han rev opp en skuff og helte innholdet ned i en veske. «Ingen beklager mer enn jeg –»

«De er jo lærer i Forsvar mot svartekunster!» sa Harry. «De kan ikke reise nå! Ikke med alt det svarte som foregår her!»

«Må jo si … da jeg tok jobben …» mumlet Gulmedal og begynte å stappe sokker nedimellom kuttene, «ingenting i stillingsinstruksen … ikke forberedt på …»

«Mener De at De bare *stikker av?*» sa Harry måpende. «Etter alle de greiene De forteller om i bøkene?»

«Bøker kan være misvisende iblant,» sa Gulmedal forsiktig.

«Det er jo De selv som har skrevet dem!» ropte Harry.

«Kjære unge venn,» sa Gulmedal, rettet seg opp og rynket brynene. «Bruk nå fornuften. Bøkene mine ville ikke solgt halvparten så godt om ikke folk hadde trodd at det var *jeg* som hadde gjort alt sammen. Ingen vil vel lese om en eller annen stygg, gammel, armensk trollmann, selv om han har reddet en landsby fra varulver. Fyren ville jo tatt seg skrekkelig dårlig ut på omslaget. Ingen anelse om hvordan man kler seg. Og heksa som fordrev brøleånden fra Bandon hadde hårete hake. Oppriktig talt –»

«Har De bare tatt æren for ting som en masse andre folk har gjort?» sa Harry vantro.

«Harry, Harry,» sa Gulmedal og ristet utålmodig på hodet. «Det er slett ikke så enkelt. Det har vært masse arbeid. Jeg måtte jo oppspore disse menneskene. Spørre dem ut om hvordan de hadde fått til det de gjorde. Og etterpå måtte jeg bruke en Misminneformel på dem, så de ikke skulle huske at de hadde gjort det. Hvis det er én ting jeg er stolt av, er det Misminneformlene mine. Nei, det har virkelig vært masse arbeid, Harry. Alt

er ikke bare bok-signeringer og PR-foto, skal jeg si deg. Berømmelse koster; det krever langvarig, hardt arbeid.»

Han slo koffertlokkene igjen og låste dem.

«Se så,» sa han. «Det skulle være alt. Jaha. Bare én ting til.»

Han trakk fram tryllestaven og snudde seg mot dem.

«Fryktelig lei for det, gutter, men jeg må nok bruke en Misminneformel på dere også. Kan ikke ha noe av at dere går rundt og plaprer om mine små hemmeligheter. Da ville jo ingen kjøpt flere bøker av meg …»

Harry fikk fatt i sin egen tryllestav akkurat tidsnok. Gulmedal hadde ikke mer enn løftet sin før Harry brølte: «*Exitarmus!*»

Gulmedal ble kastet baklengs og falt langflat over koffertene. Tryllestaven ble slengt til værs, men Ronny grep den og kastet den ut av vinduet.

«Burde ikke latt professor Slur lære oss den der,» sa Harry rasende og sparket kofferten til side. Gulmedal glodde opp på ham og så vissen ut igjen. Harry holdt tryllestaven rettet mot ham.

«Hva vil dere jeg skal gjøre?» sa Gulmedal tynt. «Jeg vet ikke hvor Mysteriekammeret er. Det er ingenting jeg *kan* gjøre.»

«Nå hadde De flaks,» sa Harry, siktet på ham med staven og tvang ham til å reise seg. «Vi tror *vi* vet hvor det er. Og hva som er inni det. Kom igjen.»

De marsjerte bak Gulmedal ut fra kontoret og ned første trapp, bortover den mørke gangen hvor budskapene skinte på veggen og bort til døra til Stønne-Stinas do.

De sendte Gulmedal inn først. Det var en glede å se at han skalv.

Stønne-Stina satt på sisterna på den borterste doen.

«Å, er det deg,» sa hun da hun fikk øye på Harry. «Hva er det du vil nå?»

«Spørre deg åssen du døde,» sa Harry.

Hele vesenet hennes forandret seg på et blunk. Hun så ut som ingen noensinne hadde stilt henne et så smigrende spørsmål.

«Åååå, du kan tro det var grusomt,» sa hun frydefullt. «Det skjedde faktisk her inne. Jeg døde i akkurat denne båsen. Jeg husker det så godt. Jeg hadde gjemt meg for Olivia Horn, for hun ertet meg sånn for brillene mine.

Døra var låst, og jeg satt og gråt, og så hørte jeg at noen kom inn. De sa noe rart, et annet språk, tror jeg det må ha vært. Men det som var så rart, var at det var en *gutt* som snakket. Så jeg låste opp for å si at han skulle gå på sin egen do, og så –» sa Stina viktig, med skinnende fjes, «*døde* jeg.»

«Åssen da?» sa Harry.

«Har ikke anelse,» sa Stina med lav røst. «Jeg husker bare at jeg så et par svære, gule øyne. Hele kroppen ble liksom lammet, og så svevde jeg bare bort …» Hun så drømmende på Harry. «Og så kom jeg tilbake igjen. Jeg hadde bestemt meg for å spøke for Olivia Horn, skjønner du. Gjett om hun var lei for at hun hadde ledd av brillene mine.»

«Hvor var det du så de øynene?» spurte Harry.

«Der borte et sted,» sa Stina og pekte ubestemmelig i retning vasken vis-à-vis båsen sin.

Harry og Ronny skyndte seg bort og undersøkte den. Gulmedal holdt seg på god avstand, med redselen malt over hele fjeset.

Det så ut som en helt vanlig vask. De gransket hver millimeter av den, utenpå og inni, inklusive rørene under. Det var da Harry så det: Noen hadde risset omrisset av en ørliten slange inn i sida på en av kopperkranene.

«Den krana har aldri virket,» sa Stina muntert, da han prøvde å vri på den.

«Harry,» sa Ronny. «Si noe. Noe på ormtunge.»

«Men –» Harry tenkte seg om. De eneste gangene han hadde greid å snakke ormtunge, var når det hadde vært en virkelig slange i nærheten. Han stirret på den lille inngraverte ormen og prøvde å innbille seg at den var virkelig.

«Lukk opp,» sa han.

Han så på Ronny, men Ronny ristet på hodet.

«Det var menneskespråk,» sa han.

Harry så på slangen igjen og prøvde å tvinge seg til å tro at den var levende. Når han dreide på hodet, fikk vokslysene det til å se ut som om den rørte seg …

«Lukk opp,» sa han igjen.

Bare at det var ikke de ordene han hørte; det som kom fra leppene hans, var en rar hvislelyd. Og straks sto det et strålende, hvitt lysskjær ut fra kranhåndtaket; det begynte å dreie rundt, og i neste sekund beveget hele vasken seg. Den sank rett og slett ned i golvet og ble borte, og alt som sto igjen, var et stort rør – stort nok til at en mann kunne få plass i det.

Harry hørte et gisp fra Ronny og så opp. Men han hadde alt bestemt seg for hva han måtte gjøre.

«Jeg går ned,» sa han.

Han kunne ikke la være; ikke nå som de hadde funnet inngangen til Kammeret, ikke så lenge det var den minste, villeste lille sjanse for at Gulla kunne være i live.

«Jeg òg,» sa Ronny.

Det ble en pause.

«Vel, da trenger dere vel ikke meg lenger,» sa Gulmedal med en skygge av det gamle smilet. «Da tror jeg sannelig –»

Han la hånden på dørhåndtaket, men både Harry og Ronny rettet tryllestavene mot ham.

«De kan gå først,» snerret Ronny.

Hvit i ansiktet og uten tryllestav nærmet Gulmedal seg åpningen.

«Men gutter,» sa han tynt, «gutter, hva kan det nytte?»

Harry stakk ham i ryggen med staven. Gulmedal stakk føttene oppi røret.

«Jeg tror faktisk ikke –» begynte han, men Ronny ga ham en dytt, og dermed forsvant han. Harry fulgte fort etter og ålte seg langsomt ned i røret. Så slapp han taket.

Det var som å sitte i en endeløs, slimete, mørk sklie. Han så rør som tok av i alle retninger, men ingen så store som dette; det svingte og buktet seg, men alltid bratt nedover, og han visste at han falt dypere ned under skolen enn til og med fangekjelleren. Bak seg hørte han Ronny når han skumpet borti svingene.

Og så, akkurat da han hadde begynt å engste seg for hva som ville skje når han landet, flatet røret ut, og han suste ut av enden og landet med et vått klask på det fuktige golvet i en mørk steintunnel. Den var stor nok til å stå oppreist i. Gulmedal karret seg akkurat på beina litt bortenfor, innsmurt i

slim og blek som et spøkelse. Harry hoppet til side da Ronny også kom susende ut av rørenden.

«Vi må være kilometervis under skolen!» sa Harry. Stemmen ga gjenlyd i den mørke tunnelen.

«Under sjøen, tenker jeg,» sa Ronny og myste på de mørke, slimete veggene.

Alle tre snudde seg og stirret inn i mørket foran dem.

«*Lumos!*» mumlet Harry til tryllestaven sin, og den tentes igjen. «Kom,» sa han til Ronny og Gulmedal, og så gikk de. Skrittene klasket høyt mot det våte golvet.

Tunnelen var så mørk at de bare kunne se et kort stykke framover. Skyggene på de våte veggene vred seg som uhyrer i stavlyset.

«Husk,» sa Harry lavt mens de gikk forsiktig videre, «ser dere en bevegelse, så lukk øynene med det samme …»

Men tunnelen var stille som graven, og den første uventede lyden de hørte var et høyt *krønsj* da Ronny tråkket på noe. Det viste seg å være hodeskallen av en rotte. Da Harry senket staven for å se nærmere på golvet, var det dekket av små dyreknokler. Harry prøvde av all makt å la være å tenke på hvordan Gulla ville se ut hvis de fant henne. Han gikk foran videre, rundt en mørk sving i tunnelen.

«Harry, det er noe der framme …» sa Ronny hest og grep ham i skulderen.

De stivnet og stirret. Harry kunne så vidt skjelne omrisset av noe digert og sammenkveilet som lå tvers over tunnelgolvet. Det rørte seg ikke.

«Kanskje den sover,» hvisket han og så seg tilbake på de to andre. Gulmedal hadde presset hendene mot øynene. Harry snudde seg igjen og så på … hva det nå var. Hjertet banket så fort at det gjorde vondt.

Sakte, sakte, med øyesprekker så smale som han kunne få til og likevel se, gled Harry framover med tryllestaven løftet.

Lyset traff et gigantisk slangeskinn – lysende giftiggrønt – som lå sammenrullet og tomt på golvet. Vesenet som hadde etterlatt det måtte være seks meter langt, minst.

«Jøsses,» sa Ronny svakt.

De hørte en brå bevegelse bak seg. Det var knærne til Gyldeprinz Gulmedal som hadde gitt etter.

«Opp,» sa Ronny skarpt og pekte på ham med tryllestaven.

Gulmedal kom seg på beina – og kastet seg mot Ronny og veltet ham overende.

Harry sprang fram, men for sent. Gulmedal rettet seg pesende opp igjen. I hånden holdt han Ronnys tryllestav, og det glitrende smilet var tilbake i ansiktet.

«Det var slutten på det eventyret, gutter!» sa han. «Jeg skal ta med meg litt av dette skinnet opp på skolen, fortelle at jeg dessverre kom akkurat for sent til å redde jentungen, og at dere to *tragisk nok* mistet forstanden ved synet av hennes maltrakterte lik. Si adjø til alle gamle minner!»

Han løftet tryllestaven med alle limbåndene høyt over hodet og skrek: «*Forglemmiarum!*»

Staven eksploderte med en kraft som en liten bombe. Harry slo armene for ansiktet og løp, skled på kveilene av slangeskinn, men kom seg av veien for de svære bitene av tunneltak som raste tordnende i golvet. I neste øyeblikk sto han alene og stirret på en vegg av splintret stein.

«Ronny!» hylte han. «Er du OK? Ronny?»

«Jeg er her!» hørte han Ronnys stemme svakt gjennom steinraset. «Det er bra med meg. Men ikke med han tufsen – han fikk seg en smell av tryllestaven.»

Harry hørte et dumpt smell og et høyt «Auu!» Det lød som Ronny nettopp hadde sparket Gulmedal på skinneleggen.

«Hva nå?» ropte Ronny. Stemmen lød desperat. «Vi kommer ikke igjennom her. Det ville ta evigheter –»

Harry så opp i tunneltaket. Det var kommet svære sprekker i det. Han hadde aldri prøvd å bryte opp noe så stort med magi, og dette virket ikke som det lureste øyeblikket å begynne – hva hvis hele tunnelen raste sammen?

Det kom et nytt dunk og et nytt «Au!» fra den andre sida. De kastet bort tida her. Gulla hadde allerede vært i Mysteriekammeret i timevis. Harry visste at det bare var én ting å gjøre.

«Vent,» ropte han til Ronny. «Vent der med Gulmedal. Jeg går videre. Hvis jeg ikke er tilbake før det har gått en time …»

Det ble en meget betydningsfull pause.

«Jeg skal prøve å få unna litt stein her,» sa Ronny. Det lød som om han prøvde å holde stemmen under kontroll. «Så du kan – komme tilbake. Og Harry –»

«Ser deg om en stund,» sa Harry og prøvde å få den dirrende stemmen til å ose av selvtillit.

Og så gikk han forbi det svære slangeskinnet og videre alene.

Snart hørte han ikke lenger de fjerne lydene fra Ronny, som prøvde å lempe stein. Tunnelen svingte og svingte igjen. Hver nerve i kroppen sitret ekkelt. Han ønsket at tunnelen kunne ta slutt, men grudde til det han ville finne når den gjorde det. Langt om lenge, da han smøg seg rundt enda en sving, så han foran seg en mur som stengte hele tunnelen. I muren var det hogd inn to møtende slanger. Øynene var digre, glinsende smaragder.

Harry gikk nærmere. Strupen var tørr. Det var helt unødvendig å late som disse slangene var virkelige – øynene var altfor livaktige.

Han kunne gjette hva han hadde å gjøre. Han kremtet, og det var som om smaragdøynene flakket.

«*Lukk opp,*» sa Harry, med en lav, tynn hvisling.

Slangene gled fra hverandre, muren sprakk på midten, de to halvdelene gled lydløst til hver sin side, og Harry gikk inn, skjelvende fra tåspissene til hårrøttene.

KAPITTEL SYTTEN

SMYGARDS ARVING

Han sto i den ene enden av et svært langt og svakt opplyst kammer. Tårnhøye søyler, prydet med flere innhogde slanger, løftet seg mot et tak som fortapte seg i mørket og kastet lange, svarte skygger gjennom det underlige, grønnaktige tusmørket som fylte rommet.

Hjertet hamret fryktelig fort mens han lyttet til den isnende stillheten. Kunne basilisken gjemme seg i en mørk krok, eller bak en søyle? Og hvor var Gulla?

Han holdt tryllestaven beredt og listet seg fram mellom slangesøylene. Hvert varsomme skritt ble kastet forsterket tilbake fra de skyggemørke veggene. Han fortsatte å holde øynene som små sprekker, klar til å knipe dem tett sammen ved første tegn til bevegelse. Det var som om de tomme øyehulene til steinslangene fulgte ham. Mer enn én gang vrengte magen seg når han syntes han så en av dem bevege seg.

Så var han omsider kommet på linje med det innerste søyleparet. Foran ham, mot bakveggen, sto en statue, så høy som Kammeret selv.

Harry måtte bøye hodet bakover for å se opp i gigantansiktet over seg. Det var urgammelt og apeaktig, med et langt, tynt skjegg som rakk nesten ned til kanten av trollmannens veldige steinkutte, hvor to kolossale, grå føtter møtte det glatte golvet. Og mellom føttene, med ansiktet ned, lå en liten skikkelse i svart kutte, men med ildrødt, flammende hår.

«*Gulla!*» mumlet Harry. Han løp bort til henne og gikk ned på kne. «Gulla! Ikke vær død, vær så snill, ikke vær død!» Han slapp tryllestaven, grep henne i skuldrene og snudde henne rundt. Ansiktet var hvitt som marmor og like kaldt, men øynene var lukket, så hun var ikke Forsteinet. Men da måtte hun jo være …

«Å Gulla, vær så snill å våkne,» mumlet Harry desperat og ristet henne. Hodet hennes rullet slapt fra side til side.

«Hun våkner ikke,» sa en lav stemme.

Harry skvatt til og snurret rundt på knærne.

En høy, svarthåret gutt sto og lente seg mot den nærmeste søylen og så på ham. Han var merkelig uklar i konturene, som om Harry så ham gjennom et tildampet vindu. Men det var ikke til å ta feil av hvem det var.

«Tom – *Tom Venster?*»

Venster nikket, men tok ikke blikket fra Harrys ansikt.

«Hva mener du med at hun våkner ikke?» sa Harry fortvilet. «Hun er ikke – hun er vel ikke –?»

«Hun er fremdeles i live,» sa Venster, «men bare så vidt.»

Harry stirret på ham. Tom Venster hadde gått på Galtvort for femti år siden, men her sto han, omgitt av et nifst, tåket lys, og ikke en dag over seksten.

«Er du et spøkelse?» spurte han usikkert.

«Et minne,» sa Venster stillferdig. «Bevart i en dagbok i femti år.»

Han pekte på golvet mellom tærne på steinkolossen. Der lå den lille, svarte dagboka Harry hadde funnet på Stønne-Stinas do, og den var oppslått. Harry lurte et øyeblikk på hvordan den var kommet dit – men det var andre ting som hastet mer.

«Du må hjelpe meg, Tom,» sa han og løftet Gullas hode opp fra golvet igjen. «Vi er nødt til å få henne ut herfra. Det er en basilisk … Jeg vet ikke hvor den er, men den kan komme når som helst. Vær så snill, hjelp meg …»

Venster rørte seg ikke. Harry greide svettende å få Gulla halvveis opp fra golvet og bøyde seg for å ta opp tryllestaven.

Men tryllestaven var borte.

«Så du hvor –?»

Han så opp. Venster sto fremdeles og betraktet ham – og snurret Harrys tryllestav mellom de lange fingrene.

«Takk,» sa Harry og strakte ut hånden etter den.

Det lekte et smil rundt munnvikene til Venster. Han fortsatte å stirre på Harry mens han snurret skjødesløst med staven.

«Hør her,» sa Harry inntrengende, mo i knærne under vekten av den slappe Gulla, «*vi er nødt til å stikke!* Hvis basilisken kommer –»

«Den kommer ikke før det blir kalt på den,» sa Venster rolig.

Harry greide ikke å holde Gulla lenger. Han la henne forsiktig ned igjen.

«Hva mener du?» sa han. «Men gi meg tryllestaven min, det kan være jeg trenger den.»

Vensters smil ble bredere.

«Du kommer ikke til å trenge den,» sa han.

Harry glodde på ham.

«Hva mener du?» sa han. «Hvorfor skulle jeg ikke trenge –»

«Jeg har ventet lenge på dette, Harry Potter,» sa Venster. «På en anledning til å møte deg. Snakke med deg.»

«Hør her,» sa Harry og mistet omsider tålmodigheten, «det er visst noe du ikke skjønner helt. Vi er i *Mysteriekammeret*. Snakke kan vi gjøre siden.»

«Vi skal snakke nå,» sa Venster, som fremdeles smilte like bredt, og stakk Harrys tryllestav i lomma.

Harry stirret på ham. Ingen tvil, her var det noe muffens.

«Hvordan ble Gulla … sånn?» spurte han langsomt.

«Tja, det er jo et interessant spørsmål,» svarte Venster vennskapelig. «Og en ganske lang historie. Jo, den egentlige grunnen til at Gulla Wiltersen er som hun er, er vel at hun åpnet sitt hjerte og alle sine hemmeligheter for en usynlig fremmed.»

«Hva er det du prater om?» sa Harry.

«Dagboka,» sa Venster. «*Min* dagbok. Lille Gulla har skrevet i den i månedsvis og fortalt meg alle sine ynkelige små sorger og bekymringer: at brødrene erter henne, at hun måtte begynne på skolen med brukte klær og bøker, at –» og det glimtet i øynene hans, «– at hun ikke trodde at den berømte, snille, storartede Harry Potter noensinne ville *like* henne …»

Hele tida mens Venster snakket, var blikket hans festet på Harrys ansikt. Det var noe nesten sultent i det.

«Det er temmelig kjedelig, å måtte lytte til alle en elleveårig jentunges betroelser,» fortsatte han. «Men jeg var tålmodig. Jeg skrev svar, jeg var

medfølende, jeg var snill. Å, Gulla simpelthen *elsket* meg! *Ingen har noen gang forstått meg så godt som du, Tom … Jeg er så glad jeg har denne dagboka å betro meg til … Det er som å ha en venn du kan ta med deg i lomma …*»

Venster lo. Det var en høy, kald latter som ikke passet til ham. Den fikk hårene til å reise seg i nakken til Harry.

«Om jeg skal si det selv, Harry, så har jeg alltid vært flink til å sjarmere de menneskene jeg har hatt bruk for. Så Gulla blottet sin sjel for meg, og sjelen hennes var akkurat det jeg hadde bruk for. Jeg vokste meg sterkere og sterkere på en diett av hennes dypeste engstelser, hennes mørkeste hemmeligheter. Jeg ble mektigere, langt mektigere enn lille frøken Wiltersen. Mektig nok til å begynne å mate frøken Wiltersen med noen av *mine* hemmeligheter, å helle litt av min egen sjel tilbake i *henne* …»

«Hva mener du?» sa Harry. Munnen hans var blitt svært tørr.

«Har du ikke gjettet det ennå, Harry Potter?» sa Venster lavt. «Gulla Wiltersen åpnet Mysteriekammeret. Hun vred halsen om på skolehanene og malte truende budskaper på veggene. Hun sendte Smygard-slangen på fire grumser og futtens katt.»

«Nei,» hvisket Harry.

«Å jo,» sa Venster rolig. «Hun visste jo selvsagt ikke *hva* hun gjorde, ikke i førstningen. Det var veldig morsomt. Jeg skulle ønske du kunne sett hva hun skrev i dagboka … Å, det ble adskillig mer interessant etter hvert … *Kjære Tom,*» siterte han, mens han betraktet Harrys forferdede fjes, «*jeg tror jeg holder på å miste hukommelsen. Det er hanefjær over hele kutten min, og jeg aner ikke hvordan de er kommet dit. Kjære Tom, jeg kan ikke huske hva jeg gjorde på allehelgensaften, men en katt ble overfalt og jeg har maling over hele kuttebrystet. Kjære Tom, Perry sier hele tida at jeg er blek og at jeg ikke er meg selv. Jeg tror han har mistanke til meg … Det var et nytt overfall i dag, og jeg vet ikke hvor jeg var. Tom, hva skal jeg gjøre? Jeg tror jeg holder på å bli gal … Jeg tror det er jeg som overfaller dem, Tom!*»

Harry hadde knyttet nevene så neglene boret seg inn i håndflatene.

«Det varte veldig lenge før dumme, lille Gulla sluttet å stole på sin egen dagbok,» sa Venster. «Men til slutt fikk hun mistanke og prøvde å kvitte seg med den. Og det er der *du* kommer inn, Harry. Du fant den, og du aner ikke hvor fornøyd jeg var. Av alle de menneskene som kunne ha funnet den, ble det *deg*, akkurat den jeg var mest oppsatt på å møte …»

«Og hvorfor ville du absolutt møte meg?» sa Harry. Raseriet bølget gjennom ham, og han måtte ta seg hardt sammen for å holde stemmen stø.

«Jo, du skjønner, Gulla fortalte meg alt om deg, Harry,» sa Venster. «Hele din *fascinerende* historie.» Blikket streifet siksakarret på pannen til Harry, og uttrykket ble sultnere. «Jeg visste jeg måtte finne ut mer om deg, snakke med deg, møte deg hvis jeg kunne. Så jeg bestemte meg for å vise deg min berømte avsløring av den kraftidioten Gygrid, for å vinne din tillit.»

«Gygrid er vennen min,» sa Harry, og nå skalv stemmen. «Og du satte skylden på ham med vilje, ikke sant? Jeg trodde du tok feil, men –»

Venster lo den høye latteren sin.

«Det var mitt ord mot Gygrids, Harry. Vel, du kan vel tenke deg hvordan det må ha sett ut for gamle Armando Duppel. På den ene sida, Tom Venster, fattig men skarp, foreldreløs, men så utrolig modig, skoleprefekt og mønsterelev; på den andre, den digre fommelen Gygrid, som havner i suppa annenhver uke, prøver å ale opp varulvhvalper under senga og sniker seg ut i den forbudte skogen for å ha brytekamper med troll. Men jeg må innrømme at selv jeg ble overrasket over hvor glatt det gikk. Jeg trodde at iallfall *noen* måtte begripe at Gygrid umulig kunne være Smygards arving. Det hadde tatt meg fem år å finne ut alt jeg kunne om Mysteriekammeret og finne den hemmelige inngangen … som om Gygrid hadde hode til noe slikt, for ikke å snakke om talentet!

Det var bare transfigurasjonslæreren, Humlesnurr, som lot til å tro at Gygrid var uskyldig. Han fikk overtalt Duppel til å la Gygrid bli værende og lære ham opp som skogvokter. Jo, jeg tror nesten Humlesnurr gjettet det. Det virket aldri som han likte meg like godt som de andre lærerne …»

«Jeg vedder på at Humlesnurr gjennomskuet deg,» sa Harry innbitt.

«Vel, han holdt iallfall irriterende skarpt oppsyn med meg etter at Gygrid ble utvist,» sa Venster likeglad. «Jeg visste det ikke ville være trygt å åpne

Kammeret igjen så lenge jeg var på skolen. Men jeg ville jo ikke at de lange årene jeg hadde brukt på å lete etter det, skulle være bortkastet. Så jeg bestemte meg for å legge igjen en dagbok og bevare mitt sekstenårige jeg i den, slik at med litt flaks kunne jeg føre en annen videre i mine fotspor og fullføre Salazar Smygards storverk.»

«Men du har ikke fullført det,» sa Harry triumferende. «Denne gangen har ingen dødd, ikke katten engang. Om noen timer er alrunedrikken klar, og alle som var Forsteinet våkner opp igjen.»

«Har jeg ikke alt sagt at å drepe grumser ikke betyr noe for meg lenger?» sa Venster stillferdig. «I mange måneder nå har jeg bare siktet mot ett mål – *deg*.»

Harry stirret på ham.

«Tenk deg hvor sint jeg var da dagboka ble åpnet igjen, og det var Gulla som skrev til meg, ikke du! Hun så deg med den, forstår du, og fikk panikk. Hva om du fant ut hvordan du skulle bruke den, og jeg røpet alle hennes hemmeligheter for deg? Og enda verre, hva om du oppdaget hvem det var som hadde vridd halsen om på hanene? Så den dumme, lille drittungen ventet til det var tomt på sovesalen din og stjal den tilbake. Men jeg visste hva jeg hadde å gjøre. Det var opplagt at du var på sporet av Smygards arving. Etter alt Gulla hadde fortalt meg om deg, visste jeg at du ville gå så langt det skulle være for å oppklare mysteriet – særlig hvis en av dine beste venner ble angrepet. Og Gulla hadde fortalt meg at hele skolen var i opprør fordi du kunne snakke ormtunge …

Så jeg fikk Gulla til å skrive sitt eget avskjedsbudskap på veggen og komme hit ned og vente. Hun kjempet og gråt og ble fryktelig irriterende. Men det er ikke mye liv igjen i henne: Hun har lagt for mye igjen i dagboka, i meg. Nok til at jeg endelig kunne komme ut fra sidene i den. Jeg har ventet på deg siden vi kom hit. Jeg visste du ville komme. Jeg har mye å spørre deg om, Harry Potter.»

«Hva da, for eksempel?» freste Harry, fortsatt med knyttede never.

«Tja,» sa Venster og smilte vennlig, «hvordan kan det ha seg at et spedbarn uten spesielle magiske evner greide å vinne over tidenes største

trollmann? Hvordan unnslapp du uten noe verre enn et arr, mens den store Voldemorts evner ble knust?»

Det var kommet et rart, rødt glimt i de sultne øynene.

«Hva bryr det deg åssen jeg unnslapp?» sa Harry langsomt. «Voldemort var etter din tid.»

«Voldemort,» sa Venster lavt, «er min fortid, min samtid og min framtid, Harry Potter …»

Han trakk opp Harrys tryllestav av lomma og tegnet snirkler i lufta med den som ble til tre skimrende ord:

TOM DREDOLO VENSTER

Så viftet han med staven én gang, og bokstavene byttet plass:

VOLDEMORT DEN STORE

«Forstår du nå?» hvisket han. «Det var et navn jeg brukte alt mens jeg gikk på skolen her – bare blant mine nærmeste venner, selvsagt. Tror du jeg ville bruke det skitne gompenavnet til faren min til evig tid? Jeg, som gjennom morssida har selveste Salazar Smygards blod i mine årer? Skulle jeg beholde navnet til en ussel, simpel gomp, som til og med forlot meg før jeg ble født, bare fordi han oppdaget at hans kone var en heks? Å nei, Harry. Jeg skapte meg et nytt navn, et navn jeg visste at trollmenn overalt en gang skulle skjelve for å si høyt, når jeg ble verdens største trollmann!»

Det virket som om Harrys hjerne hadde gått i stå. Han stirret lamslått på Venster, på den foreldreløse gutten som var blitt voksen nok til å myrde Harrys egne foreldre og så mange andre … Omsider tvang han seg til å si noe.

«Du er ikke det,» sa han, og den lave stemmen glødet av hat.

«Er ikke hva da?» glefset Venster.

«Verdens største trollmann,» sa Harry, mens pusten gikk som en blåsebelg. «Beklager å skuffe deg og sånn, men verdens største trollmann er Albus Humlesnurr. Det sier alle. Selv den gangen du hadde makt, torde du

ikke prøve å ta over Galtvort. Humlesnurr gjennomskuet deg da du var elev her, og du er redd for ham ennå, samme hvor du gjemmer deg nå.»

Smilet forsvant fra Vensters ansikt, og det uttrykket som kom i stedet, var ikke noe vakkert syn.

«Bare *minnet* om meg var nok til å fordrive Humlesnurr fra borgen her!» hveste han.

«Han er ikke så fordrevet som du kanskje tror!» svarte Harry. Han snakket på måfå, bare for å skremme Venster – han *ønsket* at det var sant, men trodde det ikke.

Venster åpnet munnen, men stivnet.

Etsteds fra kom det musikk. Venster snudde seg med et rykk og stirret bortover det tomme kammeret. Musikken ble sterkere. Den var selsom, margsitrende, overjordisk; den fikk håret til å stritte på Harrys hode og hjertet til å føles som om det svulmet opp til dobbelt størrelse. Og så, idet musikken nådde en tonehøyde som vibrerte mot ribbeina, eksploderte toppen på den nærmeste søylen i flammer.

Der satt plutselig en ildrød fugl på størrelse med en svane og fløytet sin underlige musikk mot takhvelvingene. Den glitrende, gylne halen var like lang som en påfugls. I de skinnende gullklørne holdt den noe som så ut som en fillebylt.

Et sekund etter kom fuglen susende rett mot Harry. Den slapp bylten på golvet foran ham og landet selv tungt på skulderen hans. Da den foldet de store vingene, så Harry opp og så at den hadde langt, skarpt, gyllent nebb og svarte steinøyne.

Fuglen holdt opp å synge. Den satt stille og varm inntil kinnet hans og stirret ufravendt på Venster.

«En føniks …» sa Venster og stirret forskende tilbake.

«*Vulcan?*» hvisket Harry. Han kjente at de gylne klørne strammet seg varsomt om skulderen.

«Og *det* –» sa Venster og så på fillebylten som Vulcan hadde sluppet, «det er jo skolens gamle Valghatt.»

Og det var det. Lappet, slitt og skitten lå hatten der foran føttene til Harry.

Venster begynte å le igjen. Han lo så det mørke kammeret ga gjenlyd, som om ti Venstere lo på én gang.

«Så det er *det* Humlesnurr sender sin ridder! En sangfugl og en gammel hatt! Føler du deg modig, Harry Potter? Føler du deg trygg nå?»

Harry svarte ikke. Han skjønte kanskje ikke helt hva han skulle bruke Vulcan og Valghatten til, men han var ikke lenger alene, og motet vokste mens han ventet på at Venster skulle le ferdig.

«Til saken, Harry,» sa Venster, med det samme brede smilet. «To ganger – i *din* fortid, i *min* framtid – har vi møttes. *Hvordan overlevde du?* Fortell meg alt.» Og med lav stemme la han til: «Jo lenger du snakker, jo lenger får du leve.»

Harry tenkte fort og veide sine muligheter. Venster hadde tryllestaven. Han selv hadde Vulcan og Valghatten, og ingen av dem dugde antakelig stort i en duell. Ingen tvil om at det så mørkt ut. Men jo lenger Venster sto der, jo mer ble Gulla tappet for liv … og det demret plutselig for ham at imens ble omrisset av Venster tydeligere og klarere. Hvis det måtte bli kamp mellom ham og Venster, måtte før være bedre enn senere.

«Ingen vet hvorfor du mistet evnene dine da du angrep meg,» sa Harry brått. «Jeg vet ikke selv. Men jeg vet hvorfor du ikke kunne drepe meg. Fordi moren min døde for å redde meg. Min simple, *gompefødte* mor,» la han til, dirrende av tilbakeholdt raseri. «Hun hindret deg i å drepe meg. Og jeg har sett ditt virkelige jeg. Jeg så deg i fjor. Du er et vrak. Det er så vidt du er i live. Det er det du har igjen for all din makt. Du må gjemme deg. Du er stygg, du er ekkel!»

Vensters ansikt fortrakk seg. Så tvang han fram et grufullt smil.

«Jo. Din mor døde for å redde deg. Ja, det er en mektig motbesvergelse. Jeg skjønner det nå – det *er* faktisk ikke noe spesielt ved deg. Jeg lurte jo, forstår du. For det er underlige likheter mellom oss, Harry Potter. Det må selv du ha lagt merke til. Begge to halvblods, foreldreløse, oppvokst blant gomper. Sikkert de to eneste ormmunnene som har gått på Galtvort siden den store Smygard selv. Vi *likner* til og med litt på hverandre … Men når det kom til stykket, var det altså bare et heldig tilfelle som reddet deg fra meg. Det var bare det jeg ville vite.»

Harry spente alle muskler og ventet på at Venster skulle løfte tryllestaven. Men det skjeve smilet ble bredere igjen.

«Nå skal jeg gi deg en liten lærepenge, Harry. La oss måle krefter mellom Voldemort den store, Salazar Smygards arving, og den berømte Harry Potter, med de beste våpen som Humlesnurr kan gi ham.»

Han kastet et smilende blikk på Vulcan og Valghatten, og så snudde han og gikk. Harry så etter ham og kjente frykten spre seg oppover de numne beina. Venster stanset mellom de høye søylene og så opp i Smygards steinansikt høyt oppe i halvmørket. Han åpnet munnen på vidt gap og hvislet – men Harry forsto hva han sa.

«*Tal til meg, Smygard, du mektigste av Galtvorts fire.*»

Harry hvirvlet rundt og så opp på statuen, så Vulcan svaiet på skulderen hans.

Det kolossale steinansiktet beveget seg. Redselsslagen så Harry at munnen åpnet seg, mer og mer, og ble til et gapende, svart hull.

Og inne i statuemunnen var det noe som rørte seg. Noe kom buktende opp fra dypet.

Harry rygget til han støtte mot den mørke veggen. Han knep øynene sammen, og i samme øyeblikk kjente han vingen til Vulcan stryke mot kinnet idet den lettet. Harry ville skrike: «Ikke gå fra meg!» men hvilken sjanse hadde en føniks mot slangenes konge?

Noe kjempestort landet i Kammeret, så tungt at Harry kunne merke steingolvet dirre. Han visste hva som skjedde, kunne føle det, nesten se gigantslangen kveile seg ut fra Smygards munn. Så hørte han Vensters hvislende stemme: «*Drep ham.*»

Basilisken kom mot Harry. Han kunne høre den tunge kroppen åle seg møysommelig over det støvete golvet. Fremdeles med tett gjenknepne øyne begynte han å løpe til sida i blinde og føle seg for med utstrakte hender. Han hørte Venster le …

Så snublet han. Han falt langflat mot steingolvet og kjente blodsmaken. Slangen var bare noen meter fra ham, han hørte den nærme seg.

Rett ovenfra kom en høy, spyttende, eksplosiv lyd, og noe tungt traff ham så hardt at han smalt mot veggen. Nå ventet han bare på at hoggtennene

skulle jage inn i kroppen. Det kom mer rasende hvisling, og noe basket vilt mot søylene.

Han kunne ikke la være. Han åpnet øynene på gløtt og myste for å se hva som foregikk.

Den enorme slangen – lysende giftiggrønn, tykk som en eikestamme – hadde reist seg høyt opp i lufta, og det digre, butte hodet veivet som beruset rundt mellom søylene. Mens Harry skjelvende sto klar til å lukke øynene hvis den snudde seg, så han hva det var som hadde avledet den.

Vulcan kretset rundt hodet på den, og basilisken snappet rasende etter ham med hoggtenner så lange og smale som sabler.

Vulcan dykket. Det lange, gylne nebbet forsvant av syne, og en sprut av mørkt blod traff golvet i svære dråper. Slangen pisket med halen og unngikk så vidt å treffe Harry, og før han rakk å knipe øynene sammen, hadde den snudd, og Harry så rett inn i slangeansiktet. Men begge øynene, begge de svære, utstående, gule øynene, var punktert av føniksens nebb. Blodet strømmet ned på golvet, og slangen spyttet i smerte.

«*Nei!*» hørte Harry Venster hyle. «*Glem fuglen! Glem fuglen! Gutten er bak deg! Du kan fremdeles lukte ham! Drep ham!*»

Den blindede slangen svaiet, forvirret, men fortsatt livsfarlig. Vulcan sirklet rundt hodet på den og fløytet sin overjordiske sang, og hakket nå og da i den skjellete basilisksnuten. Blodet rant fra de ødelagte øynene.

«Hjelp meg,» mumlet Harry i villelse, «en eller annen, hjelp meg!»

Slangehalen pisket over golvet igjen. Harry dukket, og noe bløtt traff ham i ansiktet.

Basilisken hadde feid Valghatten rett i armene på ham. Harry grep den. Den var alt han hadde igjen, hans eneste sjanse. Han rykket den ned på hodet og kastet seg langflat på golvet idet basiliskhalen sveipet over ham på ny.

«Hjelp meg … hjelp meg …» tenkte Harry og knep øynene sammen under hatten. «Vær så snill, hjelp meg!»

Det kom ikke noe svar. I stedet trakk hatten seg sammen, som om en usynlig hånd krystet den hardt.

Noe fryktelig hardt og tungt traff Harry i hodet og slo ham nesten i svime. Det gnistret stjerner for øynene. Han grep toppen av hatten for å nappe den av seg og merket noe hardt og langt inni den.

Inni hatten var det plutselig et glinsende sølvsverd. Skjeftet glitret av rubiner på størrelse med egg.

«*Drep gutten! Glem fuglen! Gutten er bak deg! Snus – følg lukten av ham!*»

Men nå var Harry på beina og klar. Basiliskens hode var på vei nedover, kroppen støtte borti søylene mens den buktet seg rundt for å møte ham. Han kunne se de veldige, blodige øyehulene, det veldige, vide gapet som kunne svelge ham hel, med hoggtenner like lange som sverdet hans, tynne, glitrende, giftige …

Den hogg i blinde. Harry hoppet til side, og den traff veggen. Den hogg igjen, og tvetunga pisket ham i sida. Han løftet sverdet i begge hender.

Basilisken hogg til på ny, og denne gangen hadde den siktet rett. Harry la hele sin tyngde bak sverdet og drev det inn i ganen på slangen.

Men mens det varme blodet oversprøytet Harry, kjente han en sviende smerte like over albuen. En lang, giftig hoggtann sank dypere og dypere inn i armen hans og brakk tvert av da basilisken vaklet sidelengs, brakte i golvet og ble liggende og spjette.

Harry gled ned langs steinveggen. Han grep tanna som pumpet gift inn i armen hans og røsket den ut. Men han visste det var for sent. Hvitglødende smerte spredde seg sakte, men sikkert fra såret. Allerede mens han slapp tanna og så blodet som gjennomtrakk klærne, ble synet tåkete, og Kammeret ble oppløst i en hvirvel av matte farger.

En ildrød flekk gled forbi, og Harry hørte en svak klapring av klør inntil seg.

«Vulcan,» sa han grøtet. «Du var utrolig, Vulcan …» Han kjente at fuglen la det vakre hodet på stedet hvor slangetanna hadde spiddet ham.

Han hørte skritt som ga gjenlyd. Så stanset en mørk skygge foran ham.

«Du er død, Harry Potter,» sa Vensters stemme over ham. «Død. Selv Humlesnurrs fugl vet det. Ser du hva den gjør, Potter? Den gråter.»

Harry blunket. Vulcans hode gled inn og ut av fokus. Seige, perleskimrende tårer trillet nedover de skinnende fjærene.

«Nå skal jeg sitte her og se på at du dør, Harry Potter. Bare ta din tid. Jeg har det ikke travelt.»

Harry var så søvnig. Det var som om allting snurret rundt.

«Slik ble altså slutten på den berømte Harry Potter,» sa Vensters fjerne stemme. «Alene i Mysteriekammeret, forlatt av sine venner, endelig beseiret av den Mørkets herre han så uklokt utfordret. Snart er du sammen med grumsemoren din igjen, Harry … Hun skaffet deg tolv års lånt tid … men Voldemort den store fikk deg til slutt, som du visste han ville.»

Hvis dette er å dø, tenkte Harry, så er det ikke så ille. Selv smertene var i ferd med å gi seg …

Men *var* dette døden? Istedenfor at alt ble svart, var det som Kammeret begynte å komme i fokus igjen. Harry ristet forsiktig på hodet, og der så han Vulcan, som fremdeles hvilte hodet mot Harrys arm. En perlemorsflekk av tårer skinte rundt såret – bare at det ikke *var* noe sår.

«Vekk med seg, fugl,» sa plutselig Vensters stemme. «Kom deg vekk fra ham. Jeg sa: *vekk!*»

Harry løftet hodet. Venster pekte på Vulcan med Harrys tryllestav. Det kom et smell som fra et gevær, og Vulcan tok til vingene igjen i en hvirvel av gull og skarlagen.

«Fønikstårer …» sa Venster lavt og stirret på armen til Harry. «Ja, selvfølgelig … legende kraft … det hadde jeg glemt …»

Han så Harry inn i øynene. «Men det spiller ingen rolle. Ja, egentlig foretrekker jeg det på denne måten. Bare du og jeg, Harry Potter … du og jeg …»

Han løftet tryllestaven.

I en styrt av flaksende vinger var Vulcan over dem igjen, og noe falt i fanget på Harry – *dagboka*.

I et kort sekund stirret begge på den, Harry og Venster, som sto der med staven løftet. Og så, uten å tenke, uten overlegg, bare som om det var det han hele tida hadde ment å gjøre, trev Harry basilisktanna fra golvet og jagde den rett gjennom hjertet av boka.

Det kom et langtrukkent, forferdelig, skjærende skrik. Blekket sprutet fra boka i strømmer, fosset over Harrys hender, flommet ut over golvet. Venster vred og krympet seg, skrek og fektet, og så –

Var han borte. Harrys tryllestav falt på golvet med et smell, og det var stille. Stille, bortsett fra det jevne dryppet av blekket som fremdeles silte fra dagboka. Basiliskgiften hadde svidd et fresende hull tvers igjennom den.

Harry karret seg opp. Han skalv over hele kroppen, og det gikk rundt i hodet som om han nettopp hadde reist milevis med flumpulver. Langsomt plukket han opp tryllestaven og Valghatten, og med et voldsomt rykk fikk han trukket det glitrende sverdet løs fra basiliskens munn.

Så hørte han et svakt stønn fra enden av Kammeret. Gulla rørte på seg, og mens Harry skyndte seg bort, satte hun seg opp. Hun stirret fortumlet fra den kolossale, døde basilisken til Harry, i en kutte som var gjennomtrukket av blod, og til slutt, til dagboka i hånden hans. Det kom et høyt, skakende hikst fra henne, og så begynte tårene å trille.

«Harry – å, Harry – jeg prøvde å si det ved f-frokosten, men jeg kunne ikke si det når P-Perry var der. Det var *meg*, Harry – men – men jeg me-mente det ikke, jeg sverger! – Det var Venster som tvang meg, han ov-overtok meg helt, og – åssen greide du å drepe det – det beistet? Hv-hvor er Venster? Det siste jeg husker er at han kom ut av da-dagboka …»

«Alt er i orden nå,» sa Harry. Han holdt opp dagboka og viste henne hullet etter hoggtanna. «Venster er ferdig. Se! Både han og basilisken. Kom igjen, Gulla, så kommer vi oss ut herfra –»

«De kommer til å utvise meg!» gråt Gulla, mens Harry hjalp henne forsiktig på beina. «Og jeg som hadde gleda meg til å komme på Galtvort helt siden Rulle gikk her, og nå må jeg dra og – *hv-hva kommer mamma og pappa til å si?*»

Vulcan flakset rundt inngangen til Kammeret og ventet på dem. Harry dro Gulla med seg, og sammen skrevde de over de urørlige kveilene med død basilisk, gikk videre gjennom det gungrende tusmørket og ut i tunnelen. Harry hørte steindørene gli igjen bak dem med en svak hvisling.

Etter noen minutter i den mørke tunnelen, kunne Harry skjelne fjerne lyder. Det var noen som møysommelig lempet stein.

«Ronny!» hylte han og satte opp farten. «Gulla har det bra! Jeg har henne her!»

Han hørte et halvkvalt *Hurra!* fra Ronny, og da de kom rundt neste sving, så de det ivrige fjeset hans gjennom et ganske brukbart hull han hadde greid å åpne i steinraset.

«Gulla!» Ronny stakk armen gjennom åpningen og trakk henne igjennom først. «Du er i live! Det er'kke til å tro! Hva var'e som skjedde?»

Han prøvde å gi henne en klem, men Gulla hikstet og skjøv ham fra seg.

«Men du er jo OK, Gulla,» sa Ronny, og ansiktet hans skinte. «Det er over nå, det er – jøsses, hvor kom den fuggeln fra?»

Vulcan hadde dukket gjennom hullet etter Gulla.

«Han tilhører Humlesnurr,» sa Harry og klemte seg etter.

«Og åssen i huleste har du fått et *sverd?*» sa Ronny og gapte mot det glitrende våpenet Harry holdt i hånden.

«Jeg skal fortelle alt når vi kommer ut herfra,» sa Harry og skottet mot Gulla.

«Men –»

«Senere,» sa Harry fort. Han trodde ikke det var noen god idé å fortelle Ronny hvem som hadde åpnet Kammeret, iallfall ikke mens Gulla hørte på. «Hvor er Gulmedal?»

«Der borte,» sa Ronny med et glis og nikket i retning vannrørene. «Han fikk seg en smell. Kom og se.»

I tunnelmørket sto det et bløtt, gyllent skjær fra Vulcans store, røde vinger, og det skjæret fulgte dem hele veien tilbake til rørutløpet. Der satt Gyldeprinz Gulmedal og nynnet fredsommelig for seg selv.

«Han har mista hukommelsen,» sa Ronny. «Misminneformelen slo bakut. Traff *han* og ikke oss. Aner ikke hvem eller hvor'n er, og ikke hvem *vi* er heller. Jeg sa'n sku' gå tilbake hit og vente. Fyren er en fare for seg sjøl.»

Gulmedal plirte vennlig opp på dem.

«God dag,» sa han. «Pussig sted, dette her, hva? Bor dere her?»

«Nei,» sa Ronny og løftet et øyebryn mot Harry.

Harry bøyde seg ned og kikket opp i det lange, mørke røret.

«Har du tenkt noe på åssen vi skal komme oss opp igjen?» spurte han Ronny.

Ronny ristet på hodet, men føniksen Vulcan seilte forbi Harry og flakset på stedet foran ham. Steinøynene lyste i mørket. Han viftet med de lange, gylne halefjærene, og Harry så usikkert på ham.

«Det ser nesten ut som han vil at at du skal ta tak i dem …» sa Ronny forundret. «Men du er jo altfor tung til at en fuggel kan løfte deg opp dit.»

«Vulcan er ikke noen vanlig fugl,» sa Harry. Han snudde seg fort mot de andre. «Vi må holde godt fast i hverandre. Gulla, ta Ronny i hånden. Professor Gulmedal –»

«Det er deg han mener,» sa Ronny skarpt til Gulmedal.

«Du tar Gulla i den andre hånden.»

Harry stakk sverdet og Valghatten i beltet, Ronny tok et fast grep i kutten hans, og så rakte Harry hånden ut og lukket den om Vulcans underlig varme halefjær.

Det var som om det spredde seg en fantastisk letthet gjennom hele kroppen, og i neste sekund fløy de opp gjennom røret med et svusj! Gulmedal dinglet under dem og sa: «Du verden! Du verden! Det er jo rene magien!» Den kjølige lufta rusket i håret, og mens Harry ennå frydet seg over flyturen, var de oppe – alle fire klasket ned på det våte steingolvet på Stønne-Stinas do. Mens Gulmedal rettet på hatten sin, gled vasken som dekket røret tilbake på plass.

Stina sto der og glodde på dem.

«Du lever jo,» sa hun uforstående.

«Du trenger ikke høres så skuffet ut,» sa Harry bistert og tørket blod og slim av brillene.

«Nei da … jeg tenkte bare at hvis du hadde dødd, så kunne du godt fått lov til å dele doen min,» sa Stina og blusset sølvskimrende.

«Uæhh!» sa Ronny, da de var kommet ut fra doen og sto i den mørke, forlatte gangen utenfor. «Harry! Jeg tror Stina er *tent* på deg! Du har fått konkurranse, Gulla!»

Men tårene sildret fremdeles fra Gulla.

«Hva nå?» sa Ronny med et bekymret blikk på Gulla. Harry pekte.

Vulcan fløy foran og glødet gyllent i den mørke gangen. De marsjerte etter, og et øyeblikk senere sto de utenfor professor McSnurps kontor.

Harry banket på og skjøv døra opp.

KAPITTEL ATTEN

NOLDUS FÅR SIN BELØNNING

Et øyeblikk ble det helt stille, mens Harry, Ronny, Gulla og Gulmedal sto der i døråpningen, dekket av skitt og slim og (for Harrys vedkommende) blod. Så kom det et skrik.

«*Gulla!*»

Det var fru Wiltersen. Hun hadde sittet og grått foran peisen, men nå spratt hun opp, med herr Wiltersen hakk i hæl, og begge to kastet seg over datteren.

Men Harry stirret på noe bakenfor. Det var rektor Humlesnurr, som sto ved peisen og strålte over hele ansiktet. Ved sida av ham sto professor McSnurp, som holdt seg for brystet, gispet etter luft og prøvde å beherske seg. Vulcan suste forbi øret til Harry og landet på Humlesnurrs skulder, i samme øyeblikk som Harry og Ronny forsvant inn i fru Wiltersens store favn.

«Dere redda henne! Dere redda henne! Åssen greide dere det?»

«Det tror jeg vi alle gjerne ville vite,» sa professor McSnurp med svak stemme.

Fru Wiltersen slapp Harry, som nølte et øyeblikk, før han gikk bort til skrivebordet og la fra seg Valghatten, det rubinprydede sverdet og restene av Vensters dagbok.

Så begynte han å fortelle alt, og i nesten et kvarter var stemmen hans det eneste som fylte den oppslukte stillheten. Han fortalte dem om den kroppsløse stemmen han hadde hørt, om Hermine som til slutt hadde forstått at det han hørte, var en basilisk i rørene, om hvordan han og Ronny hadde fulgt edderkoppene ut i skogen, om Argarapp, som hadde fortalt dem hvor basiliskens siste offer hadde dødd, om at han hadde gjettet at dette

siste offeret var Stønne-Stina, og at inngangen til Mysteriekammeret kanskje kunne være på hennes do …

«Ja vel,» sa professor McSnurp oppmuntrende da han stoppet. «Dere skjønte altså hvor inngangen var – og brøt omtrent hundre skoleregler underveis, bare for å ha nevnt det – men hvordan i all verden kom dere levende ut derfra, Potter?»

Harry var blitt hes av all snakkingen, men fortalte videre om Vulcan, som hadde dukket opp så forsynlig, og om Valghatten som hadde gitt ham sverdet. Men så nølte han. Hittil hadde han unngått å nevne Vensters dagbok – eller Gulla. Hun sto taust med hodet mot fru Wiltersens skulder, og tårene fortsatte å renne nedover kinnene. Hva om hun ble utvist? tenkte Harry i panikk. Vensters dagbok virket jo ikke lenger … så hvordan kunne de bevise at det var han som hadde tvunget henne til å gjøre alt sammen?

Instinktivt skottet han bort på Humlesnurr, som smilte svakt. Peisgløden glimtet i halvmåneglassene.

«Det som interesserer meg mest,» sa Humlesnurr vennlig, «er hvordan Voldemort greide å forhekse Gulla, når mine kilder forteller meg at han for tida gjemmer seg i skogene i Albania.»

Lettelsen – varm, overveldende, skjønn lettelse – strømmet gjennom Harry.

«Hv-hvafornoe?» sa herr Wiltersen lamslått. «*Han-du-vet?* Forforhekset Gulla? Men Gulla er da ikke … Gulla har da ikke … har hun det?»

«Det var denne dagboka,» sa Harry fort. Han plukket den opp og viste den til Humlesnurr. «Venster skrev den da han var seksten.»

Humlesnurr tok imot dagboka og stirret skarpt ned langs den lange, skjeve nesa på de brente, slaskete sidene.

«Briljant,» sa han lavt. «Men så var han jo også den mest briljante elev vi noensinne har hatt på Galtvort.» Han snudde seg mot herr og fru Wiltersen, som stirret totalt tommelomsk tilbake.

«Svært få vet at Voldemort en gang het Tom Venster. Jeg hadde ham som elev selv her på skolen for femti år siden. Etter at han var ferdig her, forsvant han … reiste vidt og bredt … fordypet seg i Svartekunster, menget seg med de verste av vårt slag, gjennomgikk så mange farlige, magiske

forvandlinger at da han dukket opp igjen som Voldemort den store, var det knapt mulig å kjenne ham igjen. Nesten ingen forbandt Voldemort med den flinke, kjekke gutten som en gang hadde vært topptillitsmann her.»

«Men Gulla,» sa fru Wiltersen, «hva har vår Gulla med – med *han* å gjøre?»

«D-dagboka!» hikstet Gulla. «J-jeg skreiv i'n, og han har skrivi igjen i hele år –»

« *Gulla!*» sa herr Wiltersen bestyrtet. «Har jeg ikke lært deg noe som helst? Hva er det jeg alltid har sagt? Ikke stol på noe som kan tenke sjøl *hvis ikke du kan se hvor det har gjort av hjernen sin*. Hvorfor viste du ikke den dagboka til meg eller din mor? En så mistenkelig ting – den måtte jo *opplagt være* full av svart magi!»

«Jeg vi-visste ikke det,» hulket Gulla. «Den lå inni en av de bøkene mamma kjøpte til meg. Jeg trodde bare noen hadde lagt'n der og g-glemt'n igjen …»

«Frøken Wiltersen bør opp på sykestua med det samme,» avbrøt Humlesnurr bestemt. «Dette har vært en fryktelig prøvelse for henne. Det blir ikke snakk om noen straff. Eldre og klokere trollmenn enn hun er blitt lurt før av Voldemort.» Han gikk bort til døra og åpnet den. «En god hvil i en god seng, og kanskje et stort krus rykende varm sjokolade. Det kvikker alltid opp *meg,*» sa han og plirte vennlig ned på henne. «Dere vil nok finne madam Pomfrit våken. Hun holder på å dele ut alrunesaft – jeg skulle tro basiliskofrene kan våkne hvert øyeblikk nå.»

«Så Hermine er også OK!» sa Ronny glad.

«Ingen varig skade er skjedd,» sa Humlesnurr.

Fru Wiltersen leide Gulla ut, og herr Wiltersen fulgte etter, fremdeles tydelig oppskaket.

«Vet du hva, Minerva,» sa Humlesnurr tankefullt til professor McSnurp. «Jeg tror alt dette fortjener en skikkelig *fest*. Tør jeg be deg gå og underrette kjøkkenet?»

«Ja visst,» sa professor McSnurp friskt og gikk mot døra, hun også. «Da overlater jeg til deg å ta deg av Potter og Wiltersen, hva?»

«Absolutt,» sa Humlesnurr.

Hun gikk, og Harry og Ronny stirret usikkert på Humlesnurr. Hva hadde professor McSnurp egentlig ment – *ta seg av* dem? Men – men – kunne det være mulig at de skulle *straffes?*

«Så vidt jeg husker, sa jeg til dere at hvis dere brøt flere regler, ville jeg ikke ha annet valg enn å utvise dere,» sa Humlesnurr.

Ronny måpte av forferdelse.

«Hvilket bare beviser at selv de klokeste iblant må svelge sine egne ord,» fortsatte Humlesnurr smilende. «Dere vil få hver deres Spesialpris for særlige tjenester for skolen og – la meg nå se – mja, to hundre poeng hver til Griffing bør være passende.»

Ronny ble like lyserød som Gulmedals valentinblomster og lukket munnen igjen.

«Men én av oss har vært overraskende taus om sin andel i dette farlige eventyret,» sa Humlesnurr. «Hvorfor så beskjeden, Gyldeprinz?»

Harry skvatt. Han hadde glemt hele Gulmedal. Han snudde seg og så at mannen sto i et hjørne, fremdeles med det samme fjerne smilet. Da Humlesnurr snakket til ham, så Gulmedal seg tilbake over skulderen for å se hvem han snakket til.

«Rektor Humlesnurr,» sa Ronny fort, «det var et uhell nede i Mysteriekammeret. Professor Gulmedal –»

«Er jeg professor?» sa Gulmedal, mildt overrasket. «Du verden. Jeg var sikkert helt mislykket, hva?»

«Han prøvde å ta en Misminneformel, og så slo tryllestaven bakut,» forklarte Ronny lavt til Humlesnurr.

«Å kjære,» sa Humlesnurr og ristet på hodet så den lange sølvbarten duvet. «Spiddet på ditt eget sverd, Gyldeprinz?»

«Sverd?» sa Gulmedal forvirret. «Jeg har da ikke noe sverd. Men det har den gutten der.» Han pekte på Harry. «Du får sikkert låne hans.»

«Har du noe imot å følge professor Gulmedal også opp på sykestua?» sa Humlesnurr til Ronny. «Jeg ville gjerne snakke litt mer med Harry –»

Gulmedal ruslet ut. Ronny kastet et nysgjerrig blikk på Humlesnurr og Harry før han lukket døra bak seg.

Humlesnurr gikk bort til en av stolene ved peisen.

«Kom og sett deg, Harry,» sa han. Harry satte seg, men følte seg overraskende nervøs.

«Aller først vil jeg takke deg, Harry,» sa Humlesnurr, og øynene funklet igjen. «Du må virkelig ha vist lojalitet mot meg der nede i Kammeret. Det er det eneste som kunne fått Vulcan til å komme til deg.»

Han klappet føniksen, som hadde flakset ned og satt seg på kneet hans. Harry smilte forlegent mens Humlesnurr betraktet ham.

«Og så møtte du altså Tom Venster,» sa Humlesnurr tankefullt. «Jeg kan tenke meg at han var *svært* interessert i deg …»

Det var en ting som hadde gnagd på Harry, og plutselig kom den ramlende ut av munnen.

«Rektor Humlesnurr … Venster sa at jeg liknet på ham. Underlige likheter, sa han …»

«Sa han det, du?» sa Humlesnurr og gransket Harry tenksomt under de buskete sølvbrynene. «Og hva synes du selv, da, Harry?»

«Jeg synes ikke jeg likner ham!» sa Harry, høyere enn han hadde tenkt. «Jeg mener, jeg – jeg er jo i *Griffing*, jeg –»

Men han tidde; den gnagende tvilen kom til overflaten igjen.

«Rektor,» begynte han om igjen, «Valghatten sa til meg at jeg – at jeg kunne gjort det godt i Smygard. Og en stund trodde alle at jeg var Smygards arving … fordi jeg kan snakke ormtunge …»

«Grunnen til at du kan snakke ormtunge, Harry,» sa Humlesnurr rolig, «er at Voldemort, som den siste direkte ætling av Salazar Smygard, kan snakke ormtunge. Om jeg ikke tar meget feil, ble noen av hans evner overført til deg den natten han ga deg det arret. Det var neppe meningen, er jeg nokså sikker på …»

«Voldemort ga meg litt av seg selv?» sa Harry. Det føltes som om lynet hadde slått ned i ham.

«Det virker absolutt slik.»

«Men da *skulle* jeg jo vært i Smygard, da,» sa Harry og så Humlesnurr desperat i øynene. «Valghatten kunne se Smygards evner i meg, og den –»

«Plasserte deg i Griffing,» sa Humlesnurr rolig. «Hør på meg, Harry. Du har en rekke egenskaper som Salazar Smygard verdsatte høyt hos sine

håndplukkede elever. Sin egen meget sjeldne gave, ormtunge … rådsnarhet … besluttsomhet … en viss ringeakt for regler,» la han til, og barten ristet litt igjen. «Men Valghatten plasserte deg i Griffing. Du vet hvorfor den gjorde det. Tenk etter.»

«Den eneste grunnen til at den puttet meg i Griffing,» sa Harry nedslått, «var at jeg ba om å få slippe Smygard …»

«*Nettopp,*» sa Humlesnurr, og nå strålte han igjen. «Og det vil si at du er svært *ulik* Tom Venster. Det er valgene våre som viser hvem vi egentlig er, Harry, langt mer enn evnene.» Harry satt stivnet og lamslått i stolen. «Hvis du vil ha bevis på at du hører til i Griffing, så kikk litt nærmere på *dette.*»

Humlesnurr lente seg over mot professor McSnurps skrivebord, tok det blodige sølvsverdet og rakte det til Harry, som tok matt imot det. Rubinene glitret i peislyset. Og så la han merke til navnet som var inngravert like under skjeftet.

Gudrik Griffing.

«Bare en ekte griffing kunne ha trukket det sverdet opp av hatten, Harry,» sa Humlesnurr enkelt.

Et øyeblikk sa ingen av dem et ord. Så trakk Humlesnurr ut en skuff i professor McSnurps skrivebord og fant fram en fjærpenn og et blekkhus.

«Det du trenger nå, Harry, er litt mat og søvn. Jeg foreslår at du går ned og deltar i festen, mens jeg skriver til Azkaban – vi må få igjen skogvokteren vår. Og så må jeg skrive en annonse til *Aftenprofeten,*» la han tankefullt til. «Vi trenger en ny lærer i Forsvar mot svartekunster. Det er merkelig så ofte vi trenger nye, hva?»

Harry reiste seg og gikk mot døra. Men han hadde ikke mer enn strukket hånden ut mot håndtaket da døra brakte opp, så voldsomt at den slo tilbake fra veggen.

Der sto Lucifus Malfang, og han var rasende. Og den som krøp sammen bak albuen hans, inntullet i bandasjer, var *Noldus*.

«God aften, Lucifus,» sa Humlesnurr høflig.

Herr Malfang veltet nesten Harry overende da han marsjerte inn. Noldus kom pilende etter og krøkte seg ned ved kuttefliken hans, med et livredd uttrykk i fjeset.

«Jaså!» sa Lucifus Malfang og satte de kalde øynene i Humlesnurr. «Så du er tilbake. Skolestyret har suspendert deg, men det passer deg altså likevel å komme tilbake til Galtvort.»

«Vel, du skjønner, Lucifus,» sa Humlesnurr med et rolig smil, «de andre elleve i styret kontaktet meg i dag. Det var den rene haglbyge av ugler, for å si det som det er. De hadde hørt at Arthur Wiltersens datter var blitt drept og ville ha meg tilbake sporenstreks. Det virket som de mente jeg var den best kvalifiserte til jobben allikevel. Og det var noen underlige historier de fortalte meg. Det virket faktisk som flere av dem mente at du hadde truet med å forbanne familiene deres hvis de ikke gikk med på å suspendere meg!»

Herr Malfang ble enda blekere enn vanlig, men øynene var fortsatt smale sprekker av raseri.

«Jaså – og har du fått slutt på angrepene, kanskje?» sa han hånlig. «Har du fakket skurken?»

«Ja visst,» sa Humlesnurr med et smil.

«*Vel?*» sa Malfang. «Hvem var det?»

«Den samme som sist, Lucifus,» sa Humlesnurr. «Men denne gangen opptrådte Voldemort via stedfortreder. Ved hjelp av denne dagboka.»

Han holdt opp den lille boka med det store hullet i midten og så granskende på herr Malfang. Men Harry så på Noldus.

For nissen gjorde noe merkelig. Mens de digre øynene stirret betydningsfullt på Harry, pekte han flere ganger på dagboka, og deretter på Malfang, hvorpå han slo seg selv hardt i hodet med knyttneven.

«Jeg forstår …» sa Malfang langsomt til Humlesnurr.

«En snedig plan,» sa Humlesnurr jevnt og stirret Malfang rett i øynene. «For hvis Harry her –» Herr Malfang sendte Harry et fort, skarpt blikk, «og hans venn Ronny ikke hadde oppdaget denne boka, ville det vært Gulla Wiltersen som fikk hele skylden. Ingen kunne noensinne bevist at hun ikke hadde handlet av egen fri vilje …»

Herr Malfang sa ingenting. Ansiktet var plutselig som en maske.

«Og bare forestill deg hva som kunne skjedd da …» fortsatte Humlesnurr. «Wiltersens er en av våre mest framstående fullblodsfamilier.

Forestill deg hva virkningen ville vært for Arthur Wiltersens Lov til beskyttelse av gomper, hvis hans egen datter ble avslørt som den som angrep og drepte gompefødte. Litt av et hell at dagboka ble oppdaget og Vensters minner slettet fra den. Hvem vet hva konsekvensene kunne blitt ellers …»

Herr Malfang tvang seg til å svare.

«Litt av et hell,» sa han stivt.

Og bak ryggen hans sto Noldus fremdeles og pekte, først på dagboka, så på Malfang, og så slo han seg i hodet.

Og plutselig gikk det opp for Harry. Han nikket til Noldus, og Noldus rygget inn i et hjørne og begynte å vri ørene om på seg som straff.

«Vil De ikke vite åssen Gulla fikk tak i den dagboka, herr Malfang?» sa Harry.

Lucifus Malfang snurret rundt og glante på ham.

«Hvordan skulle jeg vite hvordan den dumme jentungen fikk tak i den?» sa han.

«Fordi det var De som ga henne den,» sa Harry. «I *Snirckel & Blæk*. De tok opp den gamle Transfigurasjonsboka hennes, og så stakk De dagboka inni, ikke sant?»

De hvite hendene til Malfang knyttet seg, åpnet seg, knyttet seg.

«Bevis det!» sa han.

«Å nei, ingen kan noensinne bevise det,» sa Humlesnurr og smilte til Harry. «Ikke nå som Venster er borte fra boka. På den annen side ville jeg råde deg, Lucifus, til ikke å dele ut flere av Voldemorts gamle skolesaker. Hvis noen flere av dem skulle havne i uskyldiges hender, tror jeg nok Arthur Wiltersen, for eksempel, ville se til at de ble sporet tilbake til deg …»

Lucifus Malfang ble stående et øyeblikk, og Harry så tydelig at det rykket i den høyre hånden, som om han var på nippet til å gripe etter tryllestaven. Men i stedet snudde han seg mot husnissen.

«Vi går, Noldus.»

Han rev opp døra, og idet nissen skyndte seg etter, langet Malfang ut et spark så nissen fór rett ut av den. De kunne høre smertekvinkene hans hele

veien bortover gangen. Harry sto et øyeblikk og tenkte. Så slo det ham.

«Rektor Humlesnurr,» sa han fort, «kan jeg værsåsnill å få gi den dagboka tilbake til herr Malfang?»

«Vær så god, Harry,» svarte Humlesnurr rolig. «Men skynd deg. Husk på festen.»

Harry grep dagboka og spurtet ut av kontoret. Han hørte ynkene til Noldus fortape seg rundt hjørnet. Det var nesten umulig å tenke seg at planen hans kunne lykkes, men … Han tok fort av seg den ene skoen, rev av seg den slimete, møkkete sokken og stappet dagboka inn i den. Så løp han bortover den mørke gangen.

Han tok dem igjen øverst i trappen.

«Herr Malfang,» gispet han og bråstoppet. «Jeg har noe til Dem.»

Og så stappet han den stinkende sokken i hånden til Lucifus Malfang.

«Hva i –?»

Herr Malfang rev dagboka ut av sokken, slengte sokken fra seg og stirret rasende fra den ødelagte boka til Harry.

«En dag om ikke så lenge kommer det til å gå deg likedan som toskeforeldrene dine, Harry Potter,» sa han lavt. «De hadde det også med å stikke nesa i ting.»

Han snudde seg for å gå.

«Kom, Noldus. – Jeg sa: *Kom!*»

Men Noldus rikket seg ikke. Han holdt fram Harrys ekle, slimete sokk og stirret på den som om det var en kostelig skatt.

«Herren har gitt Noldus en sokk,» sa nissen undrende. «Herren ga den til Noldus.»

«Hva behager?» freste Malfang. «Hva var det du sa?»

«Noldus har fått en sokk,» sa Noldus vantro. «Herren kastet den, og Noldus tok imot den, og Noldus – Noldus er *fri!*»

Lucifus Malfang stivnet og stirret på nissen. Så gikk han løs på Harry.

«Du har kostet meg tjeneren min, gutt!»

Men Noldus skrek: «Du får ikke gjøre Harry Potter noe vondt!»

Det kom et brak, og herr Malfang ble slengt bakover, nedover trappen, tre trinn om gangen, og landet som en bylt på avsatsen under. Ansiktet var

askegrått da han kom seg opp igjen og trakk fram tryllestaven, men Noldus løftet en lang, truende finger.

«Du skal gå nå,» sa han innett og pekte ned på herr Malfang. «Du skal ikke røre Harry Potter. Du skal gå nå.»

Lucifus Malfang hadde ikke noe valg. Med et siste glødende blikk på de to, slo han kappen om seg og skyndte seg bort.

«Harry Potter har satt Noldus fri!» sa nissen skingrende. Han stirret opp på Harry, og måneskinnet fra det nærmeste vinduet speilte seg i de kulerunde øynene. «Harry Potter har satt Noldus fri!»

«Det er det minste jeg kunne gjøre, Noldus,» sa Harry og smilte bredt. «Bare du lover å aldri prøve å redde livet mitt igjen.»

Nissens stygge, brune fjes sprakk plutselig opp i et glis som viste alle tennene.

«Jeg har bare ett spørsmål, Noldus,» sa Harry, mens Noldus trakk på seg sokken hans med dirrende hender. «Du sa til meg at dette ikke hadde noe å gjøre med *Han-hvis-navn-må-være-unevnt*, husker du det? Men –»

«Det var et spor, herre,» sa Noldus, og øynene ble enda rundere, som om dette burde vært opplagt. «Noldus ga herren et spor. Før Mørkets herre skiftet navn, kunne alle fritt nevne navnet hans, ikke sant?»

«Å ja,» sa Harry svakt. «Ja ha. Men jeg må visst gå. Det er en fest, skjønner du, og min venn Hermine er sikkert våken nå –»

Noldus slo armene om livet på Harry og klemte ham hardt.

«Harry Potter er stor, mye større enn Noldus ante!» hikstet han. «Far vel, Harry Potter!»

Og med et siste, rungende smell var Noldus borte.

*

Harry hadde vært på flere Galtvort-fester, men aldri noen som denne. Alle var i pysjamas, og feiringen varte hele natten. Harry visste ikke om det aller beste var Hermine som kom løpende mot ham og skrek: «Du løste det! Du løste det!» eller Julius som skyndte seg fra Håsblås-bordet for å ta ham i hånden og unnskylde seg i det uendelige for sine mistanker, eller at Gygrid dukket opp klokka halv fire og klasket Harry og Ronny så hardt i ryggen at

de stupte med ansiktet ned i fruktpuddingen, eller hans og Ronnys fire hundre poeng til Griffing, så de vant pokalen for andre år på rad, eller da professor McSnurp reiste seg og meddelte at alle eksamener var avlyst, bare for å være hyggelig («Å nei!» sa Hermine), eller da Humlesnurr kunngjorde at professor Gulmedal dessverre ikke kunne fortsette neste år, fordi han måtte reise bort og få tilbake hukommelsen. Flere av lærerne ble med på hurraropene som brakte løs etter den beskjeden.

« Synd,» sa Ronny og forsynte seg med en smultring med syltetøy på. «Jeg bynte nesten å få sansen for'n.»

*

Resten av vårterminen fór forbi i et flimmer av strålende solskinn. Galtvort var tilbake til normalen, med bare noen få, små endringer. Timene i Forsvar mot svartekunster ble innstilt («Men der har vi fått så mye trening at det gjør'kke noe,» som Ronny sa til en forbitret Hermine), og Lucifus Malfang hadde mistet plassen i skolestyret. Draco spankulerte ikke lenger rundt som om han eide hele skolen, men var tvert imot sur og grinete. Gulla Wiltersen, derimot, var glad og fornøyd igjen.

Altfor snart kom øyeblikket da de skulle hjem igjen med Galtvort-ekspressen. Harry, Ronny, Hermine, Fred, Frank og Gulla fikk en kupé for seg selv og utnyttet tida før ferien offisielt var begynt, og de fremdeles hadde lov til å bruke magi. De spilte Svartespreng, fyrte av det aller siste av Filibuster-fyrverkeriet til Fred og Frank og øvde seg på å avvæpne hverandre med magi. Harry begynte å bli riktig flink til det.

De var nesten framme på King's Cross stasjon da Harry kom på noe.

«Gulla – hva var det egentlig du så at Perry gjorde, som han ikke ville du skulle fortelle til noen?»

«Å, det,» sa Gulla og fniste. «Vel – Perry har fått seg *kjæreste.*»

«*Hva?*»

«Det er den Ravnklo-prefekten, Pernille Klarvang,» sa Gulla. «Det var henne han skreiv til i hele fjor sommer. De har møtt hverandre i hemmelighet over hele skolen, og en dag så kom jeg inn i et tomt klasserom, og tenk de *kyssa* hverandre. Han ble skrekkelig utav seg da hun

ble – ble overfalt. Dere må'kke erte'n med det, gjør dere vel?» la hun engstelig til.

«Kun'ke falle oss inn,» sa Fred, som så ut som han hadde fått en ekstra bursdag.

«Langt ifra,» sa Frank og knegget.

Galtvort-ekspressen saktnet farten, og så stanset den.

Harry fant fram fjærpenn og litt pergament og snudde seg mot Ronny og Hermine.

«Dette kalles et telefonnummer,» sa han, skrev det ned to ganger, rev pergamentet i to og rakte dem hver sin bit. «Jeg fortalte faren din i fjor sommer åssen telefoner virker; han husker det nok. Ring meg hos Dumling, OK? Jeg orker ikke to hele måneder med bare Dudleif å snakke med …»

«Men tanten og onkelen din må da sikkert bli stolte av deg nå?» sa Hermine, mens de gikk av toget og fulgte med strømmen mot den forheksede sperrebommen. «Når de hører hva du har gjort i år?»

«Stolte?» sa Harry. «Er du sprø? Alle de gangene jeg kunne dødd, og så greide jeg ikke å få det til engang? De blir fly forbanna …»

Og sammen gikk de ut gjennom sperringen til gompenes verden.

Tilgjengelige titler i Harry Potter-serien (i kronologisk rekkefølge)

Harry Potter og De vises stein
Harry Potter og Mysteriekammeret
Harry Potter og Fangen fra Azkaban
Harry Potter og Ildbegeret
Harry Potter og Føniksordenen
Harry Potter og Halvblodsprinsen
Harry Potter og Dødstalismanene

Les videre for det første kapittelet i den neste boken i Harry Potter-serien ...

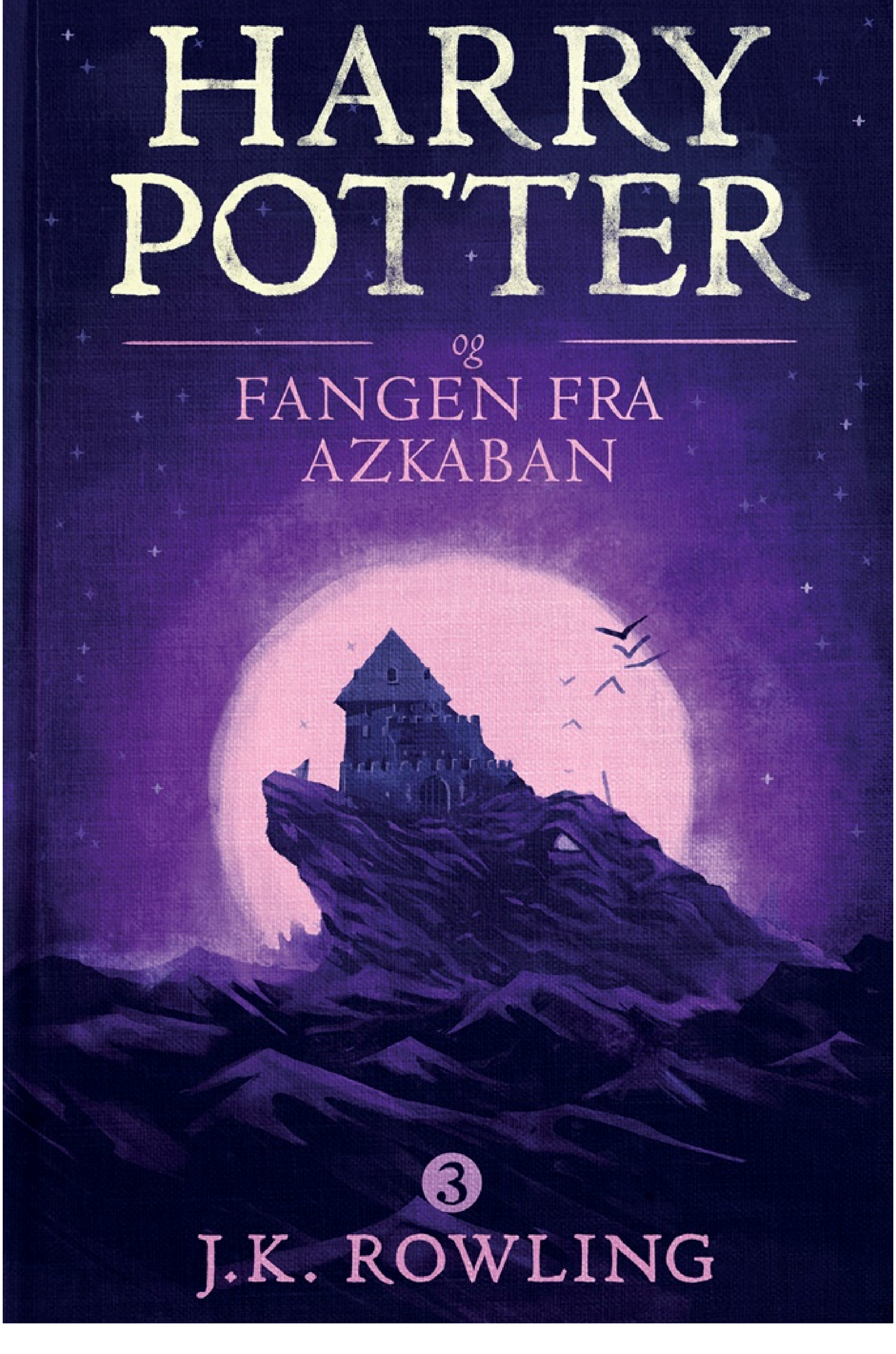
HARRY POTTER
og
FANGEN FRA AZKABAN
3
J.K. ROWLING

KAPITTEL ÉN

UGLEPOST

Harry Potter var en svært uvanlig gutt på mange måter. En av måtene var at den tida av året han hatet aller verst, var sommerferien. En annen var at han virkelig *ville* gjøre lekser, men var nødt til å gjøre dem i hemmelighet midt på natta. Forresten var han en trollmann også.

Det var nesten midnatt, og han lå på magen i senga, med dyna over hodet som et telt, en lykt i den ene hånden og en stor, lærinnbundet bok (*Magiens historie* av Adalbert Vingling) oppslått mot puta. Han hadde rynker i pannen mens han flyttet splitten av ørnefjærpennen nedover sida og prøvde å finne noe som kunne være til hjelp i den stilen han skulle skrive: «Heksebrenning i det fjortende århundre var totalt bortkastet. Drøft påstanden.»

Pennen stoppet ved begynnelsen av et avsnitt som så lovende ut. Harry skjøv de runde brillene lenger opp på nesa, flyttet lykta nærmere boka og leste:

> *Umagiske mennesker (vanligvis kjent som gomper) var meget redde for magi i middelalderen, men ikke så flinke til å oppdage den. Når de en sjelden gang fikk fanget en ekte heks eller trollmann og brente dem, var dette fullstendig virkningsløst. Det var nok for heksen eller trollmannen å lese en vanlig Flammefryseformel, for etterpå kunne de late som om de skrek av smerte, mens alt de merket, var nærmest en liten kiling. Vendelin Villråde var faktisk så glad i å bli brent at hun sørget for å bli fanget ikke mindre enn førtisju ganger i forskjellige forkledninger.*

Harry holdt pennen mellom tennene mens han stakk hånden under puta og fant fram blekkflaska og en rull pergament. Langsomt og forsiktig skrudde han opp lokket på blekkflaska, dyppet pennen og begynte å skrive. Nå og da stanset han for å lytte, for hvis noen av Dumlingene skulle høre penneskrapingen på veien til do, kom han vel til å bli innelåst i bøttekottet under trappa resten av sommeren.

Familien Dumling i Hekkveien 4 var grunnen til at Harry ikke likte sommerferier. Onkel Wiktor, tante Petunia og deres sønn Dudleif var Harrys eneste levende slektninger. De var gomper, og de hadde et nokså middelaldersk syn på magi. Harrys døde foreldre hadde vært en heks og en trollmann, og de måtte aldri nevnes under Dumlingenes tak. I årevis hadde tante Petunia og onkel Wiktor håpet at bare de tråkket Harry så godt ned de kunne, skulle de nok få most magien ut av ham. Plagsomt nok hadde dette vært helt mislykket, og nå levde de i evig redsel for at noen skulle oppdage at Harry hadde tilbragt det meste av de to siste årene på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom. Så etter hvert var det ikke mer de kunne gjøre enn å låse inn Harrys formularbøker, tryllestav, heksekjel og sopelime så fort sommerferien begynte og forby ham å snakke med naboene.

Denne manglende tilgangen til formularbøkene var et virkelig problem for Harry, ettersom lærerne på Galtvort hadde gitt ham en masse hjemmelekser i ferien. En av stilene, en riktig ekkel en om krympedrikker, var til den aller verste læreren, professor Slur, som ville bli henrykt for en unnskyldning til å gi Harry en måneds arrest. Så den første uka av ferien hadde Harry grepet sjansen. Onkel Wiktor, tante Petunia og Dudleif hadde gått ut på plenen for å beundre onkel Wiktors nye firmabil (meget høylytt, for å være sikker på at resten av gata også hørte det), og da hadde Harry listet seg ned trappa, dirket opp låsen til bøttekottet, snappet noen av bøkene og gjemt dem på rommet sitt. Så lenge han ikke satte blekkflekker på laknene, behøvde Dumlingene aldri få vite at han pugget magi om nettene.

Harry var nokså oppsatt på å unngå sammenstøt med tanten og onkelen for øyeblikket, for de var allerede temmelig forbannet på ham, og det bare fordi han hadde fått en telefon fra en annen trollmann en uke uti ferien.

Ronny Wiltersen, som var en av Harrys aller beste venner på Galtvort, var født i en trollmannsslekt. Dermed visste han jo en masse ting som Harry ikke visste, selvsagt, men en telefon hadde han aldri brukt før. Uheldigvis var det onkel Wiktor som hadde tatt telefonen.

«Wiktor Dumling, vær så god.»

Harry var tilfeldigvis i rommet akkurat da, og stivnet da han hørte Ronnys stemme.

«HALLO? HALLO? HØRER DE MEG? JEG – VIL – GJERNE – SNAKKE – MED – HARRY – POTTER!»

Ronny bæljet så høyt at onkel Wiktor skvatt, holdt røret en halvmeter fra øret og glodde på det i en blanding av raseri og forskrekkelse.

«HVEM ER DETTE?» brølte han i retning mikrofonen. «HVEM ER DET SOM RINGER?»

«RONNY – WILTERSEN!» bæljet Ronny tilbake, som om han og onkel Wiktor snakket med hverandre fra hver sin ende av en fotballbane. «EN – SKOLEKAMERAT – AV– HARRY!»

Onkel Wiktors små øyne dreide mot Harry, som var som naglet til golvet.

«HER FINS INGEN HARRY POTTER!» brølte han, nå med telefonrøret på armlengdes avstand, som om han var redd for at det skulle eksplodere. «JEG VET IKKE HVA SLAGS SKOLE DU SNAKKER OM! IKKE RING HIT OFTERE! IKKE VÅG Å KOMME I NÆRHETEN AV MIN FAMILIE!»

Og så kylte han på røret, omtrent som om det var en giftig edderkopp.

Krangelen etterpå hadde vært en av de aller verste.

«HVORDAN VÅGER DU Å GI DETTE NUMMERET TIL FOLK SOM – FOLK SOM *DEG*!» hadde onkel Wiktor hylt så Harry ble dusjet av spytt.

Ronny skjønte åpenbart at han hadde skaffet Harry bråk, for han ringte ikke igjen. Harrys andre bestevenn på Galtvort, Hermine Grang, hadde heller ikke tatt kontakt. Harry hadde en mistanke om at Ronny hadde advart Hermine mot å ringe, og det var synd, for Hermine, den flinkeste heksen i Harrys klasse, hadde gompeforeldre og visste utmerket godt hvordan en

bruker telefonen, og hadde antakelig også hatt vett nok til ikke å si at hun gikk på Galtvort.

Så Harry hadde ikke hørt fra noen av sine magiske venner på fem lange uker, og denne sommeren begynte snart å bli omtrent like ille som den forrige. Det var bare én ørliten forbedring: mot å sverge på at han ikke skulle bruke ugla si, Hedvig, til å sende post til noen av vennene, hadde han fått lov å slippe henne ut om natta. Grunnen til at onkel Wiktor hadde gitt seg, var det forferdelige levenet Hedvig holdt hvis hun måtte sitte innestengt i buret sitt hele tida.

Harry skrev ferdig det han skulle skrive om Vendelin Villråde og stanset for å lytte igjen. Det eneste som brøt stillheten i det mørke huset var fjern, gryntende snorking fra hans digre fetter, Dudleif. Det var visst svært seint. Øynene til Harry klødde av tretthet. Kanskje det var like godt å skrive stilen ferdig neste natt …

Han skrudde korken på blekkflaska, trakk fram et gammelt putevar under senga og la lykta, *Magiens historie*, stilen, pennen og blekket oppi det, hoppet ut av senga og gjemte alt sammen under et løst golvbord under den. Så reiste han seg, strakte seg og kikket på den lysende urskiva på nattbordet.

Klokka var ett. Magen til Harry gjorde en pussig kollbøtte. Han hadde vært tretten år i en hel time alt, uten å vite det.

En annen litt merkelig ting ved Harry var hvor lite han gledet seg til bursdagene sine. Han hadde aldri fått et bursdagskort i sitt liv. De to siste bursdagene hadde Dumlingene totalt oversett, og det var ingen grunn til å tro at de skulle huske på denne.

Harry gikk gjennom det mørke rommet, forbi Hedvigs bur, til det åpne vinduet og lente seg mot vinduskarmen. Den kjølige nattelufta kjentes behagelig mot ansiktet etter så lang tid under dyna. Hedvig hadde vært borte i to netter nå. Ikke at Harry var redd for henne – hun hadde vært borte like lenge før – men han håpet hun kom tilbake snart. Hun var det eneste levende vesenet i dette huset som ikke rykket baklengs ved synet av ham.

Harry var fremdeles nokså liten og mager for alderen, men han hadde da vokst noen centimeter det siste året. Men det kullsvarte håret var akkurat

som det alltid hadde vært: like trassig strittende, samme hva han gjorde med det. Øynene bak brillene var lysende grønne, og på pannen, lett synlig gjennom håret, var det et tynt arr av form som et lyn.

Av alt som var merkelig ved Harry, var dette arret det absolutt merkeligste. Dumlingene hadde i ti år latt som det var et minne fra den bilulykken foreldrene hans hadde dødd i; men det var det ikke, for Lilly og Jakob Potter hadde ikke dødd i noen bilulykke. De var blitt myrdet, myrdet av den mest fryktede svarte trollmann på hundre år, Voldemort den store. Harry kom fra det samme angrepet uten noe verre enn et arr på pannen, for Voldemorts forbannelse hadde ikke drept ham, men tvert imot slått tilbake på opphavsmannen selv. Mer død enn levende hadde Voldemort flyktet …

Men Harry hadde møtt ham ansikt til ansikt senere, på Galtvort. Der han sto ved det mørke vinduet, måtte han innrømme at han var ganske heldig som overhodet fikk oppleve sin trettende fødselsdag.

Han gransket stjernehimmelen etter et tegn til Hedvig. Kanskje hun i dette øyeblikk kom susende mot ham med en død mus dinglende i nebbet og ventet ros? Harry glodde åndsfraværende ut over hustakene, og det tok noen sekunder før det gikk opp for ham hva han så.

I silhuett mot den gylne månen, og større for hvert øyeblikk, kom et stort, underlig vesen flaksende rett mot ham. Det hadde påfallende slagside. Han sto dørgende stille og så på at det sank lavere og lavere. Et ørlite sekund nølte han med hånden på vindushaspen og lurte på om han skulle smelle vinduet igjen, men akkurat da svevde det rare vesenet over et av gatelysene i Hekkveien, og Harry så hva det var og hoppet til side.

Inn gjennom vinduet seilte tre ugler. To av dem bar den tredje, som så ut til å være bevisstløs. De landet med et bløtt *flump* på Harrys seng, og ugla i midten, som var stor og grå, deiste rett over ende og ble liggende urørlig. Den hadde en stor pakke bundet til beina.

Harry kjente igjen den bevisstløse ugla med det samme – Ulrik het han, og tilhørte Wiltersen-familien. Harry skyndte seg bort til senga, løsnet hyssingen rundt beina hans og tok pakken, før han bar Ulrik bort til Hedvigs bur. Ulrik åpnet ett sløvt øye, tutet svakt til takk og begynte å gulpe i seg litt vann.

Harry snudde seg mot de andre uglene igjen. Den ene, den store, snøhvite hunnen, var hans egen Hedvig. Også hun bar på en pakke og så ekstremt selvtilfreds ut. Hun ga Harry et kjærlig napp med nebbet da han befridde henne for børa og fløy bort for å slutte seg til Ulrik.

Harry kjente ikke den tredje ugla, en flott kattugle, men han skjønte straks hvor den kom fra, for i tillegg til enda en pakke, bar den et brev med Galtvorts våpenskjold på. Da Harry hadde lettet den for posten, bruste den viktig med fjærene, spente ut vingene og forsvant gjennom vinduet ut i natta.

Harry satte seg på senga, tok pakken Ulrik hadde hatt med seg, rev opp gråpapiret – og det han fikk se, var en gave innpakket i gull, og sitt livs første bursdagskort. Med fingre som skalv litt, åpnet han konvolutten. To papirbiter falt ut, et brev og et avisutklipp.

Utklippet var åpenbart fra trollmannsavisen *Aftenprofeten*, for menneskene på det svart-hvite fotoet beveget seg. Harry tok opp utklippet, glattet det ut og leste:

ANSATT I MAGIDEPARTEMENTET
VINNER HOVEDGEVINST

Arthur Wiltersen, kontorsjef på Magidepartementets kontor for magisk misbruk av gompegjenstander, har vunnet hovedgevinsten i Aftenprofetens *årlige galleontrekning.*

En glad hr. Wiltersen sier til Aftenprofeten: «*Vi kommer til å bruke gullet til en sommerferie i Egypt, hvor vår eldste sønn Rulle arbeider som forbannelsesknekker for Flirgott trollmannsbank.*»

Wiltersen-familien akter å tilbringe en måned i Egypt, inntil det nye skoleåret begynner på Galtvort, hvor fem av familiens barn for tida er elever.»

Harry kikket på det levende bildet, og et smil spredde seg over ansiktet da han så samtlige ni Wiltersener stå foran en svær pyramide og vinke energisk til ham. Runde lille fru Wiltersen, høye, halvskallede herr Wiltersen, seks sønner og én datter, alle med flammende rødt hår (selv om det ikke syntes

på det svart-hvite bildet). Midt på bildet sto Ronny, høy og ulenkelig, med kjælerotta Skorpus på skulderen og armen rundt lillesøsteren Gulla.

Harry kunne ikke tenke seg noen som bedre fortjente å vinne en stor haug med gull enn familien Wiltersen, som var fryktelig hyggelige og fryktelig fattige. Han tok opp brevet fra Ronny og brettet det ut.

Kjære Harry,

Gratulerer med dagen!

Du, jeg er veldig lei for det med den telefonen. Jeg håper ikke du fikk gjennomgå for ille av gompene. Jeg spurte fattern, og han mente kanskje jeg skulle latt være å rope.

Det er tipptoppers her i Egypt. Rulle har tatt oss med rundt til alle gravene, og du aner ikke for noen forbannelser disse gamle egyptiske trollmennene hadde utstyrt dem med! I den siste vi var i, nekta muttern Gulla å bli med inn. Det var drøssevis av mutantskjeletter der inne, av gomper som hadde brutt seg inn, og etterpå hadde det vokst ut ekstra hoder på dem og greier.

Det var ikke til å tro at fattern vant selve hovedpremien i Aftenprofeten. Sju hundre galleoner! Vi har bruktopp det meste på denne ferien, men de skal kjøpe en ny tryllestav til meg til høsten.

Harry husket bare så altfor godt hvordan det hadde gått til at Ronny brakk den gamle. Det skjedde da bilen de to fløy til Galtvort i, krasjet mot et tre i skoleparken.

Vi kommer tilbake omtrent en uke før skolen begynner, og da skal vi til London for å kjøpe den nye tryllestaven og skolebøker til oss. Får du til å komme innover da, tror du?

Ikke la gompene ta knekken på deg!

Prøv å komme til London,

Ronny

PS. Perry har blitt topptillitsmann. Han fikk brev i forrige uke.

Harry kikket på fotoet igjen. Perry, som gikk i sjuende og siste klasse på Galtvort, så spesielt selvtilfreds ut. Han hadde festet topptillitsmann-skiltet i fezen som satt kjekt på snei på det velkjemmede håret, og hornbrillene glitret i den egyptiske sola.

Men nå var det gaven. Harry pakket den ut. Inni lå noe som så ut som en liten glass-snurrebass. Under den lå nok en lapp fra Ronny:

Harry, dette er et lomme-snikoskop. Vitsen er at det skal begynne å blinke og snurre hvis det er noen sleipinger i nærheten. Rulle sier at det bare er noe turistjuks og helt upålitelig, for den blinka noe verre da vi spiste middag i går. Men da visste han ikke at Fred og Frank hadde putta biller i suppa hans.

Ha det

Ronny

Harry plasserte lomme-snikoskopet på nattbordet, hvor det sto helt stille og balanserte på spissen, og den lysende urskiva speilte seg i det. Han stirret lykkelig på det et øyeblikk, og så tok han opp den pakken Hedvig hadde kommet med.

Inni denne også var det en innpakket gave, et kort og et brev, denne gangen fra Hermine.

Kjære Harry,

Ronny skrev og fortalte meg om den telefonen til onkelen din. Jeg håper du har det bra likevel.

Jeg er på ferie i Frankrike akkurat nå, så jeg visste ikke riktig hvordan jeg skulle få sendt dette til deg – tenk om de åpnet det i tollen? – men tenk, så dukket Hedvig plutselig opp! Jeg tror hun ville passe på at du fikk noe til bursdagen din til en forandring. Gaven til deg har jeg kjøpt på ugleordre fra en annonse i Aftenprofeten (jeg får den sendt hit; det er så fint å følge med i hva som foregår i

trollmannsverdenen). Så du bildet av Ronny og familien hans i forrige uke? Jeg vedder på at han lærer en masse. Jeg er ordentlig misunnelig – det er kjempespennende med de gamle egyptiske trollmennene.

Det er en del interessant lokalhistorie om trolldom her også. Jeg har skrevet om hele stilen min i magihistorie for å få med noe av det jeg har funnet ut, så nå håper jeg bare den ikke blir for lang. Den er blitt to hele pergamentruller lengre enn professor Kiste sa.

Ronny sier at han kommer til London i den siste uka av ferien. Tror du du også kan få til å komme? Vil tanten og onkelen din slippe deg av gårde? Det håper jeg virkelig. Hvis ikke, sees vi på Galtvort-ekspressen den første september!

Masse hilsener fra

Hermine

PS. Ronny forteller at Perry er blitt topptillitsmann. Jeg vedder på at han er fornøyd. Men det virker ikke som Ronny er så kjempeglad.

Harry lo igjen mens han la fra seg brevet fra Hermine og tok opp gaven. Den var veldig tung. Han kjente jo Hermine, så det var sikkert en svær bok full av kjempevanskelige trylleformler – men det var det ikke. Hjertet hans gjorde et digert hopp da han rev opp papiret og fikk se en glatt, svart læreske med noen ord preget i sølvskrift på lokket: *Servicepakke for sopelimer*.

«Nei men, jøsses, Hermine!» hvisket Harry, mens han trakk opp glidelåsen og kikket inni.

Der lå en stor boks Fleetwoods høyglans skaftpolish, en skinnende blank halekvistklipper i sølv, et lite messingkompass til å feste på limen til langturer, samt en *Håndbok i praktisk limestell*.

Det Harry savnet mest ved Galtvort, bortsett fra vennene sine, var rumpeldunk, trollmannsverdenens yndlingssport – utrolig farlig, utrolig spennende og spilt på sopelimer. Harry var en glimrende rumpeldunk-spiller; han var faktisk den yngste spilleren på hundre år som var blitt

plukket ut til huslaget sitt på Galtvort. Av de tingene Harry eide, var det nesten ingenting han var gladere i enn sin *Nimbus 2000* racerlime.

Harry la læresken til side og tok opp den siste pakken. Han dro straks kjensel på den uryddige håndskriften utenpå gråpapiret; denne var fra Gygrid, skogvokteren ved Galtvort. Han rev opp innpakningspapiret og skimtet noe grønt og læraktig, men før han rakk å pakke helt opp, løp det en merkelig skjelving gjennom pakken, og det kom et høyt *klakk* fra det som var inni – som om det ikke bare hadde kjever, men glefset med dem.

Harry stivnet. Han visste jo at Gygrid aldri med vilje ville sende ham noe farlig; men på den annen side hadde ikke Gygrid helt det samme synet på hva som var farlig som normale folk. Det hadde hendt før at Gygrid var blitt godvenner med kjempedderkopper, hadde kjøpt frådende, trehodede hunder av fremmede menn på pub og hadde sneket ulovlige drageegg inn i huset sitt.

Harry dyttet forsiktig borti pakken. Den klakket høyt igjen. Harry strakte seg etter nattbordlampa, tok et godt tak om den og holdt den over hodet, klar til å slå. Så grep han om resten av innpakningspapiret med den andre hånden og rykket til.

Og ut falt – en bok. Harry rakk akkurat å se at den var pent innbundet i grønt, med tittelen i gullbokstaver: *Monsterboka om monstre*, før den vred seg om på kanten og pilte sidelengs bortover senga som en nifs slags krabbe.

«Oi sann,» mumlet Harry.

Boka veltet ned fra senga med et høyt klask og raslet fort bortover golvet. Harry listet seg lurende etter. Boka gjemte seg i mørket under arbeidsbordet hans. Harry ba en stille bønn om at Dumlingene sov trygt, kom seg ned på hender og knær og strakte seg etter den.

«Auu!»

Boka klappet igjen om hånden hans. Så raslet den forbi ham, med permene som pilende bein. Harry hev seg rundt, kastet seg etter den og greide å få klasket den i golvet. Det kom et høyt, søvnig grynt fra onkel Wiktor i rommet ved sida av.

Hedvig og Ulrik fulgte interessert med mens Harry klemte den kjempende boka hardt inntil seg med begge armene, skyndte seg bort til kommoden og fant et belte, som han spente stramt rundt den. Monsterboka dirret sint, men kunne ikke lenger flakse og glefse, så Harry kastet den fra seg på senga og strakte seg etter kortet fra Gygrid.

KJÆRE HARRY,

GRATLERER MED DAGEN!

DENA KAN SIKERT KOME TIL NYTE TIL HØSTEN. SIER IKKE MER NÅ. SKAL FORTELE MER NÅR VI SES.

HÅPER AT GOMPENE ER GREJE MOT DEG.

HILSEN

GYGRID

Det slo Harry som nokså skummelt at Gygrid mente en glefsende bok kunne komme til nytte, men smilet var bredere enn noensinne da han satte kortet fra Gygrid sammen med dem fra Ronny og Hermine. Nå var det bare brevet fra Galtvort igjen.

Han la merke til at det var adskillig tykkere enn vanlig. Han rev opp konvolutten, trakk fram det første pergamentet og leste:

Beste hr. Potter,

Vennligst bemerk at skoleåret begynner den 1. september. Galtvort-ekspressen går fra King’s Cross stasjon, spor ni og tre kvart, klokka elleve.

Tredjeklassinger har enkelte helger anledning til å besøke landsbyen Galtvang. Det må foreligge skriftlig tillatelse fra foreldre eller foresatte (skjema til undertegning vedlagt).

Vedlagt også en liste over årets pensumlitteratur.

Ærbødigst,

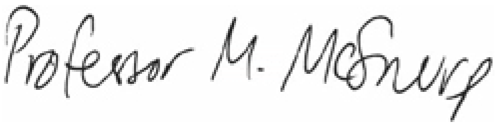

Professor M. McSnurp

Viserektor

Harry trakk fram skjemaet for tillatelse til Galtvang-besøk. Nå smilte han ikke lenger. Det hadde vært tipp topp å dra til Galtvang i helgene; han visste at det var en helmagisk landsby, men han hadde aldri vært der. Men hvordan i all verden skulle han få overtalt onkel Wiktor eller tante Petunia til å skrive under på skjemaet?

Han kikket på vekkerklokka. Viseren sto på to.

Harry bestemte seg for å utsette grublingen over Galtvangskjemaet til han våknet. Han krøp i seng, strakte seg og krysset av enda en dag på kalenderen han hadde lagd for å holde styr på nedtellingen til han kunne dra tilbake til Galtvort. Så tok han av seg brillene og la seg, men fremdeles med blikket på de tre bursdagskortene.

Enda så uvanlig han var, følte Harry Potter seg i det øyeblikket akkurat som alle andre: For første gang i sitt liv var han glad for at det var bursdagen hans.

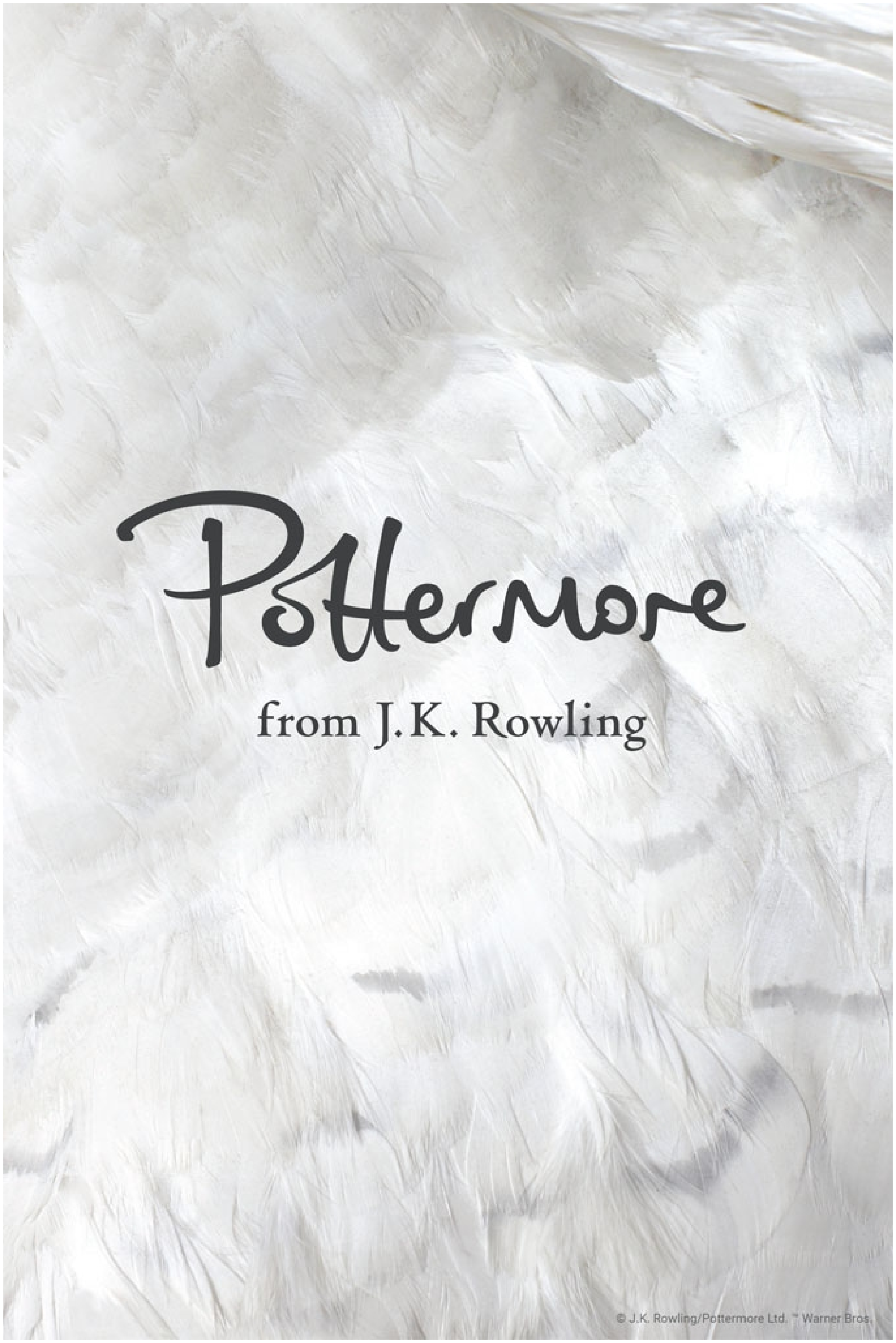
Pottermore
from J.K. Rowling
© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Oppdag enda mer av J.K. Rowling’s Wizarding World ..

Besøk www.pottermore.com, hvor din egen valgseremoni, eksklusiv ny tekst av J.K. Rowling og alle de siste nyhetene og artiklene fra Wizarding World venter på deg..

Pottermore, det digitale forlags-, e-handels-, underholdnings- og nyhetsselskapet fra J.K. Rowling, er den globale, digitale utgiveren av Harry Potter og J.K. Rowling’s Wizarding World.Som det digitale hjertet av J.K. Rowling’s Wizarding World, er pottermore.com dedikert til å åpne opp for fantasiens kraft. Her finner du nyheter, innslag og artikler i tillegg til nye og tidligere upubliserte tekster av J.K. Rowling.

Originaltittel: Harry Potter and the Chamber of Secrets

Oversatt fra engelsk av Torstein Bugge Høverstad

Med enerett. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, helt eller delvis, eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk, mekanisk, via kopiering, registrering eller på annen måte, uten forutgående tillatelse fra forleggeren

Den digitale utgaven ble først utgitt av Pottermore Limited i 2016

Først publisert på trykk i Norge i 2000 av Cappelen Damm

Tekst © J.K. Rowling 1998
Forsideillustrasjon av Olly Moss © Pottermore Limited
Norsk oversettelse © Cappelen Damm

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Entertainment Inc.

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD TM J.K. Rowling and Warner Bros. Entertainment Inc.

Forfatterens ideelle rettigheter er vernet

ISBN 978-1-78110-746-1